

ISTORIE, EXPERIENȚE ȘI FAPTE

martie 1906

O cuvântare a prezbiterului A. T. Jones.

Adunarea lunară a familiei sanatoriului din capela sanatoriului, Battle Creek, Mitch., duminică, 4 martie 1906, 20:00.

Pot apela cu siguranță la întreaga familie a sanatoriului pentru a mărturisi că, de acum doi ani de când am fost aici, în noiembrie târziu, nu am participat la nici o întâlnire, la nici un curs în care să se fi discutat despre controversa care a fost susținută de sursele Conferinței Generale. Discursul meu din locașul de adunare din seara de 2 ianuarie a constituit prima mea referire la acest subiect. Toți cei care sunt aici acum și care au fost prezenți acolo când am venit își vor aminti că, atunci când am ajuns, am spus întregii familii că noi, cei de-aici, nu ar trebui să avem nimic de-a face cu această chestiune; că noi avem o lucrare de făcut și că nu ne putem permite să abandonăm sau să neglijăm lucrarea aceasta pentru a ne angaja în vreo controversă de vreun fel; că ne-am putea petrece timpul mult mai folositor studiind Biblia și solidarizându-ne mai mult cu lucrarea pe care Dumnezeu ne-a dat-o decât să discutăm diferențele sau să ne apărăm împotriva atacului ori chiar în încercarea de a corecta rapoartele false.

Toate aceste lucruri sunt adevărate; dar acum a venit timpul în care nu mai putem fi loiali adevărului și în același timp să păstrăm tăcerea referitor la aceste chestiuni. În această seară aș dori să expun cazul așa cum se prezintă până în momentul de față; și de asemenea, motivul pentru care trebuie să vorbesc. Mare parte din ceea ce vă voi spune a fost deja prezentat fraților de la Conferința Generală și fratelui Daniells și altora. Nu există nicăieri nici un scop de a ataca pe cineva, nici vreo încercare de a discredita pe cineva sau de a imputa cuiva greșelile. Am de relatat câteva fapte ale istoriei și câteva experiențe. Nu aduc nici o obiecție la lucrurile pe care le-a făcut cineva și cu care eu nu sunt de acord. Singurul meu scop este acela de a spune de ce eu nu pot proceda astfel. De asemenea, vreau să spun că, în ceea ce mă privește și în ceea ce voi afirma în această seară, subiectul nu îl constituie în nici o măsură Mărturiile.

Introducerea la ceea ce voi spune mai departe în această seară va fi făcută de o scurtă afirmație pe care am citit-o în dimineața din marțea trecută fraților din Conferința Generală care erau atunci în oraș. Când am aflat vinerea trecută că fratele Daniells își va petrece Sabatul în oraș, i-am trimis o notă prin care l-am rugat să ne întâlnim și cu ceilalți frați din Conferința Generală care urmau să fie aici. Marți dimineață erau prezente numai trei persoane. Dacă ar fi fost numai unu ar fi fost tot la fel; dacă ar fi fost tot Comitetul Conferinței Generale ar fi fost tot la fel; căci tot ceea ce doream să fac era de a expune câteva fapte și de a le spune ce ne simțim obligați să facem.

Am scris ceea ce am avut să le spun, astfel încât să pot evita înțelegerile greșite și astfel raportul greșit a ceea ce am afirmat. Acum vi-l citesc vouă, deoarece conține elemente vitale pentru această familie și în mod deosebit pentru câțiva care au făcut parte din familie. Este posibil să mai existe câțiva cărora să li se aplice în mod special. Sunt bucuros să spun că nu afectează majoritatea familiei. Citesc:

„Colectivul de conducere al sanatoriului nu s-a împotrivit atunci când cineva a dorit să plece. Înainte ca această din urmă campanie să înceapă în Battle Creek în decembrie trecut, am spus întregii familii că fiecare dintre ei era liber să meargă oriunde dorea; că oriunde le cerea Domnul să meargă, acolo ar fi trebuit să fie. Într-adevăr, nu știe toată lumea că singurul scop și lucrare a Sanatoriului au fost mereu de a-i educa și instrui pe oameni tocmai cu scopul de a pleca? De aceea, sanatoriul nu a avut nici o problemă atunci când unii dintre cei ce lucrau aici au dorit să plece. Singura problemă a constituit-o comportamentul camuflat, clandestin, perfid și dezonorabil al celor care, în timp ce insistau că ‚nu pot rămâne’, că ‚Domnul le-a arătat că trebuie să plece’ și că ei ‚trebuie să plece’, totuși rămâneau și nu plecau, iar noi nu îi puteam determina să plece.

Ei insistau să ‚trebuie să plece’ și și-au trimis demisia care intra în vigoare într-o lună sau șase săptămâni ori două luni sau mai mult; sau care intra în vigoare atunci când contractul lor urma oricum să expire. Noi am acceptat demisia lor care să intre în vigoare mai devreme sau, dacă se putea, chiar atunci, iar ei au insistat că dacă pleacă mai devreme, trebuie să li se plătească întreg

salariul până la expirarea contractului sau vor cere să mai rămână ,încă două săptămâni'; și când am consimțit să le plătim ce ne-au cerut, ei și-au petrecut timpul folosind fiecare oportunitate de a crea nemulțumire în inimile altora din familie și chiar în inimile pacienților; de a participa la întâlniri secrete în afara clădirilor sau de a convoca întâlniri secrete în cadrul clădirilor; de a manifesta lipsă de respect față de profesorii lor, cei care dețin responsabilități și, de fapt, față de toți cei care nu au urmat spiritul lor; de a disprețui Biblia, rugăciunea și întâlnirile, fie că era vorba de servicii religioase, fie în vederea îmbunătățirii sanatoriului și a lucrării sale; de a fi nepăsători, dacă nu nesăbuiți, față de proprietatea sanatoriului; de a trăda încrederea; pe scurt, de a face orice lucru necreștin și nici un lucru creștin dacă puteau. Și atunci când în final timpul lor a expirat sau din cauza comportamentului lor capricios am fost forțați să-i concediem, au pretins și au spus că pleacă ,deoarece ei nu cred Mărturiile' și au rămas încă prin împrejurimi, căutând ocazii de a otrăvi mințile celorlalți și de a face mare caz despre modul în care ,Mărturiile spun ca toată lumea să plece de la Battle Creek'.

Pe scurt, adevărul este că spiritul manifestat și dorit este exact cel al sindicatelor în aroganța, boicotul, grevele și pichetele lor. Cu toate că nu s-a văzut nici o urmă de Iacov 3:17, 18 de partea celor mai devotați acestei cauze. Dimpotrivă, spiritul manifestat a constituit o manifestare deschisă a Iacov 3:14-16.

Și ne pare atât de rău că purul adevăr este că voi, fraților, ați autorizat acest spirit, pentru că voi l-ați promovat, voi l-ați aprins și voi l-ați menținut. Voi ați dat exemplul întâlnirilor secrete.

Acum; în tot acest timp, noi nu am spus nimic referitor la acest subiect. Nu am manifestat nici o opoziție față de ce ați făcut. V-am lăsat pe voi și pe ceilalți să mergeți înainte, cu excepția acceptării demisiilor și a refuzării de a mai îndura fraudă celor care pur și simplu ,nu mai puteau rămâne' și care trebuia să plece și care pur și simplu nu plecau. Dar acum, când această lucrare dăunătoare persistă în chiar camerele clădirilor noastre, chiar și la ora nouă seara; când această lucrare a ajuns la punctul unei constante și deschise violări a legii civile, noi suntem nevoiți, în interesul politetii de ieri, să nu pomenim nimic despre moralitatea obișnuită pentru a nu ne face vinovați de încuviințarea părților nelegiuite și de a deveni una din aceste părți – suntem nevoiți să adoptăm o poziție deschisă împotriva acestui spirit și să ne pronunțăm în mod deschis poziția. Am fi necredincioși atât față de încrederea umană, cât și față de cea divină dacă am păstra mai departe tăcerea față de ceea ce se petrece.

Dar vă rog să nu credeți vreo clipă că vom apela la mijloacele care au promovat această acțiune – întâlniri secrete sau secretomania manifestată în vreun fel. Noi îi vom face față numai într-un mod deschis, cu afirmații clare ale adevărului așa cum este în Biblie și cu rugăciunea tăcută a creștinilor. De vreme ce sunteți în mod deosebit interesați în ceea ce privește Mărturiile, citez dintr-o Mărturie o enunțare excelentă a principiului pe baza căruia vom acționa în acest caz: ,Orice nu este deschis ca lumina zilei reprezintă metodele lui Satan'. Bazați pe acest principiu am început acțiunea noastră, venind astfel mai înainte de toate la voi personal și mărturisindu-vă în mod deschis toate acestea. Nu am discutat acest lucru cu nimeni altcineva. V-am spus vouă acum, iar de acum suntem perfect îndreptățiți să vorbim cu toți ceilalți ceea ce considerăm adecvat pentru a continua pe calea care ne este deschisă și pentru a face tot ceea ce trebuie să facem pentru a fi credincioși oamenilor și lui Dumnezeu.

Așa cum am afirmat mai înainte, cu cooperarea voastră și prin faptul că ați oferit de bunăvoință bani, ați reușit să-i faceți pe unii să plece de la sanatoriu – unii care nu ar fi plecat altfel; vreau să spun că astfel îi mai puteți determina și pe alții. Dar, frații mei dragi: având în vedere spiritul celor care insistă că trebuie să plece, dar nu pleacă dacă pot evita acest lucru, vă compătımim pe voi și pe alții care, din nefericire, vor trebui să cadă în mâinile lor. Noi ne vom ruga în mod sincer pentru ca ei să fie convertiți și să afle manifestarea adevăratului Spirit din Iacov 3:17, 18, astfel încât să nu fiți nevoiți să îndurați comportamentul rău pe care i-ați ajutat să-l manifeste față de noi.

Acum, noi vom acționa în mod activ și pozitiv, în loc de a sta pasivi pe o cale negativă; vă rog să nu credeți că vom lua vreo poziție nouă ori ciudată sau că vom predica vreun lucru ciudat. În acest aspect, dețin un avantaj care nu-mi poate fi răpit. Și anume: cărțile, tratatele și articolele pe

care le-am scris au fost publicate de denomiņaune, având bunul de tipar și aprobarea denomiņaunii la zi. ‚Cele două Republici’, ‚Seriile Imperiului’, ‚Marile Națiuni de Astăzi’, ‚Locul Bibliei în Educație’, ‚Calea Consacrată’ și ‚Federația Bisericilor’ alături de articolele din ‚Semne’ până de săptămâna trecută. În aceste cărți și articole există fiecare trăsătură a Soliei Îngerului al Treilea, exact așa cum am înțeles-o și încă o înțeleg. Mă puteți respinge pe mine, puteți respinge cărțile și articolele mele, dar un lucru este sigur: atât timp cât voi și denomiņaunea predicați Solia Îngerului al Treilea, veți predica cele conținute de acele cărți și acele articole. Nu vreau să spun că toți vor fi nevoiți să folosească acele cărți și acele articole sau chiar să citeze din ele, dar vor fi nevoiți să predice adevărurile care sunt în acele cărți și în acele articole. Iată poziția mea și aceasta va rămâne poziția mea referitor la acest lucru. De aceea, este clar că nu va exista nici o deosebire, sau cineva o poate numi despărțire, în ceea ce mă privește pe mine și Solia Îngerului al Treilea. Și dacă va exista o despărțire de mine, aceasta se va face numai din cauza faptului că sunt un prieten al păcătoșilor.

Frații au obiectat la exprimarea ‚întâlniri secrete’, pretinzând că ei nu au avut nici o întâlnire secretă. Dar nu este vorba decât de sensul tehnic al termenului ‚secret’ și de aceea voi spune ce am înțeles prin acea exprimare: atunci când frații de la Conferința Generală au venit prima dată în acest oraș în decembrie, eu însumi l-am invitat pe fratele Daniells să vină în această capelă și să ocupe timpul alocat întâlnirii de la prânz oricum dorește pe tot parcursul perioadei pe care urma s-o petreacă aici. A venit într-o singură zi și aceasta a fost tot. A spus că avea niște Mărturii pe care dorea să le citească, dar nu o putea face în 15 minute. Dar eu i-am spus că poate avea 25 de minute în fiecare zi și că ne putem dispensa de cântecele și imnul de deschidere pentru a-i aloca lui acest timp; și 25 de minute în fiecare zi pe tot parcursul șederii sale aici i-ar fi oferit suficient timp pentru a da citire tuturor Mărturiilor pe care le avea. Mai mult decât atât, eu și un alt frate din colectivul de conducere, i-am rugat pe frații din Conferința Generală să vină la sanatoriu și să treacă pe la fiecare departament, să meargă la clasele medicale și să vadă ceea ce predau doctorii, să meargă la clasele de asistente și să predea ei înșiși și să găsească orice lucru rău care ar exista, să ni-l arate și să ne ajute să îl înlăturăm. Dar nu au făcut nimic din toate acestea. În schimb, au ținut întâlniri cu studenții de la medicină și cu asistenții lor în afara instituțiilor, fără a informa facultatea sau colectivul de conducere și, cu înțelegerea avută cel puțin cu o ocazie, că dacă eu sau Dr. Stewart venim, întâlnirea nu va avea loc; iar în alte ocazii, prezența altora a fost refuzată. La aceasta m-am referit când am spus ‚întâlniri secrete’; și au avut loc destule.

Acum; când ei au refuzat să vină în capelă și să facă în mod deschis în fiecare zi ceea ce aveau în plan și să spună ceea ce doreau; când ei au refuzat să vină în clase pentru a preda și să audă ce se predă; când ei au refuzat să vină la colectivul de conducere pentru a ne spune ce este greșit și să încerce să ne ajute să scăpăm de greșeli; când au refuzat toate acestea și apoi s-au întâlnit cu anumiți membri ai Școlii Medicale și membri ai familiei în afara clădirii, și nu într-un loc public, pentru a discuta chestiuni de un interes vital pentru sanatoriu și pentru Școala Medicală, în condițiile în care colectivul de conducere nu a fost informat, nu a fost binevenit și nici invitat; atunci, în adevăratul sens al cuvântului, cel puțin în ceea ce privește colectivul de conducere, acestea au fost întâlniri secrete. Și aceasta am vrut să spun prin expresia ‚întâlniri secrete’. Și atunci când unele dintre ajutoare au urmat exemplul, chiar în interiorul casei, au avut un exemplu eminent de urmat.

Aș putea să spun și altceva referitor la ceea ce s-a întâmplat, că este o violare a legii civile. Atât Statul, cât și guvernele Statelor Unite au găsit ca necesar să decreteze legi pentru protecția oamenilor și a instituțiilor lor, în ceea ce privește drepturile lor de proprietate și libertate de acțiune. Aceste legi sunt drepte și bune și sunt cu adevărat legi politicoase în fiecare aspect. Dar ceea ce s-a făcut în legătură cu ceea ce vorbesc a constituit o violare fățişă a acestor legi civile stricte. Este datoria fiecărei persoane de a respecta legea civilă; și a fiecărui creștin. Căci fiecărui creștin îi este poruncit de către Hristos să ‚dea Cezarului cele ce sunt ale Cezarului’ în aceeași măsură în care trebuie să dea ‚lui Dumnezeu cele ce sunt ale lui Dumnezeu’. Iar Hristos nu se contrazice niciodată pe Sine prin a conduce pe cineva din poporul Său să nu-i dea Cezarului ce este al Cezarului, în timp ce îi dă lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu. Și ori de câte ori cei care pretind a fi creștini își

manifestă zelul în ceea ce ei presupun a fi chestiuni în care Dumnezeu i-a călăuzit la punctul de a viola legea civilă, fără a-i oferi astfel Cezarului ce este al Cezarului, fac o greșeală și nu-I dau de fapt lui Dumnezeu ce Îi aparține. Ei se îndepărtează de Dumnezeu și, prin faptul că violează legea civilă, se așează în rândul celorlalți criminali, fiind pasibili de pedeapsă din partea autorităților, fără a avea vreun drept de a apela la Dumnezeu. Și din punct de vedere al violării deschise și constante a adevăratei și dreptei legi civile, această campanie împotriva sanatoriului și a Școlii Medicale a fost desfășurată până la chiar punctul la care noi nu mai putem să păstrăm tăcerea și să fim în același timp fideli obligațiilor noastre de Creștini.”

Celor care nu au cunoștință despre ultimele experiențe li se poate părea ciudată descrierea faptelor și conduitei celor la care m-am referit. Dar toți cei care au fost obligați să ia parte la această experiență știu că nu am spus decât simplul adevăr. Mă bucur să spun că întreaga familie, nu numai o numeroasă minoritate, este implicată în această experiență. Dar despre cei ce sunt despărțiți de ea, tot ceea ce am spus este purul adevăr. Fiecare aspect amintit este adevărat. Fiecare aspect al fiecărui caz este adevărat, așa cum a fost trăit în experiența zilnică. Și toate acestea au fost făcute pentru a apăra Conferința Generală și într-o presupusă loialitate față de Mărturie.

Cele relatate anterior reprezintă câteva din motivele subiectului meu din această seară. Dar mai sunt și alte motive. Acestea vor fi descoperite în cea ce voi citi mai departe. Și ceea ce voi citi mai departe i-a fost adresat președintelui Conferinței Generale. Într-o scrisoare pe care mi-a adresat-o a afirmat că atitudinea mea generală „i-a nedumerit teribil pe mulți din poporul nostru”, ca și pe el însuși. Atunci i-am scris o scrisoare numai cu scopul de a-i înlătura orice motiv de nedumerire referitor la atitudinea mea. Și pentru că a spus că mulți din poporul nostru au fost de asemenea teribil de nedumeriți, doresc să înlătur orice motiv de nedumerire referitor la mine. Și, de vreme ce scrisoarea nu este decât o simplă trecere în revistă a faptelor, multe dintre ele privindu-i pe toți cei din poporul nostru, cred că cele afirmate în această scrisoare vor constitui cele mai bune mijloace pe care le pot folosi pentru a înlătura orice nedumerire pe care o are sau o poate avea cineva față de mine sau față de atitudinea mea. De aceea, vă voi citi în această seară trei pătrimi din această scrisoare; cealaltă face referire la o cu totul altă chestiune care nu ține de aceasta în ceea ce mă privește sau referitor la adevărata problemă în cauză. Dar poate fi făcut din ea un subiect de dezbatere sau o parte a subiectului prezent; deoarece campania s-a extins, este o chestiune foarte răspândită. Și dacă va fi adusă în discuție sau dacă va deveni necesar în subiectul prezent, veți fi bineveniți să aflați și cealaltă parte a scrisorii, tot așa cum vă voi citi în această seară cele trei pătrimi din ea. Redactarea scrisorii a început în 26 ianuarie, dar, din cauza activității mele, nu a fost terminată decât după două săptămâni. Ea conține următoarele:

„Battle Creek, Mich., 29 ianuarie 1906
A. G. Daniells,
Takoma Park Station, Washington, D. C.

Dragă frate,

Scrisoarea ta din 17, ca răspuns la scrisoarea mea din 6, merge mai departe decât mă așteptam sau, așa cum cred, de ceea ce am scris, dar sunt dispus să continui gândul tău și să fac tot ceea ce-mi stă în putere pentru a înlătura orice nedumerire referitoare la persoana mea sau la acțiunile mele. Cu adevărat, dacă ți-ai fi amintit lucrurile pe care ți le-am spus la început, nu ai fi fost nedumerit deloc față de mine, dacă te așteptai să fii consecvent.

În primul rând, referitor la chestiunea legată de Conferința Generală și la legătura mea cu Comitetul. Înainte de Conferința Generală din 1897 de la College View, condițiile fuseseră de așa natură încât la acea Conferință lucrurile ajunseseră într-un punct mort. În absența mea am fost numit de Comitet și de președinți să citesc Mărturiile și să aflu soluția. Dumnezeu ne-a condus în mod măreț. A fost făcută o schimbare, fratele Irwin fiind ales președinte. Iar eu am devenit membru al Comitetului.

Oricum, nu a durat mult până când influența care a cauzat situația de la College View a început să lucreze din nou. Eu am văzut acest lucru suficient de clar și, în cadrul Conferinței

Generale din 1899 de la South Lancaster, lucrurile nu erau tocmai bune în anumite privințe, cu toate că situația nu era atât de gravă ca la College View. Într-o zi, la Conferința de la South Lancaster, neașteptat și neintenționat din partea nimănui din Conferință, puterea lui Dumnezeu s-a manifestat într-o manieră deosebită, aducând deodată toată Conferința pe genunchi și lucrând o mare eliberare din nou. Fratele Irwin a afirmat în mod deschis în cadrul acelei conferințe (1899) că a fost un laș. Toate aceste lucruri pot fi citite în Buletinul acelei Conferințe (1899) din acea zi. Într-o altă zi din cadrul acelei Conferințe puterea lui Dumnezeu a venit într-un mod deosebit și a adus din nou eliberare.

Prin decizia acelei Conferințe eu am continuat să fiu membru al Comitetului. Nu era cu mult înainte ca acea influență să fie la lucru din nou; și, peste un an, au mers din nou pe o astfel de cale încât, decât să mă compromit, am demisionat din Comitet.

Apoi a urmat Conferința Generală din 1901 de la Battle Creek. Potrivit aranjamentelor, eu trebuia să raportez procedurile Conferinței; și, potrivit aranjamentelor, frații Prescott și Waggoner nu aveau de făcut nici măcar atât de mult. Dar înainte de adunarea Conferinței în sesiune s-a consumat acea întâlnire din camera bibliotecii clădirii Colegiului, în cadrul căreia sora White a vorbit despre chestiuni referitoare la Conferința Generală și la organizare, declarând că trebuie să existe „o întreagă nouă organizare și să avem un Comitet care să fie compus nu numai din cinci care să conducă și să dețină puterea, ci reprezentanți ai celor din locurile de răspundere pentru interesele noastre educaționale din sanatorii etc., că trebuie să existe fără întârziere o reînnoire. *Dacă trece această Conferință ca și celelalte, cu aceeași manipulare, cu același ton și cu aceeași ordine – să ne ferească Dumnezeu! Să ne ferească Dumnezeu, fraților. ...Și până când nu se realizează acest lucru, trebuie să declarăm închisă conferința astăzi, ca în oricare altă zi. Acest lucru a fost perpetuat în ultimii 15 ani sau mai mult (1901 minus 15 ne duce înapoi în 1866), iar Dumnezeu cheamă la o schimbare.*

Dumnezeu dorește o schimbare, și este chiar timpul pentru ea – este chiar timpul ca aptitudinile să fie conectate cu Conferința, cu Conferința Generală chiar aici, în acest oraș. Nu să așteptăm până când se încheie și apoi să ne strângem forțele și să vedem ce se poate face. Vrem să știm ce se poate face aici, acum.

Din lumina pe care o am, așa cum mi-a fost prezentat în simboluri, era o suprafață îngustă aici și în acea suprafață îngustă era ceva asemănător unui rege, un rege puternic care guverna. Dumnezeu vrea să spună ceea ce a afirmat și anume: ‚Eu doresc o schimbare aici’. Vom avea același lucru? Aceleași idei din nou și din nou, aceleași comitete – și iată unde este acel mic tron – regele este aici și toate celelalte lucruri sunt secundare. Dumnezeu dorește ca aceste comitete care au avut lucrurile în mâini un timp atât de îndelungat să fie eliberate de comandă și să aibă o șansă pentru viața lor și să vadă dacă nu pot ieși de pe acest fâgaș în care se găesc – lucru la care nu trag nici o speranță, pentru că Spiritul lui Dumnezeu a tot lucrat și regele este tot acolo. Acum Domnul dorește ca Spiritul Său să vină. El dorește ca Duhul Sfânt să fie Rege.

Din lumina pe care am avut-o de un timp, și acest lucru a fost din nou și din nou exprimat, nu tuturor celor de aici, dar unora – planul pe baza căruia Dumnezeu dorește să lucrăm, este ca niciodată o minte sau două ori trei și nici patru sau câteva, așa putea spune, să nu fie considerate de o suficientă înțelepciune și putere pentru a controla și trasa planurile și a lăsa pe seama acestor minți ale unuia, doi sau trei chestiunile referitoare la acest câmp vast pe care îl avem.

Iar lucrarea din toate câmpurile noastre cere o cu totul altă manieră de a lucra decât cea pe care am avut-o; că este nevoie de așezarea unei temelii care este diferită de cea pe care am avut-o. ...În toate aceste țări, de departe și de aproape, El dorește o putere trezită, extinsă și lărgită. Iar administrația care se încurcă pe sine, nu că toți au greșit sau că vor să greșescă, dar principiul este greșit, iar principiile au devenit atât de încurcate și atât de departe de principiile lui Dumnezeu.

Aceste lucruri s-au afirmat, iar acest impas trebuie să se sfârșescă. Dar fiecare Conferință a urmat același model; este aceeași țesătură și în final va ajunge fără nici o valoare.”

Ea a declarat că Dumnezeu dorește ca noi să punem stăpânire pe această lucrare, fiecare factor uman. Fiecare trebuie să acționeze potrivit capacității sale într-o asemenea manieră încât întregul popor să creadă în ei și să nu le fie teamă, ci totul să le fie clar ca lumina zilei până când ajung în

legătură cu lucrarea lui Dumnezeu și cu întregul popor. ...În cer au fost luate toate măsurile, toate facilitățile, toată bogăția harului lui Dumnezeu a fost împărțită fiecărui lucrător care a intrat în legătură cu cauza și fiecare dintre ei este pe deplin dependent de Dumnezeu. Dar când Îl înlăturăm pe Dumnezeu și îngăduim ca trăsăturile de caracter ereditare și cultivate să se interpună, dă-mi voie să-ți spun: suntem pe un teren alunecos.

Dumnezeu Îi are pe servii Săi – Biserica Sa, stabilită pe pământ, formată din mulți membrii, dar un singur trup; ca în fiecare aspect al lucrării, o parte trebuie să lucreze în legătură cu o altă parte și aceea cu o altă parte și cu o altă parte; și toate acestea sunt unite cu legăturile de aur ale cerului și nu trebuie să existe regi între ei. Nu trebuie să fie nici un om care să aibă dreptul să-și ridice mâna și să spună: „Nu, tu nu poți merge acolo. Nu te vom susține dacă mergi acolo”. De ce? Ce legătură ai tu cu susținerea? Tu ai creat mijloacele? Mijloacele vin de la oameni. Iar cei care sunt în câmpuri sărace – vocea lui Dumnezeu mi-a spus să-i instruiesc să meargă la oameni și să le spună lor care le sunt nevoile și să-i determine pe oameni să lucreze acolo unde pot găsi un loc pentru a lucra, în fiecare loc cu puțință.

Referitor la această indicație și la multe altele despre aceeași chestiune din discursul respectiv: tu și fratele Prescott și alții ați pus stăpânire pe această chestiune care atunci aparținea acelei nedecise Conferințe Generale (1901), ați lăsat de-o parte întreaga ordine a lucrurilor și ați inițiat o alta nouă. La debutul Conferinței Generale, 2 aprilie, sora White a vorbit scurt în aceeași direcție ca și în clădirea Colegiului cu o zi înainte. Fratele Irwin a urmat cu câteva cuvinte; și apoi tu ai rostit câteva cuvinte și ai introdus o moțiune ca regulile uzuale și precedente pentru aranjarea și negocierea chestiunilor ce țin de Conferință să fie suspendate, iar Comitetul General să fie prin prezenta numit... să se constituie un comitet general sau central, care să facă lucrarea care este necesară, care este obligatorie în desfășurarea lucrării Conferinței și să pregătească problemele pentru a le aduce înaintea delegaților. Astfel a debutat noua ordine a lucrurilor.

În seara celei dintâi zile a conferinței eu am fost numit pentru a susține predica. De vreme ce fusesem numit pentru a raporta procedurile, m-am așteptat să nu fiu numit pentru a predica sau însărcinat cu altă activitate. De aceea, atunci când am fost chemat să predic, am presupus că s-a programat să predic o singură dată pe parcursul conferinței și aceasta la început, astfel încât să pot desfășura ulterior lucrarea de raport nestingerit. Am vorbit despre organizarea Bisericii. După ce s-a încheiat acea întâlnire, am presupus că nu voi mai predica pe parcursul acelei Conferințe. De aceea, am fost surprins când, numai după două zile, 4 aprilie, ai venit la mine la tabla stenografului și ai spus: „Vrem ca tu să predici în această seară!”. Am spus că am presupus că nu voi mai predica, de vreme ce trebuie să mă ocup cu rapoartele. Nu pot face aceasta și să predic des. Tu mi-ai spus: „Tu ai lumină pentru popor, iar noi dorim ca ei să o aibă”. Am consimțit și am predicat din nou subiectul organizării Bisericii, dezvoltând mai departe subiectul și pe exact aceleași principii ca în seara din 2 aprilie.

În cadrul acelei Conferințe (1901), Conferința Generală se urnise la chemarea pentru reorganizare. Toți înțeleseseră noile apeluri pentru descentralizarea ordinii lucrurilor, în care unul sau doi sau trei sau patru sau mai mulți oameni dețin puterea de decizie și de guvernare; era necesară o organizare în care toți oamenii ca indivizi să aibă o parte, cu Dumnezeu, în Hristos, prin Spiritul Sfânt ca putere unificatoare și călăuzitoare. Cu adevărat, în ziua dinaintea celei de-a doua predici despre organizație care a fost susținută de mine, sora White a spus (3 aprilie): „Dorim să înțelegem că nu există dumnezei în Conferința noastră. Nu trebuie să fie regi aici și nici în Conferința care este formată. „Voi toți sunteți frați.”

Domnul dorește să-i lege pe cei din această Conferință inimă de inimă. Nimeni nu trebuie să spună „Eu sunt un dumnezeu, iar tu trebuie să faci cum spun eu.”! De la început până la sfârșit acest lucru este rău. Trebuie să existe o lucrare individuală. Dumnezeu spune: „Lasă-l să se prindă de puterea Mea pentru a avea pace cu Mine și va avea pace cu Mine!”.

Amintiți-vă că Dumnezeu poate da înțelepciune celor care fac lucrarea Lui. Nu este necesar să trimiți întrebarea mii de mile la Battle Creek pentru a primi sfat și apoi să aștepte timp de săptămâni pentru a primi un răspuns. Cei care sunt pe teren trebuie să decidă ce trebuie făcut. Știți cu ce a trebuit să vă luptați, dar cei care sunt la mii de mile depărtare nu știu.” Buletin, 1901, pag. 69, 70. Și

chiar în ziua în care am susținut cea de-a doua predică, 4 aprilie, ea a spus într-un discurs de la ora 09:00: „Această întâlnire va determina caracterul lucrării voastre din viitor. Cât este de important ca fiecare pas să fie făcut sub călăuzirea lui Dumnezeu. Această lucrare trebuie făcută într-o manieră cu totul diferită de ceea ce a existat în anii precedenți.” Buletin, 1901, pag. 83.

Privind astfel lucrurile, a fost adoptată o cu totul altă Constituție; și faptul că aceasta a fost maniera de înțelegere a lucrurilor în adoptarea acestei Constituții, este clar arătat în discuțiile purtate. Sub această Constituție, Comitetul Conferinței Generale era compus dintr-un mare număr de oameni, cu puterea de a se organiza prin alegerea unui conducător etc. Nu a fost ales nici un președinte al Conferinței Generale; și nici nu s-au luat măsuri pentru aceasta. Președinția Conferinței Generale a fost eliminată pentru a elimina puterea centralizată, puterea unui singur om, regalitatea, monarhia. Constituția a fost concepută și adoptată potrivit celor spuse la începutul Conferinței în acea cameră a Clădirii Colegiului.

Curând după terminarea Conferinței, ai sugerat în timpul întâlnirii de la Indianapolis ca predica mea despre organizație să fie tipărită într-o foaie volantă, astfel încât poporul nostru de pretutindeni să o poată studia în cadrul lucrării de reorganizare. Sugestia ta a fost acceptată, iar eu am fost însărcinat să o pregătesc pentru tipar. Am făcut acest lucru, și a fost tipărită la îndrumarea Conferinței Generale în „Cuvinte ale Adevărului” nr. 31, extra mai 1901. (Această predică poate fi găsită în cadrul lucrării „Aceasta este Biserica” de A. T. Jones la pag. 190 – 208 tipărită de DSG Press!)

Acum, după toate acestea, nu a durat mult până când întregul spirit și principiul organizării Conferinței Generale să înceapă să se întoarcă din nou. Acest spirit de reacție a devenit atât de obișnuit și atât de grosolan încât, cu puțin înainte de Conferința Generală din 1903 de la Oakland, Calif., doi oameni, trei oameni sau patru oameni ori câțiva oameni aș spune, fiind adunați la Battle Creek sau într-un alt loc, fără nici o autoritate, ci direct împotriva cuvintelor clare ale Constituției, și-au luat dreptul de a te alege pe tine președinte și pe fratele Prescott vicepreședinte al Conferinței Generale. Nu a existat niciodată în acest univers o dovadă mai clară de uzurpare a poziției, puterii și autorității. Voi doi ați fost atunci președintele și vicepreședintele Timbuktului în aceeași măsură în care erați și ai Conferinței Generale a Adventiștilor de Ziua a Șaptea.

Dar acest spirit nu s-a oprit nici aici. Acest lucru a fost făcut în mod direct împotriva Constituției. Acest lucru este prea clar pentru a fi contrazis. Și a fost tot atât de clar că, având acea Constituție încă în vigoare în cadrul următoarei Conferințe Generale, această uzurpare a poziției, puterii și autorității nu putea fi perpetuată. Ce putea fi făcut pentru a se păstra uzurparea? Oh, a fost tot atât de simplu ca și mai înainte. A fost concepută o nouă Constituție care să se potrivească și să susțină uzurparea. Această Constituție a fost adusă la Conferința Generală din 1903 de la Oakland, Calif.; și într-un mod neconstituțional, pentru că în fiecare guvern cu adevărat constituțional, constituția vine de la popor și nu de la monarh. Astfel, poporul alcătuiește și stabilește o Constituție. Monarhul acceptă Constituția. Atunci când poporul face o Constituție, poporul guvernează. Atunci când monarhul aprobă o Constituție, caută să ducă poporul de nas cu o jucărie și își păstrează guvernarea pentru sine. Aceasta este singura problemă în Rusia, astăzi; și diferența constă în diferența dintre monarhie și guvernarea poporului; și între opresiune și libertate. Poporul dorește să facă o Constituție. Țarul dorește să le aprobe o constituție și să-i determine să-și dea acordul cu autocrația și birocrăția sa prin adoptarea Constituției pe care el o aprobă.

Și chiar aceasta este diferența dintre Conferința Generală și Constituția sa din 1901 și Conferința Generală și Constituția sa din 1903. În 1901 monarhia a fost îndepărtată în mod desăvârșit, iar Conferința însăși ca întreg a conceput o nouă Constituție. În cadrul Conferinței Generale din 1903 uzurpatorii poziției și autorității monahale au venit cu Constituția care se potrivea – și au menținut uzurparea lor și au reușit să fie adoptată. Și cum? Nimeni din popor nu ceruse o nouă Constituție. Delegația Conferinței Generale nu a cerut. Nici măcar Comitetul pentru Constituție nu a cerut-o. În beneficiul uzurpării, a fost adusă înaintea Comitetului și apărată acolo, deoarece, chiar cuvânt cu cuvânt: „Biserica trebuie să aibă un cap vizibil”. Nici atunci și niciodată nu a fost privită favorabil de Comitet. A trecut prin Comitet și raportată Conferinței numai prin divizarea permanentă a Comitetului – o minoritate a Comitetului care s-a opus permanent și, un

lucru aproape neuzit în conferințele Adventiștilor de Ziua a Șaptea, un raport minoritar împotriva ei. Și când, în cele din urmă, a fost adoptată prin votul final, aceasta a fost făcută numai printr-o subțire majoritate de numai cinci. Și aceasta a fost posibil numai prin nepăsarea unor delegați; căci chiar atunci, pe treptele Bisericii din Oakland erau suficienți delegați care i s-ar fi opus dacă ar fi fost prezenți. Au mărturisit acest lucru ei înșiși după aceea. Dar nu știau că atunci se votează și prin faptul că nu au fost pe locurile lor, uzurparea a fost ratificată; spiritul reacționar care a fost atât de mult timp la lucru căutând controlul absolut, izbândise; principiile și planul Conferinței Generale din 1901 fuseseră răsturnate; și un Țar a fost întronat care de atunci a mers pe aceeași cale și a ridicat cu perseverență o guvernare birocratică, prin care ajunge la a se amesteca în și a manipula nu numai afacerile conferințelor unionale și locale, ci și ale bisericilor locale și ale persoanelor individuale, astfel încât, unii dintre cei mai în vârstă care sunt încă și astăzi în slujbă și care, prin experiența de o viață sunt cei mai calificați pentru a ști, au afirmat că în întreaga istorie a denominațiunii nu a existat o asemenea putere a unui singur om, un asemenea despotism centralizat, atât de multă Papalitate ca de la Conferința din Oakland (1903). Și, ca dovadă că această birocrăție există, iată cel mai distonant lucru auzit vreodată: un Birou al Libertății Religioase – o contradicție în termeni.

Acum; când m-am opus acestui lucru înainte de și în cadrul Conferinței Generale din 1897, înainte de și în cadrul Conferinței Generale din 1899, înainte de și în cadrul Conferinței Generale din 1901 și înainte de și în cadrul Conferinței Generale din 1903, de ce ești nedumerit că nu am renunțat și nu am făcut nici o schimbare din 1903? De ce aș fi abandonat în 1903 toate principiile și învățăturile prin care aveam dreptul de a mă opune ei până în 1903 și în 1903, când am avut dreptate în toți acești ani prin faptul că m-am opus și prin tot ceea ce am făcut în încercarea de a împiedica biruința ei; de ce și pe baza căror principii să oscilez și să o favorizez; pentru că, în final, într-un mod arbitrar, neconstituțional și uzurpator a reușit să învingă?

Din nou: în cadrul Conferinței Generale din 1901, tu însuși ai spus că în principiile de organizare pe care le-am predicat, am avut „lumină pentru popor”. Aceste principii erau cele care au biruit la acea Conferință; și la propria ta sugestie, aceste principii, așa cum au fost expuse în prima mea predică, au fost publicate pentru sprijinul denominațiunii în lucrarea de reorganizare. Dar principiile și forma de organizare din 1903 erau în directă opoziție cu cele din 1901 despre care ai spus că erau „lumină pentru popor”. Dacă cea de-a doua predică pe care am ținut-o la Conferința Generală din 1901 ar fi fost tipărită împreună cu prima, poporul ar fi fost capabil să vadă cum în 1903 a fost schimbat în întregime cursul lucrurilor din 1901. Și oricine poate vedea acum, citind Buletinul Conferinței Generale din 1901, pag. 37-42 și 101-105.

Acum frate; au constituit acele principii din 1901 lumină? Dacă da, atunci ce ai făcut când le-ai expus pe cele opuse în 1902, 1903? Sau acele principii din 1901 erau lumină și ale tale din 1903 întuneric? Sau cele din 1901 erau cu adevărat întuneric atunci când ai spus că erau lumină? Sau sunt și astăzi lumină așa cum au fost în 1901? Și dacă în cadrul Conferinței Generale din 1901 nu ai fost capabil să distingi între lumină și întuneric, ce siguranță poate avea cineva că ai fost capabil s-o faci în 1902-1903? Sau este posibil ca în 1902-1903 să nu fi putut și nici acum să nu poți vedea că principiile și modul de acțiune din 1902-1903 nu sunt aceleași ca cele ale Conferinței Generale din 1901? Cu alte cuvinte, este posibil să gândești că anumite principii cu modul lor de acțiune și opusul lor sunt unul și același lucru? Eu știu că principiile despre care ai spus în 1901 că erau „lumină pentru popor”, erau cu adevărat lumină și că sunt și acum lumină și că vor fi pentru totdeauna lumină. Nu sunt decât principiile clare ale Cuvântului lui Dumnezeu. Eu mențin aceste principii astăzi așa cum am făcut în 1901 și cu mult înainte și le voi menține pentru totdeauna. Din această cauză m-am opus uzurpării și acțiunii neconstituționale din 1902-1903 care erau opuse acestor principii; și mă voi opune lor pentru totdeauna.

Ținând cont de toate aceste fapte, întreb din nou: de ce ai crezut că voi abandona totul numai pentru că tu și alții ați făcut-o? Cred că a fost suficient pentru mine, pentru a putea continua în toți acești trei ani. Este adevărat că nu am avut nici o înclinație de a face altceva decât de a continua. Deoarece, atunci când Conferința Generală a luat acea decizie în 1903, eu nu am nici o obligație față de ceea ce ei au ales. Nu doresc să mă opun decât prin predicarea Evangheliei. Cu adevărat, cea

mai puternică opoziție care poate fi făcută este predicarea clară și simplă a Evangheliei. Oricum, de acum, simpla predicare a Evangheliei va fi considerată ca neloială Conferinței Generale, neloială pentru organizație etc. Cu toate acestea, eu voi continua să predic Evanghelia cea limpede, iar acea Evanghelia este în Cuvântul lui Dumnezeu. Deoarece, atunci când Conferința Generală și lucrarea organizată s-au așezat într-o asemenea poziție încât predicarea Evangheliei așa cum este în Cuvântul lui Dumnezeu reprezintă neloialitate față de Conferința Generală și față de „lucrarea organizată”, atunci ce rămâne de făcut este de a predica Evanghelia așa cum este în Cuvântul lui Dumnezeu.

În al doilea rând, referitor la campania dusă împotriva Dr. Kellogg: ți-am spus la chiar începutul acesteia că nu mă voi implica deloc în ea. Ți poți aminti că în noiembrie 1902, în Battle Creek, în aceeași încăpere în care tu și fratele Irwin v-ați întâlnit cu conducerea bisericii și cu alții dintre noi când ați fost aici luna trecută – când tu și cu mine împreună cu alții din Comitetul Conferinței Generale stăteam în jurul mesei – v-am spus tuturor că, admitând ca adevărat tot ceea ce s-a spus atunci despre Dr. Kellogg, nu mă amestec în anchetarea lui, nici în vreun război împotriva lui și nici împotriva Mărturiilor. V-am spus despre experiența avută cu Comitetul Conferinței Generale anterior, atunci când am fost membru al acestuia – că Mărturiile au venit muștrându-l pe fratele A. R. Henry; iar Comitetul a folosit Mărturiile într-o manieră, adoptând o poziție față de el încât el a fost jignit; atunci, Mărturiile au venit muștrând Comitetul pentru modul în care l-a tratat și spunând că ar trebui să meargă și să mărturisească acest lucru fratelui Henry. „Să fie pierdut sufletul lui A. R. Henry?” – Și din cauza acestor lucruri v-am spus că nu voi acționa niciodată în vreun fel față de Dr. Kellogg sau față de oricine altcineva, astfel încât să existe posibilitatea ca o Mărturie să-mi spună să merg la el și să mărturisesc, chiar și cu Mărturia și, pentru că am făcut ceva, să apeleze la mine că „să fie pierdut sufletul” aceluia om. V-am spus atunci că oricare ar fi greșeala Dr. Kellogg, nu-l voi trata și nici nu mă voi alătura altora pentru a-l trata în vreun alt fel decât felul în care aș dori eu să fiu tratat dacă aș fi în această situație. Toate acestea ți le-am spus atunci și ți le spun și acum. Aceasta a fost poziția mea atunci, aceasta a fost poziția mea de atunci și aceasta va fi pentru totdeauna poziția mea în ceea ce-l privește pe Dr. Kellogg și pe oricine altcineva din lume. La vremea respectivă eram gata să stau alături de tine în a lucra pentru el, în a-l ajuta să vadă care erau greșelile lui și de a-l corecta. În 18 aceeași lună, noiembrie 1902, în camera Comitetului Conferinței Generale din Battle Creek, împreună cu Dr. Kellogg și un număr de frați care erau prezenți, eu, ca parte a Comitetului Conferinței Generale și la cererea ta, am citit câteva Mărturii referitoare la monarhia din lucrarea medicală și despre metodele de înrobire a minților în ceea ce privește contractele scrise pentru lucrătorii misionari medicali. Și chiar în timp ce citeam, Dr. Kellogg a spus: „Acum înțeleg; acum văd. Nu am văzut înainte; nu am putut să văd; dar acum văd. Și mă voi opri imediat. Vom anula toate contractele.”. În cadrul aceleiași întâlniri, el a mai făcut și alte schimbări și mărturisiri; așa că tot ceea ce doream să văd era ca tu să-i întinzi mâna să să-i spui: „Foarte bine frate; iată mâna mea. Haide să mergem împreună, să descoperim ce mai este greșit și să îndepărtăm!”.

Dar iată! În loc de aceasta sau de ceva asemănător, am fost surprins, umilit și rănit când te-ai ridicat și te-ai înțepenit pe călcâie, spunând pe un ton decisiv: „Nu sunt satisfăcut. Dr. Kellogg are o voință dictatorială care trebuie să fie frântă – cu Dumnezeu.”.

Din acea clipă nu am mai avut nici o simpatie față de tine și nu ți-am mai acordat nici un sprijin în acea campanie. Ceea ce ai spus și tonul pe care l-ai folosit, toate acestea au demonstrat că exista un element al dominației personale, al triumfului personal al unui lider, cu care nu am vrut să am nici un amestec. Știu că de atunci ai explicat că nu ai vrut să spui decât ceea ce de obicei înseamnă predarea unei voințe lui Dumnezeu etc. Orice ai fi dorit, cuvintele de mai sus sunt cele pe care le-ai rostit. Și rostite pe un ton și într-o manieră care, într-o adunare de oameni, într-un moment de tensiune, singurul efect a fost exact cel al cuvintelor pe care le-ai rostit. Cu siguranță că efectul sau cel puțin pericolul efectului unei asemenea declarații ar fi suficient de rău dacă este adresat unui om în particular. Cu cât mai rău atunci când îi este adresat în mod deschis într-o adunare de oameni, subiectul fiind prezent. Până în ziua de azi simt efectul acelor cuvinte asupra mea. Și știu că dacă în asemenea circumstanțe s-ar fi spus despre mine așa ceva, nu am blândețea de a o lua într-un mod

mai tăcut decât a făcut-o Dr. Kellogg în acel moment. Cu siguranță, frate Daniells, dacă te-ai fi gândit puțin, ai fi știut că Dumnezeu nu frânge voința nimănui și nici nu cere ca voința cuiva să fie frântă; și nu ai fi spus ceea ce ai spus.

În acea zi în care ai mers direct de la acea întâlnire în partea de nord a locașului de adunare, la Consiliul Conferinței Generale care se clătina puternic, am scris următoarele pe cel de-al 15-lea permis de la căile ferate:

„Pe această a 15-a foaie a acestui carnet din această a 18-a zi din noiembrie 1902, după întâlnirea Comitetului Conferinței Generale de la ora 8:00 până la ora 13:15, sunt obligat să spun că îmi este imposibil să văd vreo bază de cooperare armonioasă între Conferința Generală și Asociația Medicală Misionară în ceea ce-i privește pe frații Daniells și Prescott. Și dacă următoarea Conferință Generală nu va întâlni nici o piedică, nu poate fi decât datorită faptului că frații Daniells și Prescott și-au schimbat atitudinea în minte și spirit față de încuviințările și mărturisirile Dr. Kellogg.”

Și atunci când a venit următoarea Conferință Generală, chiar înainte de a fi declarată deschisă, prima întrebare a fost dacă cel dintâi lucru ce trebuie făcut în cadrul Conferinței ar trebui să constea în centrarea întregii Conferințe pe problema Dr. Kellogg pentru a scăpa de ea și numai apoi să se treacă la procedurile obișnuite. Fratele Prescott știe că am fost chemat în casa în care sora White spusese să mă întâlnesc cu el, W. C. White și cu ea, pentru a ne sfătui referitor la această problemă – în orice caz, am fost chemat acolo și este posibil ca și el să fi fost prezent și aceasta a fost singura chestiune discutată. Și fratele Prescott știe că i-am sfătuit ca, în loc să înceapă Conferința cu problema referitoare la Dr. Kellogg, mai bine am abandona-o complet; și dacă trebuie discutată, atunci să fie prima pe listă, pentru că altfel nu putea fi evitată în mod cinstit; cum Conferința nu a fost convocată pentru asemenea chestiuni, ci numai pentru considerarea lucrării Soliei Îngerului al Treilea în lume, timpul ar trebui petrecut studiind principalele chestiuni legate de această mare lucrare.

Posibil ca fratele Prescott să-și poată aminti că eu am fost singurul dintre cei prezenți care a oferit un asemenea sfat, iar atunci când lucrările Conferinței au fost declarate deschise, unii s-au așteptat ca cea dintâi chestiune care se va discuta, să fie despre problema referitoare la Dr. Kellogg. Pentru că eu eram conducătorul Comitetului General; și cu puțin timp înainte sau chiar în cadrul celei dintâi întâlniri pe care am avut-o, fratele Prescott m-a rugat să întârziu întâlnirea comitetelor, pentru că dacă am fi început, chiar atunci o anumită persoană – Dr. Kellogg – ar fi putut fi nominalizat de unele comitete, iar el ar fi trebuit să obiecteze, obiecție care, fără explicații, ar fi putut fi considerată ca personală; de aceea, dacă ar fi fost o întârziere de o zi sau două, întreaga chestiune ar fi fost expusă Comitetului și apoi nu ar fi fost nici un pericol ca cineva să-l nominalizeze pe Dr. Kellogg în vreun comitet. I-am spus că însuși Comitetul trebuie să hotărască problema întârzierii și că voi prezenta această cerere. Am făcut acest lucru în linii generale. Comitetul s-a conformat cererii și a suspendat chestiunea conducerii. Dar această problemă nu a fost discutată în Conferință în mod deschis. Și după o amânare suficientă – sau mai degrabă prea mare – am convocat Comitetul și am mers mai departe cu procedurile. Îți poți aminti acea zi din Conferință la care mă refer; când fratele Knox, stând lângă tine, s-a ridicat și a obiectat că întreg Comitetul este implicat. Oricum, eu nu am știut de vreo implicare a întregului Comitet; eu am expus numai cazul. Aceasta era tot ceea ce știam; și dacă tot Comitetul a fost implicat, aceasta putea fi adevărat numai dacă tot Comitetul ar fi știut, cu excepția mea.

Înainte de a pleca din California – sau mai degrabă chiar la gară, în momentul în care plecam – pentru a veni la sanatoriu să lucrez, i-am spus lui W. C. White că nu mergeam la sanatoriu ca partizan al Dr. Kellogg și nici ca un opozant al fratelui Prescott sau al tău. Ci că mergeam numai pentru a-i ajuta pe studenții de la medicină și pe alții, predându-le Biblia. Am spus același lucru, ție și altora din Consiliu la Washington, înainte de a veni aici în noiembrie 1903. Și lucrul acesta este adevărat în ceea ce mă privește. Dar în această chestiune, se pare că oricine nu luptă deschis împotriva Dr. Kellogg, este privit ca partizan al său și oponent al vostru și nu există o altă alternativă. Dar știu că dacă astăzi ar trebui să părăsesc sanatoriul din cauza unei totale neînțelegeri cu Dr. Kellogg ar exista încă un loc tot atât de mare ca întreaga lume unde să stau, fără a fi de partea

voastră în campania împotriva lui și fără a fi de acord cu procedura pe care ați adoptat-o din 1902. Și acest loc ar fi simplu datorită principiilor clare ale Evangheliei pe care nu le voi abandona.

În al treilea rând: Mărturiile:

Știu că tu și alții ca tine faceți mare discuție despre „loialitatea față de Mărturie” și lăsați impresia că oricine nu este de acord cu modul în care folosiți unele Mărturii nu este loial Mărturiilor, nu crede în Mărturie etc., etc., dar toate acestea nu dovedesc nimic referitor la loialitatea sau lipsa de loialitate a unei persoane față de Mărturie. Mai mult, anumite fapte pe care le cunosc demonstrează că loialitatea față de Mărturie de care se face acum atât de mult caz este un lucru atât de nesigur; nu este decât o simplă „loialitate față de unele Mărturii” – care pot fi folosite în vederea unui avantaj special și pentru un scop.

Spre exemplu: pe parcursul întrunirii Consiliului Conferinței Generale din Washington în octombrie 1903, a venit o Mărturie referitoare la datoria Colegiului Battle Creek și ca Fondul pentru Pământ să plătească datoria. Acea Mărturie afirma: „Cât de plăcut I-ar fi lui Dumnezeu ca tot poporul nostru – condus și încurajat de Comitetul Conferinței Generale – să contribuie la încetarea acestei obligații a vechiului Colegiu Battle Creek!

Creditorilor Colegiului Battle Creek trebuie să li se plătească. Cei din Conferința Generală ar trebui să dea o mână de ajutor în această lucrare.”

Eu eram într-o poziție de a ști foarte bine despre Comitetul Conferinței Generale că nici nu i-a îndrumat și nici nu i-a încurajat pe oameni deloc în această chestiune. Cu adevărat, încurajarea și îndrumarea lor au fost mai degrabă împotriva acestui lucru decât în favoarea lui. De asemenea, știu în mod personal că cei din Conferința Generală nu au oferit nici un ajutor. Cu adevărat, ei nici nu erau dispuși să tipărească acea Mărturie în *Review*. Dacă nu din convingere, atunci la o cerere specială au promis în *Review* din 29 octombrie că o vor publica următoarea săptămână; dar nu au publicat-o decât după cinci săptămâni, în 3 decembrie; și atunci cu modificări, arătând că nici nu fusese trimisă în California pentru încuviințarea acestor modificări și trimisă înapoi, căci, în acest caz, ar fi fost primită o altă copie din California spre publicare în locul celei pe care, în 29 octombrie, promiseseră că o vor tipări în săptămâna ce urma. Toate acestea arată că loialitatea față de Mărturie nu era deloc evidentă de partea celor din Conferința Generală.

Din nou: la Berrien Springs, în mai 1904, ție personal ți-a fost dată o Mărturie care începea: „Dragi frați Daniells și Prescott” și care conține următoarele cuvinte:

„Noaptea trecută am văzut o mână întinsă pentru a prinde cu tărie mână sa (a Dr. Kellogg) și următoarele cuvinte mi-au fost adresate: „Lasă-l să se prindă de tăria Mea, pentru ca să facă pace cu Mine și va face pace cu Mine. Satan se luptă pentru victorie. Îl voi ajuta pe Dr. Kellogg pentru a sta pe terenul bun și fiecare suflet care Mă iubește trebuie să conlucreze cu Mine și așa cum Mă vede pe mine că lucrez, așa să facă și el.”

Ai primit acea Mărturie vineri. Iar în următoarea zi de luni, Dr. Kellogg nu știa nimic de ea – cel puțin nu de la tine – iar ea fusese acolo în marea parte a timpului. Și atunci când, luni dimineața am citit deschis Mărturia la întâlnirea de dimineață, ai spus că ai primit-o vineri, dar nu ai știut ce să faci cu ea. Ar fi trebuit ca loialitatea față de Mărturie să te fi îndrumat pentru a ști ce să faci tu însuși, fie că știai sau nu. Ar fi trebuit ca loialitatea față de Mărturie să te fi determinat să mergi direct la Dr. Kellogg și să-i întinzi mâna așa cum ți-a spus Mărturia. Dar nu ai făcut acest lucru atunci. Și când te-am întrebat la Battle Creek luna trecută dacă ai făcut acest lucru, a trebuit să spui: „Nu!”. Este aceasta loialitate față de Mărturie sau nu este decât loialitate față de unele Mărturii?

Din nou: sora White spune că în timpul Conferinței Generale din 1905 de la Takoma Park, Washington, i s-au arătat în timpul nopții nevoile din Sud și că 5.000 de dolari trebuie să le fie imediat dați fraților – Butler și Haskell – în vederea acestor nevoi. Acest lucru era atât de clar și atât de urgent încât ea i-a spus fratelui Haskell următoarea dimineață: „Ai credință în Dumnezeu. Vei pleca cu 5.000 de dolari de la această adunare pentru lucrarea din Sud”. Apoi a fost citită. Dar Willie a spus că fratele Daniells a fost foarte nedumerit de condițiile de la Battle Creek, iar banii nu puteau fi trimiși atunci. Iar eu nu am mai spus nimic referitor la acest lucru. Ai această Mărturie acolo, la Washington.

Acum, a văzut ea în acea noapte, așa cum a afirmat, nevoile din Sud ca fiind atât de urgente

încât cei 5.000 de dolari trebuia să plece de la acea întâlnire pentru a le satisface? Dacă da, atunci câtă loialitate are Willie față de Mărturii, lăsând deoparte această chestiune astfel încât timp de două luni nu s-a făcut nimic în această direcție și atunci când, după două luni s-a făcut ceva, aceasta a fost numai pentru că au fost trimise Mărturii în Sud și în Washington că nu se mai admite nici o întârziere? Iar una dintre ele afirma:

„Această chestiune mi-a fost prezentată de trei ori și mi s-a spus că 5.000 de dolari trebuie puși în mâinile prezbiterului Haskell înainte de a părăsi Conferința.”.

Aceasta este exact ceea ce ea a afirmat în timpul Conferinței că trebuie să se facă la acea Conferință. Ea le-a spus acest lucru cel puțin fratelui Haskell și lui Willie, dar Willie pur și simplu a pus-o deoparte. Acum, era sau nu acea indicație de la Domnul? Dacă a fost, cât de mult i-a păsat lui Willie de ea? Gândindu-ne la ceea ce a spus despre condițiile de la Battle Creek, este posibil ca Domnul să le fi cunoscut tot atât de bine ca și Willie? Sau este adevărat că Willie reprezintă sursa supremă de cunoaștere și înțelegere în lucrarea Domnului, chiar deasupra și împotriva indicației Domnului? Sau Willie crede că numai o parte din indicație a venit de la Domnul? Dacă a fost de la Domnul, atunci câtă loialitate a avut Willie față de Mărturii când a pus deoparte această chestiune? Dacă a fost de la Domnul și totuși el nu a crezut că a fost de la Domnul, atunci câtă loialitate față de Mărturii a fost în ceea ce a făcut? Sau ar trebui spus că nu era de la Domnul și că nu reprezenta o Mărturie până nu a fost scrisă în 19-20 iulie, cu două luni mai târziu? Dar dacă era de la Domnul atunci când a fost scrisă cu două luni mai târziu, atunci nu a fost tot de la Domnul și când i-a fost adresată lui Willie? Oricum, în comportamentul lui Willie în acest caz nu apare nici cea mai slabă licărire de loialitate adevărată față de Mărturii. Apropo, frate, de ce nu ai tipărit aceste două Mărturii din 19 și 20 Iulie 1905 în întregime, cu toate numele și în întregime, în *Review* sau în unele serii A, B sau Z? Există în vreun număr? Dacă tot poporul ar avea acces la Mărturii așa cum sunt ele scrise, ar fi foarte bine pentru lucrarea din Sud; de ce nu le tipărești?

Acum, frate Daniells, eu nu te amestec pe tine în acțiunea lui Willie în chestiunea de mai sus. Sunt îndreptățit în mod desăvârșit să cred că el nu a îngăduit ca cel cuvânt să ajungă la tine, ca și în cazul celor 5.000 de dolari la fratele Haskell la acea Conferință Generală. Ceea ce vreau să spun este că aceasta este ceea ce a făcut Willie. Mărturiile afirmă acest lucru. Acum, de vreme ce el poate să facă asemenea lucruri și în același timp este privit de tine în mod afectuos și binevoitor ca fiind loial Mărturiilor, cum se face că nu te poți alătura în mod afectuos unor persoane care au mult mai multă loialitate față de Mărturii decât el, dar care nu pot impune astfel altora loialitatea pentru Mărturii?

Doi nou: când ai vizitat ultima dată Battle Creek, după ce ai îndemnat pentru mai bine de două săptămâni biserica din Battle Creek la loialitate față de Mărturii, a venit vremea alegerilor anuale ale bisericii, cu două săptămâni înainte de timpul obișnuit. În cadrul dezbaterilor s-a dat citire Mărturiilor care erau pertinente și strict aplicabile la chestiunea în cauză; iar ele erau în mod clar împotriva a ceea ce se făcea. Dar aceste Mărturii au fost în mod deliberat lămurite dintr-o perspectivă foarte largă și alte lucruri asemănătoare, iar tu ai luat parte la această lămurire. Și ceea ce ai făcut timp de mai bine de două săptămâni în vederea loialității față de Mărturii a fost mai degrabă o acțiune grăbită și cu adevărat, din multe puncte de vedere, punctul culminant.

Ținând cont de toate aceste fapte și de multe altele asemănătoare, se pare că ești nedumerit de faptul că nu am luat parte cu tine în campania ta care a vizat Mărturiile și genul acesta de loialitate față de Mărturii. Frate, eu nu am folosit niciodată, nu pot să folosesc vreodată și nici nu voi folosi vreodată Mărturiile în acest fel; și nici nu voi lua parte cu cei ce le folosesc astfel. Toate aceste dovezi îmi clarifică faptul că această remarcabilă loialitate față de Mărturii slujește numai în scopurile campaniei, motiv pentru care eu nu iau parte la ea. Nu-mi permit să fiu suspectat de erezie și de alte lucruri care sunt spuse atât de repede; dar nu voi isca un subiect fals și nici nu voi pretinde ceva neadevărat.

Vorbești despre o perioadă în care am avut o poziție puternică în ceea ce privește Mărturiile și că le-am folosit cu o mare putere pentru a întoarce oamenii și gândirea timpului respectiv. Da, așa este; dar oricine știe că nu am fost părtinitor cu ele; că nu le-am folosit pe unele cu forța unui berbec, iar pe altele să le ignor sau să le explic nu tot atât de clar și de precis ca pe celelalte. Poporul

și frații știu bine că ori de câte ori apăram o idee și venea o Mărturie care spunea contrariul, în loc să o explic altfel decât era, mă opream pe loc și îmi schimbam modul de gândire potrivit a ceea ce spunea. Și aceasta se datora loialității mele față de Mărturie.”

În alocuțiunea din capelă, au mai fost adăugate remarci și ilustrații pe măsură ce se citea chestiunea precedentă. Pentru tipar, a fost mai bine să fie redată scrisoarea neîntreruptă; și acum vor fi adăugate remarcile și ilustrațiile.

În 1901, Conferința Generală a fost eliberată de puterea centralizată: de puterea unui om sau a doi oameni sau a trei oameni sau a patru oameni ori a câtorva oameni, o domnie, o monarhie, pentru că indicația a sunat astfel: „Principiul este greșit”. Nu afirm că în 1902-1903 circumstanțele s-au schimbat. Pentru că indiferent de schimbările care se produc în ceea ce privește circumstanțele, principiile nu se schimbă niciodată.

Am afirmat că ordinea prezentă a chestiunilor Conferinței Generale reprezintă o desăvârșită guvernare birocratică. Nu fiecare secțiune a sa este numită „birou”; dar, de fapt, aceasta este adevărat în ceea ce privește fiecare secțiune, indiferent cum este numită; iar titlul „Biroul pentru Libertate Religioasă” este semnificativ.

Am afirmat că expresia „Biroul pentru Libertate Religioasă” reprezintă o contradicție în termeni, față de fiecare principiu care este adevărat. Există multe cuvinte în limbajul nostru care reprezintă rezultatul și expresia experienței invariabile a omului de-a lungul veacurilor.

Rezultatul experienței omului de-a lungul veacurilor a fost în anumite aspecte atât de invariabilă încât un cuvânt o poate exprima și o exprimă cu adevărat când este folosit atunci când este descrisă o anumită ordine a lucrurilor; și atunci când acel cuvânt este sprijinit, avem cu siguranță situația sau ordinea lucrurilor pe care o exprimă acel cuvânt. Birocrație – Guvern cu birouri – este unul din aceste cuvinte; iar definiția, care nu este decât expresia veacurilor de experiență invariabilă, este următoarea:

„Birocrație: Guvern cu birouri: anume, înmulțirea excesivă a și concentrarea puterii în birouri administrative. Principiul birocratiei tinde către amestecul oficial în multe chestiuni private ale vieții și către funcționarea ineficientă și plictisitoare a datoriei prin diviziunile minuțioase ale funcțiilor, formalitatea neflexibilă și mândria poziției.” „*Century Dictionary*”.

„Este ușor de înțeles că scopul birocratiei este mai degrabă de a mări puterea oficială, afacerile oficiale sau numărul oficialilor decât de a păstra libere energiile omenirii.” „*Standard Dictionary*”.

„Republicanismul și birocratia sunt incompatibile.” „*Century Dictionary*”.

Tot ceea ce este birocratia a fost aflat în secolele experienței invariabile. Și iată care este adevărul: de vreme ce birocratia și republicanismul nu sunt compatibile, cu cât mai mult birocratia și Creștinismul sunt incompatibile! De aceea, un Birou al Libertății Religioase reprezintă un lucru imposibil. Cu adevărat, orice libertate adevărată este imposibilă într-un birou sau în cadrul unei birocratii și motivul este că, așa cum am afirmat și în scrisoare, simpla predicare a adevărului care este în Biblie va fi considerată ca neloială față de Conferința Generală, neloială față de lucrarea organizată etc. Evanghelia și birocratia, Creștinismul și birocratia sunt incompatibile. Știam acest lucru în 1903 la Conferința de la Oakland. Știam de pe atunci care vor fi cel puțin unele dintre rezultatele deciziei luate și am vorbit despre ele atunci; și când această idee a fost adoptată de către Conferință știam că va rezulta în încetarea activității mele de predicare sub auspiciile Conferinței Generale a adevărului pe care l-am predicat în toți acești ani. Înainte ca această decizie să fie luată de Conferință, chiar cu trei luni înainte de convocarea Conferinței, am hotărât să vin la sanatoriu și să predau. Și atunci când decizia a fost luată în și de către Conferință m-am bucurat că există astfel un loc unde, într-o retragere relativă, am putut preda și predica aceleași adevăruri pe care le-am predat în toți acești ani, fără a interacționa cu sau deranja în vreun fel administrația sau colectivul de conducere al vreunei Conferințe sau al Conferinței Generale. Nu doresc să interacționez cu sau să deranjez administrația sau colectivul de conducere al vreunei Conferințe sau al Conferinței Generale. Nu am nici o obiecție la adresa Conferinței Generale sau la adresa vreunei alte Conferințe

sau la adresa vreunei persoane pentru că are birocrație sau orice altceva vor alege. Obiectez la a o avea eu însumi. Obiectez de asemenea la cererea de a o avea. Nu am nici o dorință de a lua cuiva ceea ce alege și nici de a dărâma ceva. Împuternicirea mea este de a ridica creștinismul și creștini în lume; și tot ceea ce nu este creștin va cădea de la sine.

Mai există un lucru care ilustrează adevărul a ceea ce am afirmat despre faptul că ceea ce am predicat întotdeauna nu este acum acceptat de administrația Conferinței Generale; și care răspunde în același timp unei întrebări care există în mințile multora. Am primit scrisori de la oameni din diverse părți ale țării care întrebau de ce nu mai pot citi nimic scris de mine în *Review and Herald*. Vă voi spune acum motivul: doar pentru că *Review and Herald* nu va tipări nimic scris de mine. Iar pentru mine acest lucru constituie un motiv suficient pentru care oamenii nu mai pot citi nimic scris de mine în acel ziar.

Când am mers la Washington cu un an în urmă am mers cu inima deschisă de a ajuta lucrarea de Libertate Religioasă de acolo. Și am ajutat cu o inimă bună. Și totuși, toți știu acum că nici un rând din ceea ce am predicat acolo nu a fost tipărit de vreo publicație Adventistă de Ziua a Șaptea din Washington. Iar adevărul despre Libertatea Religioasă pe care l-am predicat acolo a fost același pe care l-am predicat în toți acești ani; accentuat numai de un studiu și de împlinirea profeției în dezvoltarea a ceea ce ne-am așteptat în toți acești ani să se întâmple.

După aceea am trimis la *Southern Watchman* ceva din ceea ce am predicat în Washington la data aceea. *Southern Watchman* a publicat materialul și atât editorii cât și cititorii au afirmat că a fost cel mai bun pe care l-au avut vreodată despre acest subiect. O predică pe care am susținut-o la Washington la data aceea era atât de clară, atât de directă și atât de limpede referitoare la acel subiect încât frații Colcord, George B. Thompson și Kit Russell care au ascultat-o, toți trei au întrebat dacă o s-o scriu pentru *Review* astfel încât poporul s-o poată avea. Avusesem câteva experiențe înainte, așa că le-am spus: „O pot scrie, fraților, dar dacă va fi tipărită de *Review* este altceva”. Evident că ei nu au putut crede așa ceva și m-au tot întrebat dacă o voi scrie astfel încât să poată fi publicată în *Review*. Astfel că am scris-o. Cred că fratele Colcord a fost cel care a dus-o. A reușit să fie dactilografiată și apoi, la mijlocul verii trecute, mi-a fost returnată fără ca cineva din popor să aibă șansa de a o vedea. Atunci când mi-a fost returnată, motivul declarat pentru care nu fusese tipărită a fost că erau aglomerati cu materialul pentru Conferința Generală și că subiectul abordat de predică este deja mult depășit. Dar adevărul este că materialul le fusese dat aproape cu o lună înainte de începerea Conferinței Generale; iar adevărul este că subiectul care a fost abordat în acea predică nu va fi niciodată depășit din nici un punct de vedere până când timpul de probă însuși nu va fi trecut.

Astăzi, subiectul acelei predici este mai actual decât în ziua în care am predicat. Într-un fel sau altul, chestiunea devine actuală în toată țara. Dar a fost răspândită într-un anume fel și în asemenea cuvinte încât, dacă acea predică ar fi fost tipărită în *Review and Herald* cu un an în urmă, atunci când le-a fost înmănată, poporul nostru de pretutindeni ar fi fost cu mult mai bine pregătit decât sunt acum pentru a face față la ceea ce este din ce în ce mai mult stăruit asupra poporului în chiar prezența noastră. Dețin încă manuscrisul. Ar trebui cu adevărat publicat astfel încât tot poporul nostru să îl aibă. Poate că îl voi publica eu însumi. Dar în acel caz aş putea fi acuzat de faptul că „încep o nouă lucrare”, că „produc despărțiri” etc. Dar cât timp va mai fi drept să lăsăm poporul fără ceea ce le este necesar, fără ceea ce ar trebui să aibă chiar acum, fără ceea ce cauza Soliei Îngerului al Treilea are nevoie chiar acum, numai pentru că ziarul denominațional nu îl tipărește? Cât timp lucrurile vor continua astfel înainte ca să fie drept ca poporul să aibă ceea ce are de urgență nevoie, motiv pentru care Solia Îngerului al Treilea ajunge în mari dificultăți, chiar dacă trebuie s-o tipăresc eu însumi?

Am afirmat că a existat o experiență care m-a determinat ca atunci când frații m-au rugat să scriu acea predică pentru *Review* să spun că aş putea s-o scriu, dar dacă va fi tipărită de *Review* este altceva. Experiența este următoarea: în vara anului 1903 eram membru al convenției educaționale care se întrunea la College View în iunie. Potrivit programului, eu am fost numit să predic despre Educația Creștină. Am predicat acel subiect în Sabat. Editorul de la *Review* a spus că ar vrea s-o tipărească. Am pregătit-o și am trimis-o la începutul lui iulie 1903. Este acolo încă, dacă nu a fost

distrusă. Mi s-a spus că ajunsese să fie dactilografiată. Și știu că nu a ajuns niciodată la tipar. Aceste lucruri arată motivul pentru care nu s-a mai citit nimic scris de mine în *Review and Herald* de mai bine de trei ani. Cei care au reușit să citească *Signs of the Times* sau *Southern Watchman* au putut să citească destul de mult din cele scrise de mine.

Oricum, nu uitați vă rog că nu formulez nici o plângere împotriva *Review and Herald* sau împotriva editorului său. Fiecare editor deține fără discuție dreptul de a exclude orice dorește. Povestesc aceste lucruri ca o ilustrare a adevărului că aceleași adevăruri pe care le-am predicat în toți acești ani și care au constituit adevăruri vitale pentru poporul nostru și pentru solia noastră până în prezent nu sunt acceptate de administrația Conferinței Generale; și, în al doilea rând, pentru ca toți cei nedumeriți să cunoască motivul pentru care nu au mai citit nimic semnat de mine în *Review and Herald*.

C. L. Taylor: Frate Jones, pot să vă întreb ceva? Am primit o scrisoare de la unul din editorii noștri din conducere în care spunea că a primit ordine să nu publice nimic semnat de tine și de alții ale căror nume i-au fost date.

Voce: Mai tare! Nu auzim!

C. L. Taylor: Am spus că am primit o scrisoare de la unul din editorii noștri din conducere în care spunea că a primit ordine să nu publice nici un articol de la Dr. Paulson, Dr. Kellogg sau A. T. Jones.

A. T. Jones: Posibil ca aceste ordine să fi fost date acum tuturor ziarelor denominaționale.

Și acum, ca și în 1901, „Conferințele țin după același model”. Iată un exemplu care s-a consumat nu cu mult timp în urmă. Este vorba despre o anumită persoană care își avea propriile afaceri personale, normale și onorabile, pe care le-a clădit numai prin propriile sale eforturi. Și totuși, președintele conferinței în care trăiește l-a lăsat pe acel frate să înțeleagă că dacă nu renunță la acea afacere și să părăsească locul în care trăiește, denominațiunea nu-l va mai sprijini. Unii Adventiști de Ziua a Șaptea i-au sprijinit afacerea; poate că mai sunt unii care încă o fac; dar denominațiunea nu are nimic de-a face cu acest lucru. De aceea, ideea acestei proceduri este că acel președinte de conferință a propus să-l domine pe acel om în afacerea sa particulară sau dacă nu, va determina un boicot denominațional împotriva lui. Și când colectivul a atins acest punct este timpul ca cineva să vorbească în sprijinul libertății generale și al libertății religioase a individului. Și acesta este motivul pentru care vorbesc deschis în această seară. Datorez acest lucru fratelui acestuia și fiecare Adventist de Ziua a Șaptea din lume ar trebui să se ridice pentru dreptul de a fi el însuși și de a-și conduce propriile afaceri oricum dorește, fără nici o legătură cu conferința, Conferința Generală sau orice alt lucru de sub cer. Lecția școlii de Sabat din 17 mai 1906 prezintă excelentul enunț, făcut de D'Aubigne, al principiului vital al protejării Bisericilor după cum urmează:

„Acest protest se opune la două abuzuri ale omului în materie de credință: cel dintâi este amestecul nejustificat al magistratului civil; iar cel de-al doilea, autoritatea arbitrară a bisericii. În locul acestor abuzuri, Protestantismul a așezat puterea conștiinței deasupra magistratului; și autoritatea cuvântului lui Dumnezeu deasupra bisericii vizibile.”

Această denominațiune a petrecut o mare perioadă de timp din ultimii 15 sau mai mulți ani, în mod drept și nobil, opunându-se amestecului nejustificat al magistratului civil pe tărâmul religiei. Este timpul ca măcar cineva din această denominațiune să fie Protestant prin a se opune autorității arbitrară a bisericii. Pentru că, vă rog să nu uitați, că autoritatea arbitrară a *bisericii* a constituit mereu autoritatea arbitrară a câtorva în locul autorității din biserică. Și dacă unele lucruri care au fost săvârșite astăzi în numele acestei denominațiuni nu reprezintă exercitarea autorității arbitrară, atunci atât dicționarul cât și istoria ar trebui revizuite.

Pentru mai bine de 20 de ani am predicat aceleași adevăruri pe care le predic și acum. Le-am predicat peste tot în Statele Unite, Europa și Canada. Au fost pretutindeni acceptate de către denominațiune ca fiind adevăr; și au fost publicate de către denominațiune ca fiind adevăr. Și când, fără a opera nici o modificare în principiu sau în adevăr, acum nu mai pot predica aceleași lucruri

fără a fi privit „neloial Conferinței Generale” și față de „lucrarea organizată”, nu este suficient de clar că schimbarea s-a făcut în altă parte decât în mine și în ceea ce predic? Dar eu nu sunt singurul. Mai sunt și alți oameni, care sunt la fel de buni creștini și de adevărați Adventiști de Ziua a Șaptea ca și înainte, oameni pe care i-a chemat Dumnezeu în mod clar pentru lucrarea în care s-au angajat, dar care au fost dați afară și care astăzi nu mai pot face în cadrul lucrării organizate sau sub administrația Conferinței Generale lucrarea pe care le-a încredințat-o Dumnezeu. Atunci când unii ca aceștia au fost obligați să plece în prezența mea, am protestat în mod public și am ridicat întrebarea: „Atunci când ei sunt tot atât de Adventiști de Ziua a Șaptea ca oricine altcineva, dar nu pot ca, în cadrul denominațiunii, să facă lucrarea pe care Dumnezeu le-a încredințat-o și trebuie să stea în afara lucrării organizate, nu este suficient de clar că este o problemă cu administrația și cu așa numita lucrare organizată? Și nu există suficient rău pentru a justifica o investigație a motivului pentru care oameni care sunt chemați de Dumnezeu pentru a lucra, nu o pot face în interior, ci sunt nevoiți să meargă în afara rândurilor a ceea ce stă ca lucrarea lui Dumnezeu în lume?”. Încă ridic această întrebare. Iar dacă lucrurile trebuie să meargă pe această cale până când toți cei care sunt chemați de Dumnezeu la lucrarea pe care o fac să fie forțați să o facă în afara lucrării organizate, atunci cât de mult din lucrarea reală a lui Dumnezeu se va găsi în interiorul lucrării organizate?

Este posibil ca cineva să se aștepte ca eu să abandonez toate aceste principii sau să modific toată învățătura mea și să fiu loial Conferinței Generale și lucrării organizate? Dacă cineva se așteaptă la aceasta, toate așteptările acestea trebuie abandonate o dată pentru totdeauna, pentru că eu pur și simplu nu voi face așa ceva. Aceste principii și adevăruri le voi îmbrățișa pentru totdeauna și le voi predica pentru totdeauna. Acestea sunt principiile și adevărurile Bibliei. Iar eu nu voi fi niciodată loial vreunui lucru sau vreunei persoane în afară de Dumnezeu, în Hristos prin Spiritul Sfânt, prin Biblie.

Nu voi crede niciodată că biserica trebuie să dețină un cap vizibil. Nu mă voi conforma nici unui sistem care face ca o biserică să poată avea ceva care corespunde capului vizibil.

Cu excepția pretinselor biserici Protestante care sunt unite cu Statul și au astfel capul Statului drept cap vizibil al bisericii, adevărul surprinzător este că astăzi, denominațiunea Adventiștilor de Ziua a Șaptea este singura biserică Protestantă din lume care are un om drept cap și centru al organizației sale. *Și prin chiar acest lucru, denominațiunea Adventistă de Ziua a Șaptea este mai asemănătoare Bisericii Catolice decât oricare altă biserică Protestantă din lume.*

Și acest lucru, de asemenea, în ciuda Mărturiei care a fost publicată și citată din nou și din nou din martie 1897 și care afirmă următoarele: „Nu este un lucru înțelept să avem un singur om ca președinte al Conferinței Generale”. Oricum, de câte ori s-a citat s-a explicat mai degrabă decât să fi fost urmată; și cu siguranță ca așa va fi până la sfârșit. Dar Hristos nu a lăsat ca un om să fie capul și centrul lucrării Sale organizate atunci când S-a înălțat. El Însuși a ocupat și I s-a îngăduit să ocupe acel loc drept Cap al Bisericii Sale și Cap peste toate lucrurile Bisericii.

Hristos, numai Hristos este singurul Cap al Bisericii; și El este Capul fiecărui individ din Biserică, așa cum este scris: „Dar vreau să știți că Hristos este Capul oricărui om.” 1 Corinteni 11:3. Și în loc de a ne reîntoarce la 1844, crezul este „să mergem spre desăvârșire” în Hristos Isus prin adevărul slăvit pe care El ni l-a dat în 1844 și de atunci încolo, pentru a fi pregătiți să-L întâmpinăm în slava Sa ce va veni curând. În loc de a defini și a apăra credința oamenilor, să predicăm credința lui Hristos.

Un alt lucru: în legătură cu campania dusă împotriva Dr. Kellogg, este un detaliu consumat în 1901, care pentru mine a avut și încă are o mare însemnătate. Acest lucru ar trebui spus acum!

Dețin într-o scrisoare pasaje din alocuțiunea surorii White din Biblioteca Colegiului, chiar înainte de Conferința Generală din 1901, citate considerabile a ceea ce a spus despre principiile greșite ale lucrărilor Conferinței Generale și despre necesitatea „unei schimbări” și a „unei întregi noi organizări”. Dar aceeași alocuțiune a fost atât de remarcabilă și pentru administrația Conferinței Generale de atunci, atât de revoluționară referitor la atitudinea Conferinței Generale față de Dr. Kellogg, pe cât a fost și despre chestiunile legate de Conferința Generală însăși. Căci trebuie să vă amintiți că în 1901 era așteptat, dacă nu planificat, de către administrația Conferinței Generale o mișcare împotriva Dr. Kellogg, care de fapt a și fost făcută; și se aștepta ca Mărturia să fie tot atât

implicată în acest plan pe cât erau și ei; iar eu cred că erau suficiente motive pentru o asemenea preconizare.

Dar această preconizare și tot ceea ce era în legătură cu ea a fost pur și simplu anihilată de ceea ce a fost afirmat de către sora White în alocuțiunea din acea zi de la Biblioteca Colegiului. Referitor la acest subiect, ea a spus în acea zi:

„Dumnezeu mi-a dat o Mărturie care trebuie dusă direct la această Conferință și că eu nu trebuie să încerc să determin pe cineva să creadă, pentru că lucrarea mea trebuie să lase adevărul minților oamenilor, iar aceștia, găsind adevărul în Cuvântul lui Dumnezeu, îl vor aprecia și vor aprecia fiecare rază de lumină pe care Dumnezeu a dat-o pentru sărmanele suflete defectuoase, pentru ca ele să nu fie întoarse de pe cale. Și vreau ca voi să faceți cărări drepte pentru pașii voștri, ca nu cumva cel nedesăvârșit să fie întors din drum.

Acum, dorim ca în cadrul conferinței să avem abilitatea pe care Dumnezeu a dat-o Dr. Kellogg – cred că el nu este aici; nu știu dacă este – în orice caz, vreau să spun că Domnul dorește ca voi să pregătiți cele mai multe dintre capacitățile pe care el le folosește în fiecare parte a lucrării. El nu vrea să spună: lucrarea Medical Misionară separată de lucrarea Evangheliei sau lucrarea Evangheliei separată de lucrarea Medical Misionară. El dorește ca ele să fie împreună. Și dorește ca această putere educativă a lucrării Medicale Misionare să fie privită ca o lucrare de pionierat, plugul care rupe brazda pentru spulberarea prejudecăților care au existat și că nimic nu le va spulbera ca ea, iar Dumnezeu dorește ca fiecare să stea umăr la umăr cu Dr. Kellogg. El a devenit disperat și s-a apropiat de sfârșitul vieții din cauza pozițiilor care s-au luat, fiecare aruncând câte o piatră înaintea carului pentru ca acesta să nu poată înainta. Acum Dumnezeu dorește ca lucrarea de sănătate și cea misionară să înainteze. El dorește ca lucrarea lui Dumnezeu să meargă mai departe.”.

Sora White a ținut o cuvântare în care a afirmat:

„Ceea ce dorim acum este o reorganizare. Dorim să începem de la temelie și să construim pe un principiu diferit.

Instituția a făcut sub conducerea Dr. Kellogg o lucrare minunată pentru educarea tinerilor. A trimis mai mulți lucrători pentru cauză în rândurile Evangheliei misionar-medicale decât orice alt factor pe care îl cunosc în poporul nostru din toată lumea. Și întreb: cum ați tratat această chestiune? Ați simțit că trebuie să aduceți slavă lui Dumnezeu prin respectarea și onorarea lucrării care a fost făcută în numele Său prin înălțarea cauzei Sale? Principiile de reformă în sănătate au fost proclamate de noi ca popor timp de 30 de ani. Și totuși sunt printre noi predicatori ai Evangheliei și membri ai bisericii care nu au nici un respect pentru lumina pe care Dumnezeu a dat-o despre reforma în sănătate.

Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie călăuză noastră. Ați dat atenție cuvântului? Mărturiile nu trebuie în nici un caz să ia locul Cuvântului. Ele trebuie să vă aducă la acel Cuvânt neglijat, pentru ca să puteți mânca cuvintele lui Hristos, pentru ca să vă puteți hrăni cu ele, ca prin credință vie să puteți fi zidiți de ceea ce mâncați.” Buletinul Conferinței Generale din 1901, pag. 25.

Astfel este demonstrat nu numai că în orice aspect eu stau astăzi așa cum am făcut-o în 1897, în 1899 și în 1901, dar și că principiile și atitudinea pe care le aveam atunci erau în fiecare aspect confirmate de acea alocuțiune din Biblioteca Colegiului de la 1 aprilie 1901 și de cea din Conferința Generală de la 12 aprilie 1901. Nu spun că și atunci fie Dr. Kellogg, fie lucrarea medical-misionară sau cea a sanatoriului nu avea nici o greșală sau defect. Nu spun aceasta nici acum. Pur și simplu spun că cel despre care și despre a cărui lucrare Dumnezeu poate vorbi așa cum s-a vorbit atunci, merită cel mai zelos efort pentru a fi salvat. Iar cuvântul dat mie de Dumnezeu a fost și este: „Nu-l nimici, căci există o binecuvântare în el!”.

ULTIMUL CUVÂNT ȘI O MĂRTURISIRE

iulie 1906

Frații din Comitetul Conferinței Generale au formulat o „Declarație” de 96 de pagini în cadrul căreia urmăresc să respingă unele dintre declarațiile pe care le-am făcut în foaia volantă semnată de mine, din 4 martie 1906. Prin anumite mijloace, au fost conduși pe anumite căi greșite care nu trebuie lăsate necorectate; și au ridicat întrebări directe care pretind un răspuns. De aceea scriu acest ultim cuvânt și la pagina 26 (64 în această traducere) mărturisirea pe care o datorez.

Vă rog să nu confundați subiectul în cauză. Vă rog să nu îngăduiți nimănui să vă ducă în eroare referitor la subiectul în cauză. De aceea, înainte de toate, atrag atenția la titlul „Declarației” trimise de Comitetul Conferinței Generale. În primul rând se pretinde a fi „o declarație care respinge acuzațiile formulate de A. T. Jones împotriva Spiritului profeției”.

Dar adevărul este că nicăieri în lume nu se poate găsi vreo acuzație formulată de A. T. Jones împotriva Spiritului profeției. Și dacă cineva fabrică ceva ce eu nu am afirmat nicăieri niciodată, o acuzație împotriva Spiritului profeției, nu face altceva decât să falsifice ceea ce am afirmat și, de asemenea, să așeze greșit Spiritul profeției.

Nici nu am atacat Mărturiile. În tot ceea ce am afirmat și în poziția pe care am fost obligat să o iau nu a existat nici un scop și nici un gând de a pune de-o parte, de a înlătura sau de a distruge în vreun fel Mărturiile sau scrierile Spiritului profetic. Și nici nu am scris nimic de genul acesta. Unii pot insista că am făcut acest lucru; dar eu știu că nu am făcut acest lucru. A renunța la anumite lucruri referitoare la Mărturii nu înseamnă deloc a renunța la Mărturii. Cu alte cuvinte, dacă renunț la unele lucruri care au fost distribuite ca Mărturii și care s-a descoperit că nu erau Mărturii – aceasta nu înseamnă a înlătura tot ceea ce se pretinde a fi Mărturie, nici nu înlătură fundamentul Mărturiilor; și toți cei care prezintă altfel ceea ce am spus pur și simplu denaturează cuvintele mele și ceea ce am vrut să spun.

Poate că sunt dintre cei care, și cu adevărat mă tem să există, cei care merg până acolo încât să afirme: „Dacă nu crede că fiecare cuvânt al fiecărei comunicări venite de la sora White este Mărturie a renunțat la tot – Solia Îngerului al Treilea, Biblia și restul”. Cu adevărat, o asemenea afirmație ca aceasta nu poate fi niciodată adevărată; pentru că ea așează scrierile surorii White deasupra Soliei Îngerului al Treilea și deasupra Bibliei și face ca Solia Îngerului al Treilea și chiar integritatea Bibliei să depindă de Mărturii. Dar acest lucru este contrar atât Mărturiilor, cât și adevărului esențial.

Am citat deja din Mărturia 33 și din cuvântarea din Biblioteca Colegiului din 1 aprilie 1901 că Mărturiile trebuie „să aducă mintea poporului la cuvântul Său”, că „Mărturiile scrise nu au menirea de a aduce lumină nouă”; „nu este adus mai mult adevăr”, ci „Dumnezeu oferă Mărturii clare și la subiect pentru a-i aduce înapoi la Cuvântul pe care au neglijat să-l urmeze”. „Cât mai aveți de trăit să nu mai citați vreodată cuvintele mele până când nu vă supuneți Bibliei. Atunci când luați Biblia și faceți din ea hrana voastră, alimentul vostru și băutura voastră și vă formați astfel elementele caracterului – atunci când veți face acest lucru, veți ști mai bine cum să primiți sfat de la Dumnezeu.”

Astfel, din chiar cuvintele Mărturiilor este clar că în loc ca integritatea Bibliei să depindă de Mărturii, integritatea Mărturiilor depinde de Biblie. Și cu siguranță acesta este adevărul. Biblia este elementul suprem. Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu deasupra tuturor lucrurilor. Și orice alt lucru, orice altă scriere trebuie să urmeze în natura lucrurilor Bibliei și prin nici un mijloc înaintea ei.

Dar Solia Îngerului al Treilea este în Biblie. Este în mod esențial o parte din Biblie. Observați că nu spun că Solia Îngerului al Treilea este o parte a Bibliei; ci că este Biblia însăși. Cu alte cuvinte, Solia Îngerului al Treilea, în minunata sa trăsătură, cuprinde întreaga Biblie. Și până când Solia Îngerului al Treilea nu va fi astfel privită, nu va fi pe deplin înțeleasă și deci, nici îmbrățișată cu adevărat. De aceea, Mărturiile nu sunt deasupra Soliei Îngerului al Treilea. Solia Îngerului al Treilea nu depinde de Mărturii. Mărturiile trebuie să stea lângă Solia Îngerului al Treilea; dar nu

sunt Solia Îngerului al Treilea și nici deasupra Soliei Îngerului al Treilea.

Când vom studia scrierile Spiritului profetic pentru a afla Solia Îngerului al Treilea așa cum este în Biblie, nu mai există pentru nimeni nici un motiv pentru a spune că „dacă nu crede că fiecare cuvânt din scrierile surorii White este de la Dumnezeu, a renunțat la tot”. Atunci când scrierile Spiritului profetic sunt oferite pentru a ne duce înapoi la Biblie iar noi studiem aceste scrieri numai pentru a ști ce conțin și nu ca prin ele să știm ce conține Biblia, împiedicăm scopul acestor scrieri și, ca atare, facem din ele o adăugare la Biblie. Și când le folosim astfel, în loc de a folosi Biblia, le punem în locul Bibliei. Și nu este nici o îndoială că mulți oameni au făcut și continuă să facă exact acest lucru.

Dar atunci când folosim aceste scrieri pentru simplul scop cu care au fost date și anume, de a avea o mai bună înțelegere a Bibliei și de a găsi în Biblie lucrurile spre care aceste scrieri indică, atunci aceste scrieri vor fi cu adevărat primite și folosite pentru adevăratul lor scop – a cunoaște mai mult din Biblie. Și atunci, din nou, nu va mai exista nici un motiv pentru ca cineva să afirme că „dacă nu crede că fiecare cuvânt din scrierile surorii White este de la Dumnezeu, a renunțat la tot”; nici nu va mai exista nici o teamă de Mărturii care să nu se împlinească, deși se va descoperi că a fost făcută o greșală.

Ea a spus: „EU NU SUNT UN PROFET.”

Acum voi puncta pe scurt principalele idei din acest pamflet care sunt scrise ca respingere a ceea ce am afirmat. Și de vreme ce declarația mea potrivit căreia sora White a afirmat: „Eu nu sunt profet.” este principala chestiune în discuție, mă voi referi în primul rând la ea. La pagina 84 a pamfletului Conferinței Generale este afirmat despre mine: „El nu a auzit aceste cuvinte rostite de sora White în Battle Creek”.

Din nou, nu lăsați nici aici ca subiectul să fie denaturat. Nu uitați că eu nu spun că ea nu este profet. Pur și simplu am spus că ea a afirmat: „Eu nu sunt profet”. Iar lucrul acesta l-am auzit spus de ea. Ca răspuns la aceasta, singurul lor scop este de a demonstra că ea nu a afirmat acest lucru. Și care este dovada? Iat-o:

„Vreau să vă comunic lumina care mi-a fost dată și să știți care este lucrarea mea. Ei au spus: ‚Ea este profet’. Eu nu pretind așa ceva. Vreau să vă spun ceea ce vreau cu toții să știți, că eu sunt un sol.”

„Vreau să vă spun că doamna White nu se autointitulează profet sau conducătorul acestui popor. Ea se autointitulează simplu: ‚un sol.’”

Astfel, potrivit propriei lor înregistrări, cuvântul a fost rostit în Sabatul din 1 octombrie 1904 și este luat din raportul secretarului său din acea zi. Și, potrivit acestui raport, ei insistă că eu nu am auzit-o pe ea spunând: „Eu nu sunt profet”; și insistă de asemenea că ea nu a spus: „Eu nu sunt profet”.

Dar sora White a vorbit în mod public de mai multe ori în cadrul acelei vizite la Battle Creek. Ei au cuvintele pe care le-a rostit numai cu acea ocazie. Și faptul că la întâlnirea respectivă ea nu a folosit cuvintele pe care le-a citat dovedește că nu le-a folosit în cadrul nici unei alte întâlniri de la acea vizită? Și, dacă în cadrul unei alte întâlniri, ziua următoare spre exemplu, a rostit chiar cuvintele despre care am spus că le-a rostit, atunci ce se întâmplă cu toate cuvintele și argumentul folosit pentru respingerea declarației mele? Va fi pur și simplu în aer și lipsit de orice relevanță.

Acum, adevărul este că sora White a vorbit în locașul de închinare în 2 octombrie 1904 ca și în 1 octombrie 1904. Este de asemenea adevărat că un stenograf profesionist și reporter cu o experiență de mulți ani, atunci și nu numai atunci, a scris fiecare cuvânt pe care ea l-a rostit în ambele ocazii. Este de asemenea adevărat că în cadrul alocuțiunii sale de duminică 2 octombrie, referindu-se în mod direct la ceea ce a spus despre acest subiect în 1 octombrie, a folosit cuvintele pe care le-am citat: „Eu nu sunt profet”.

Copiate de pe raportul stenografic, cuvânt cu cuvânt, iată ce a spus la 1 octombrie:

„Vreau să vă spun că lumina pe care mi-a dat-o Dumnezeu, și mulți cunosc care este lucrarea mea; ei spun: ‚Ea este profet!’; ei spun așa și așa și așa. Eu nu pretind a fi așa ceva. Vă spun ceea ce doresc să știți cu toții – că sunt un sol pe care Dumnezeu l-a luat dintr-un copil slab, foarte slab, iar

în copilăria mea, mi-a dat o solie... (Ceea este omis aici, sunt câteva rânduri care descriu un accident pe care l-a suferit în copilărie.) Acum vreau să vă spun că doamna White nu se autointitulează profet și nici un conducător al acestui popor. Ea se autointitulează pur și simplu un sol.”

Iar acest raport literal stenografiat, arată că duminică, 2 octombrie, după amiază, ea a spus cuvânt cu cuvânt:

„Vreau ca cei care au cărțile pe care Dumnezeu mi-a poruncit să le scriu atunci când această mână tremura și acest lucru părea o imposibilitate – vreau să citiți cărțile – ‚Patriarhi și Profeți’ (mă aștept să le aveți aici, pe standul dinaintea voastră), ‚Marea Luptă’, ‚Dorința Veacurilor’ – ‚Lucrarea de Vindecare’ este aproape terminată; și multe alte cărți. Eu nu sunt, așa cum am spus și ieri, un profet. Nu pretind a fi un conducător. Pretind a fi un simplu sol al lui Dumnezeu. Și aceasta este tot ceea ce am pretins vreodată.”

Nu a rostit ea atunci la Battle Creek cuvintele: „Eu nu sunt un profet”? Raportul textual al predicii ei din 2 octombrie 1904 demonstrează că a rostit aceste cuvinte în acea zi. Iar eu am auzit-o rostindu-le. Și atunci când „Comitetul Conferinței Generale” în acest pamflet îmi spune: „El nu a auzit aceste cuvinte rostite de sora White în Battle Creek”, pur și simplu nu-și atinge scopul și rostește vorbe în vânt; aceasta este tot.

Aceasta este tot ceea ce mă determină să afirm logica acestei chestiuni; aceste fapte îmi confirmă declarația originală și justifică ceea ce am afirmat. Dar, de vreme ce „Declarația” merge mai departe decât atât și oferă mai multe explicații, voi merge mai departe; nu pentru a oferi alte explicații, ci pentru a expune ceea ce ea a spus, astfel încât toți să poată ști pentru ei înșiși ceea ce este afirmat și să poată alege pentru ei înșiși între ce ea a afirmat și explicația oamenilor a ceea ce ea a spus sau a ceea ce a vrut să spună.

În alocuțiunea sa din 2 octombrie 1904 există cuvintele: „Eu nu sunt un profet”. Chiar cuvintele despre care am spus că le-a rostit. Știam că ea a rostit aceste cuvinte; și știu că ea a rostit aceste cuvinte de mai multe ori în mod public. De ce trebuie să fiu condamnat pentru că accept exact ceea ce ea a spus și pentru că eu cred cuvintele așa cum ea le-a rostit? De ce trebuie să fiu obligat să iau explicația lungă și elaborată de altcineva a cuvintelor care sunt cum nu se poate mai clare?

Și vă rog să observați aici că aceste cuvinte din 2 octombrie 1904 au fost rostite cu o referire directă la cuvintele pe care le rostise cu o zi înainte, pe 1 octombrie: „Eu nu sunt, așa cum am spus ieri, un profet”. Această declarație din 2 octombrie este în mod clar o explicație a ceea ce a spus pe 1 octombrie. De aceea, atunci când a spus pe 1 octombrie „Ei spun: ‚Ea este profet.’”; „Eu nu pretind așa ceva”; și apoi, în chiar următoarea zi, cu directă referire la această declarație, ea spune: „Eu nu sunt, așa cum am spus ieri, profet.” – atunci, dacă există vreo valoare în cuvinte, acest lucru demonstrează că ceea ce a spus pe 1 octombrie a fost ca urmare și în legătură cu același lucru pe care l-a afirmat pe 2 octombrie.

Cu adevărat, nu sunt cuvintele din 1 octombrie tot atât de clare, tot atât de puternice și tot atât de cuprinzătoare ca cele din 2 octombrie – nu trebuie să luăm cuvintele așa cum sunt, fără nici o sofisticărie? Priviți-le: „Ei spun: ‚Ea este profet.’, ei spun așa și așa și așa. Eu nu pretind a fi așa ceva.”! Observați că declarația este una pozitivă și nu una negativă. Nu spune numai că „Eu nu pretind a fi un profet. Eu nu pretind un astfel de titlu” – astfel, într-o formă negativă; dar cuvintele sunt rostite într-o formă pozitivă: „Eu nu pretind a fi așa ceva”.

Prin chiar natura cuvintelor limbii noastre, prin forma și structura de bază a limbii, acea declarație din 1 octombrie reprezintă o tot atât de clară negație a titlului de profet ca și declarația făcută în 2 octombrie. Și atunci când declarația din 2 octombrie face o referire pozitivă și directă la declarația din 1 octombrie și spune: „Eu nu sunt, așa cum am spus ieri, profet.”, această declarație este cât se poate de decisivă că, declarația ei din 1 octombrie a fost cu adevărat menită să afirme exact ceea ce spun cuvintele.

Și acest lucru este confirmat mai departe de faptul că ambele declarații din octombrie 1904 sunt într-un acord desăvârșit cu propriile ei cuvinte scrise sub propria ei semnătură în noiembrie 1903, după cum urmează:

„Eu nu trebuie să apar înaintea poporului ca având nici o altă poziție decât aceea a unui sol cu o solie.”

Aceste cuvinte se găsesc într-o comunicare de la St. Helena, California, 17 noiembrie 1903 și semnate de ea însăși. Cuvintele au următorul context:

„Din anul 1846 și până în prezent am primit solii de la Domnul și le-am comunicat poporului Său. Aceasta este lucrarea mea – să dau poporului lumina pe care Dumnezeu mi-o oferă. Sunt împuternicită să primesc și să comunic soliile Sale. Eu trebuie să apar înaintea poporului ca având nici o altă poziție decât cea a unui sol cu o solie.”

Aceasta ultimă declarație vorbește în mod exclusiv despre vreo „altă poziție decât cea a unui sol cu o solie”. Ce drept am eu să o fac să apară „înaintea poporului ca având o altă poziție” decât aceasta? Alții pot face acest lucru dacă doresc. Eu nu mă împotrivesc lor. În ceea ce mă privește, ei au libertatea de a face după cum doresc în această chestiune; dar de ce trebuie să fiu eu izgonit și făcut eretic și proscris pentru că am ales să accept cuvintele ei clare, exact așa cum sunt scrise? Dacă aceasta este poziția pe care ea trebuie s-o ocupe și totuși este acceptată și respectată ca un lucrător în cadrul cauzei, de ce nu pot ocupa și eu aceeași poziție respectând-o pe ea, fără a fi proscris și disprețuit de tot poporul?

Iar modul în care ea folosește titlul de „sol” nu se conformează în nici un caz cu modul în care este folosit în pamfletul Conferinței Generale. Acesta îl citează, ca exemplu, pe Ioan Botezătorul ca „sol” și „mai mult decât un profet”. Acest lucru este adevărat în acest caz, pentru că Biblia spune așa. Dar propriile cuvinte ale surorii White la acest subiect arată că modul în care ea folosește cuvântul „sol”, acesta are o semnificație mai mică decât cea de profet. Priviți cuvintele ei din 1 octombrie 1904:

„Doamna White nu se autointitulează profet, nici un conducător al poporului acestuia. Ea se autointitulează simplu, un sol.”

Și din nou, 2 octombrie 1904:

„Eu nu sunt, așa cum am spus ieri, un profet. Eu nu pretind a fi un conducător; pretind a fi, simplu, sol al lui Dumnezeu.”

Aceste cuvinte folosite de două ori „simplu, un sol” în contrast cu termenul „profet” sunt pe cât se poate de clare că titlul de sol pe care îl deține, îl privește mai mic decât pe cel de profet. Mai priviți încă o dată la cuvinte:

„Ei spun: „Ea este profet””;

„Eu nu pretind a fi așa ceva.”;

„Doamna White nu se autointitulează profet.”;

„Ea se autointitulează simplu, un sol.”;

„Eu pretind a fi simplu, un sol de la Dumnezeu.”;

„Și aceasta este tot ceea ce am pretins vreodată.”;

„Eu nu trebuie să apar înaintea poporului ca având nici o altă poziție decât cea a unui sol cu o solie”.

Iar ceea ce ei au prezentat în pamflet pentru a arăta ce a vrut ea să spună în propriile sale cuvinte din 1 octombrie 1904 nu este în armonie cu aceste declarații. Este o renegare totală, având ca scop demonstrarea faptului că ea în mod deliberat nu a avut o asemenea pretenție. În nici un caz, ea nu spune și nici nu lasă să se înțeleagă că este profet. Lucrul cel mai apropiat de aceasta care se găsește în cuvintele ei este că nu era „nici o controversă” cu cei care spun că este. Dar lucrul acesta este mai valoros din prisma declarațiilor sale despre faptul că ar fi profet, decât cele afirmate că ea nu este „un profet”.

Iar acum întreb: dacă ea nu spune că este profet și totuși nu era „nici o controversă” cu cei care spun că este, de ce să se răsfrângă o astfel de controversă asupra mea, pur și simplu pentru că atunci când ea a spus „Eu nu sunt un profet”, eu am spus că am auzit-o spunând acest lucru și îl cred?

Conferința Generală de la Healdsburg

Următoarea declarație este repetată cu referire la afirmația mea despre comunicarea care mi-a parvenit cu privire la convocarea Conferinței Generale din 1903 de la Healdsburg. Am spus că dacă frații de la Healdsburg îi vor primi cu plăcere pe delegați, Healdsburg va fi un loc mai bun pentru a întruni o Conferință, iar acest lucru va fi potrivit luminii de a ieși afară din orașe la liniștea de la țară. Dar în pamflet este mai întâi prezentat un argument pentru a demonstra cum comunicarea nu afirmă cele spuse de mine; și apoi comunicarea însăși este tipărită ca dovadă că acest argument este adevărat, când în chiar ideea comunicării așa cum a fost tipărită în acest pamflet, afirmă că am spus ceea ce am spus; și o afirmă chiar într-un mod și mai puternic. Priviți cuvintele:

În foaia volantă semnată de mine, am afirmat că această comunicare susține că:

„Dacă biserica de la Healdsburg îi va primi cu plăcere pe delegați, Healdsburg era un loc mai bun decât Oakland pentru a susține Conferința; și acest lucru ar fi potrivit luminii de a ieși afară din orașe etc.”.

Comunicarea, așa cum a fost tipărită în foaia volantă a Conferinței Generale, spune:

„I-am spus că dacă biserica de la Healdsburg propune că le face plăcere să îi primească pe delegați, Conferința va fi susținută la Healdsburg, în cazul în care am vreo influență în această decizie; pentru că a susține-o acolo ar fi mult mai potrivit cu lumina dată de a părăsi orașele cât de mult posibil.”

Am spus cum comunicatul afirma că dacă delegații erau primiți cu plăcere, Healdsburg ar fi constituit un loc mai bun pentru a susține Conferința. Acum găsim cum comunicatul spune că în acest caz, „Conferința VA FI SUSȚINUTĂ LA HEALDSBURG, în cazul în care am vreo influență în această decizie”.

Am spus cum comunicatul afirma că a susține Conferința în Healdsburg ar fi potrivit luminii de a ieși afară din orașe etc. Acum aflăm cum comunicatul spune că „a susține-o acolo ar fi MULT MAI potrivit cu lumina dată de a părăsi orașele”.

Atunci, nu spune comunicatul tot ceea ce am spus că a fost spus? Și nu o face chiar mai puternic? Și privind exact la ceea ce spune, comparat cu ceea ce am spus că a fost spus, toată discuția făcut în pamfletul Conferinței Generale nu valorează nimic.

Iar întrebării mele nu i s-a răspuns. Am întrebat: a constituit acest comunicat o Mărturie sau nu? Așa cum a venit la noi, la timpul potrivit, a fost acceptată de toți ca fiind o Mărturie și ca o autoritate și ca un sfat de urmat. Toate comitetele care fuseseră deja numite și care lucrau în vederea Conferinței la de Oakland au acceptat-o ca atare și au încetat toate operațiunile.

Și acum întreb orice adunare a adventiștilor de ziua a șaptea de pretutindeni: dacă, în aceleași circumstanțe, acest comunicat ar fi venit la voi, cum l-ați fi privit? Ce ați fi făcut? Nu ați fi făcut exact ce am făcut și noi? Mai ales că este afirmat: „Ar trebui susținută” acolo, „în cazul în care am vreo influență în această decizie”?

Este adevărat că nu avea antetul care să afirme în mod clar: „Aceasta este o Mărturie”. Dar nici unul dintre noi, la data respectivă, nu gândea că este necesar un asemenea antet. Dar acum se pare că se susține că dacă o comunicare este scrisă ca răspuns la o întrebare, așa cum a fost cazul acesteia, nu trebuie considerată a fi o Mărturie; iar cei care o primesc nu ar trebui influențați de ea mai mult decât în cazul în care n-ar fi primit-o. Dacă acest lucru este adevărat, atunci, evident, acest lucru ar trebui făcut cunoscut la tot poporul, astfel încât toți să-l poată cunoaște și să fie liberi de a lua decizii potrivit lui.

Dar este evident faptul că un asemenea enunț nu va fi lăsat să fie universal acceptat pentru că, în timpul Conferinței Unionale de la Berrien Springs din luna prezentă, mai 1906, a fost primit un comunicat de la aceeași sursă ca răspuns la o întrebare referitoare la susținerea unei tabere la Battle Creek. Iar acest comunicat a fost citit ca reprezentând o Mărturie și ca o autoritate, ca un sfat demn de urmat. Cea mai mare parte a sa a fost recită în locașul de închinare din Battle Creek de aceeași persoană în Sabatul din 19 mai 1906 și a fost în mod clar numit „Mărturie”.

Acum, dacă acel comunicat referitor la Conferința Generală din Healdsburg din 1903 nu a constituit o Mărturie pentru că era scris ca răspuns la o întrebare, atunci de ce acesta, referitor la

tabăra de la Battle Creek din 1906 care a fost trimisă ca răspuns la o întrebare – de ce a fost privită ca nefiind o Mărturie, în loc de a fi în mod categoric declarată și prezentată ca o Mărturie? Sau o comunicare este Mărturie numai când cineva dorește acest lucru, iar o alta de același gen nu este Mărturie pentru că cineva așa dorește? Oricum, la întrebarea mea referitor la Healdsburg încă nu s-a răspuns: a fost aceea o Mărturie sau nu? Și referitor la modul în care se desfășoară lucrurile cu comunicările primite din acea sursă, ar trebuie să existe un standard recunoscut prin care să se știe care este Mărturie, care reprezintă autoritate, care reprezintă un sfat demn de urmat și care nu.

Cei 5000 \$ pentru lucrarea din sud

La paginile 49-53 sunt dedicate patru pagini ale Declarației unei explicări referitoare la ceea ce am afirmat despre ceea ce a spus Mărturia că s-a făcut, că s-a oprit trimiterea celor 5000 dolari de la a merge în sud. Iată ce declara acea Mărturie, la 19 iulie 1905:

„După ce am văzut această scenă, m-am trezit și m-am așteptat ca totul să se petreacă după cum mi-a fost prezentat. Atunci când prezbiterul Haskell mi-a spus despre greutatea în care se găsesc în lucrarea din sud, am spus: „Ai credință în Dumnezeu. Vei pleca de la această adunare cu 5000 de dolari pentru sprijinirea bisericii!”

I-am scris prezbiterului Daniells, sugerându-i că acest lucru ar trebui făcut. Dar Wille nu a văzut că problema ar trebui rezolvată astfel, deoarece prezbiterul Daniells și alții erau la acea dată foarte descurajați în ceea ce privește condițiile lucrurilor din Battle Creek. Așa că i-am spus să nu mai transmită acea notă.

Dar nu m-am putut odihni. Eram răvășită și nu-mi puteam găsi pacea minții pentru că fusesem instruită că aveam o solie pentru frații noștri din conducere...”

Dar respingea declarația pamfletului Conferinței Generale cele spuse de mine? În loc acesta să fie cazul, ceea ce am spus este de fapt întărit la pagina 50. Dar de ce nu era mai ușor să fi scris trei cuvinte: „Așa am făcut” și să o numească lămurit o mărturisire decât să scrie douăsprezece mii de cuvinte și să o numească „respingere”?

Contul descoperit

Apoi, referitor la cei 3000 dolari descoperiți: aici, din nou, se construiește o argumentație lungă și sunt tipărite documente pentru a arăta că ceea ce am spus nu numai că nu este adevărat, dar nici nu putea fi adevărat. Dar simplul adevăr este că documentele care au fost tipărite nu sunt în nici un caz cele la care m-am referit. Dacă acestea două ar fi fost singurele eu nu aș fi spus nimic referitor la acest subiect. Comunicatul la care m-am referit prima dată a fost adresat Consiliului de conducere a instituției. Ambele comunicări ce sunt tipărite în acest pamflet sunt adresate unui individ. Foaia volantă semnată de mine spună cum comunicatul la care mă refer a „venit pentru Consiliul de conducere”. Și toate trimiterile pe care le-am făcut arată că era vorba despre un comunicat pentru Consiliul de conducere și că l-am privit ca atare. Dar ei au găsit un cu totul alt comunicat care fusese adresat numai unui individ și nu Consiliului de conducere, care, bineînțeles, nu afirmă ceea ce am citat și, de aceea, nu reprezintă deloc primul comunicat la care m-am referit. Și, pe baza aceluși alt comunicat ei au emis acest însemnat argument și această importantă „respingere”! Aceasta înseamnă că întreaga lor argumentație și „respingere” este pur și simplu în aer. Nu răspunde, nici nu atinge și cu atât mai puțin nu răspunde la ceea ce am afirmat la acel punct.

Cea de-a doua comunicare – cea din 7 septembrie 1903 – așa cum a fost publicată de Comitetul Conferinței Generale, afirmă:

„Cred că poziția pe care Consiliul de conducere ți-a cerut s-o ocupi ca președinte al Consiliul de conducere, sfătuitor al școlii și lucrător în câmpul educațional, reprezintă poziția pe care ar trebui s-o ocupi.”

Aceasta a fost decizia luată de Consiliul de conducere și aceasta a fost oprită de prima

comunicare – cea adresată Consiliului de conducere – la care m-am referit în foaia mea volantă. Și, în cadrul acelei comunicări către Consiliul de conducere acest aranjament al lor a fost oprit datorită epuizării contului care nu fusese epuizat. Și acest prim comunicat din 7 septembrie a anunțat anularea celor spuse în cel dintâi la care m-am referit. Mai departe, potrivit cu acest al doilea, el afirmă:

„Nu am nici un cuvânt de dezaprobare împotriva fratelui... Până când aceste chestiuni nu sunt finalizate și cercetate în mod critic, să nu apară nici o pată pe imaginea lui. Lăsați-l să vorbească pentru el însuși.”

Primul comunicat la care mă refer nu a vorbit astfel, ci pe un alt ton. Iar diferența dintre acestea era atât de evidentă în acest punct și altele, încât acest frate își poate aminti că i-am spus la vremea respectivă în legătură cu această chestiune: „Acum, frate..., ia aceste două documente și alătură-le astfel încât să nu fie despărțite; astfel încât să ai mereu dovada tangibilă a ceea ce reprezintă o Mărturie și ce nu”.

Și, de asemenea, când veți investiga veți descoperi că adevărul este că acel comunicat la care mă refer a fost trimis Consiliului de conducere, a fost primit de președintele Consiliului de conducere și a fost luat în considerare de Consiliul de conducere în circumstanțele și situația pe care le-am descris. Și când va fi găsit acel comunicat se va vedea că deține cuvintele despre care am spus că le-a afirmat. Iar membrii Consiliului de conducere care au fost adunați în acea zi pe pajiște când a fost citit comunicatul își vor aminti cu ușurință ocazia și circumstanțele și, de asemenea, cuvintele care au fost rostite de secretarul Consiliului de conducere și de bibliotecarul instituției despre care am afirmat că le-au rostit.

Memoria mea nu este goală și perfidă după cum o descrie pamfletul lor. S-a demonstrat că am avut dreptate referitor la afirmația „Eu nu sunt profet”. Propriul lor document demonstrează că era adevărat ceea ce a afirmat comunicatul referitor la Conferința de la Healdsburg. A fost de asemenea corect și în ceea ce privește cei 5000 de dolari pentru lucrarea din sud. Și când se va găsi și celălalt document, el va demonstra de asemenea că memoria mea este bună în ceea ce privește cele afirmate.

Cineva poate întreba: „De ce nu ai păstrat o copie?”. Nu am nevoie de nici o copie pentru a o folosi pentru mine însumi; și cum să-mi fi imaginat că se vor întâmpla astfel de lucruri care vor necesita o copie? Dincolo de aceasta, întâmplarea nu este atât de neobișnuită încât dacă acel comunicat nu se va găsi afirmațiile mele vor fi nule. Ne stă la îndemână o altă întâmplare foarte asemănătoare care ilustrează principiul și ceea ce am afirmat anterior și care răspunde dorinței oricărei persoane pentru „dovezi”.

Întâmplarea este următoarea:

Unui frate i-a fost trimis un comunicat prin care era muștrat pentru ridicarea „unei clădiri” sau „unor clădiri” într-un anumit loc. Dar nici o „clădire” nu fusese ridicată în acel loc. Într-o altă referire la aceasta, un comunicat din Geelond, Victoria, 10 martie 1900, copiat 24 martie 1900, afirmă:

„Atâția bani nu ar trebui folosiți în ridicarea de clădiri într-o localitate, ci ar trebui folosiți pentru lucrarea din alte câmpuri.”

Dar în comunicatul din 28 octombrie 1903, sanatoriul „Elmshaven”, California, copiat în 4 noiembrie 1903, referitor la aceasta se afirmă:

„În viziuni de noapte mi-au fost prezentate mari clădiri. Am crezut că fuseseră ridicate și ți-am scris imediat despre aceasta. Dar am aflat ulterior că nu fuseseră construite.”

A existat un comunicat care spunea că fuseseră ridicate clădirile sau clădirea și că „atâția bani nu ar trebui folosiți în ridicarea de clădiri într-o localitate”. Dar nu fusese ridicată nici o clădire în acea localitate și astfel de clădiri nu fuseseră ridicate în nici o localitate. Și nici un ban, cu atât mai puțin „atâția bani”, nu fuseseră „folosiți”. Iar ultimul comunicat afirmă în mod clar că „nu fuseseră construite” clădirile sau clădirea la care se referea cel precedent.

Acum, ideea este, și întrebarea mea este: atunci când fratele respectiv a primit comunicatul care îl muștra pentru că a ridicat acele clădiri și pentru că „atâția bani” fuseseră cheltuiți, în condițiile în care nu fusese ridicată nici o clădire și nici un ban nu fusese „astfel” folosit, ar fi putut

el să afirme că toate acestea erau adevărate și să mărturisească faptul că el a făcut acest lucru, când el și toți ceilalți știau că așa ceva nu fusese înfăptuit? Dacă da, atunci cum ar fi trebuit el s-o facă? Cum ar fi putut să fie fidel adevărului și lui însuși și să recunoască acel comunicat ca adevărat și să mărturisească faptul că a ridicat acele clădiri și a folosit „atâția bani”, când, prin fiecare facultate și rațiune pe care o are, prin fiecare dovadă posibilă el știa că acest lucru nu fusese înfăptuit? Și apoi, la trei ani și jumătate, vine un alt comunicat scris de aceeași mână care afirmă că clădirile „nu fuseseră construite”! Să presupunem că ar fi mărturisit lucrul acesta; apoi, atunci când celălalt comunicat a spus că „nu fuseseră construite”, ce ar fi făcut cu acea mărturisire? Ar fi trebuit să-și mărturisească mărturisirea?

Acum, acest lucru nu înseamnă că ea nu a văzut în viziune ce a afirmat că a văzut. Se poate admite fără probleme că a văzut o clădire sau clădiri. Dar comunicatul nu prezintă ce fusese văzut. Comunicatul prezintă ce a fost și ce „nu fusese” făcut. Comunicatul prezintă clădiri ridicate și „atâția bani” folosiți. Citiți din nou cuvintele:

„Atâția bani nu ar trebui folosiți în ridicarea de clădiri într-o localitate”;

„Am crezut că fuseseră ridicate”;

„Dar am aflat ulterior că nu fuseseră construite”.

Atunci nu este clar că ceea ce a crezut fusese o greșeală? Și ceea ce fusese scris atunci nu fusese o greșeală? Și cum a „aflat ulterior” că acea clădire nu fusese ridicată? Bineînțeles, datorită adevărului faptelor. Dar în același fel, fratele care a fost muștrat pentru ridicarea clădirii a știut de la început că „nu fuseseră construite” și că „atâția bani” nu fuseseră folosiți. Atunci cum să mărturisească el că a făcut toate acestea? Cum ar fi putut să recunoască drept adevărat ceea ce fusese scris?

Acum, acest incident și celelalte pe care le-am citat sunt suficiente pentru a ilustra faptul și adevărul că în aceste scrieri există greșeli indiscutabile și că asemenea greșeli fac ca imposibilă pentru mine acceptarea că tot ceea ce este scris și trimis din acea sursă reprezintă pe deplin cuvântul Domnului care trebuie acceptat pe loc și fără vreo întrebare sau ezitare sau vreun alt gând în afară de acesta. Și atunci când, prin experiență, am fost forțat să recunosc acestea, mi-a fost imposibil să le mai folosesc în public și în general, să modelez calea oamenilor după ele sau potrivit planurilor ideilor generale.

Aceste fapte îmi demonstrează că aceste comunicate trebuie lăsate la conștiința individului, numai între el și Dumnezeu; pentru ca el să le cerceteze numai între el și Dumnezeu și să fie călăuzit numai de Domnul în adevărul lucrurilor care sunt scrise. Aceasta este poziția pe care am fost obligat să o iau datorită faptelor consumate. Știind ce trebuie să fac, aceasta este singura poziție pe care o pot lua, pentru a fi sincer cu mine însumi și cu ceilalți. Fie că le place fraților mei sau nu, aceasta nu contează; eu trebuie să-L slujesc pe Dumnezeu mai presus de toți; și trebuie să-L slujesc în spirit și în adevăr.

Nu un întreg șpalt; numai câteva pagini

Apoi, referitor la șpaltul chestiunii întoarse și reprimite. Foaia volantă a Conferinței Generale afirmă în mod clar că nu este vorba de un întreg șpalt, ci de numai 78 de rânduri. Dar 78 de rânduri reprezintă mai mult de două pagini. Și, de vreme ce ei recunosc astfel că pagini întregi sunt în acest mod afectate, voi mărturisi de bună voie în mod direct că am greșit afirmând că este vorba de un întreg șpalt și voi spune numai „câteva pagini”. Dar principiul implicat este același, indiferent dacă este vorba de câteva pagini sau de un întreg șpalt. Și acest lucru este atât de ușor de observat, de vreme ce pamfletul Conferinței Generale a fost publicat, principiul a fost foarte bine afirmat de câteva persoane prin afirmația potrivit căreia: „Dacă tot textul reprezintă o Mărturie și o solie de la Domnul, atunci cine ar avea dreptul de a o revizui și astfel, de a afecta pagini întregi din conținut? Sau, cine ar avea măcar dreptul de a o revizui?”.

Nu este ceva nou pentru această denominațiune

Acum, sunt nevoit să afirm că această poziție pe care mă văd nevoit să o iau – că nu tot reprezintă Mărturie – chiar dacă este nouă pentru mine, nu este nouă pentru alții care se găsesc în poziții mult mai importante decât am fost eu și nici pentru denominațiune. În 1883, în „Suplimentul” „Review and Herald” din 14 august a fost tipărită o relatare despre un frate care a fost muștrat de sora White pentru un comportament față de care era total nevinovat. Muștrarea fusese făcută acestui frate pe baza informației primite de la o altă persoană. Dar informația era greșită atât în ceea ce privește persoana cât și locul. Cuvintele acestui frate din „Supliment” sunt următoarele:

„Cu toate că este o neînțelegere, se întâmplă să fiu persoana muștrată în locul celei căreia îi era destinată muștrarea și care o merita pe drept... Ea avea, după cum a presupus, cele mai bune motive pentru a crede că cel care a informat-o i-a spus adevărul. Și, cu adevărat, avea; dar a greșit în ceea ce privește numele persoanei. Tot ceea ce a afirmat a fost adevărat în ceea ce privește o altă persoană, cu toate că incidentul nu a avut loc la...” (numele locului care apare în muștrare).

Vă rog să nu uitați că aceasta a fost tipărită cu aprobare în „Suplimentul” din „Review and Herald”, publicația denominațională. De aceea, acest lucru va rămâne pentru totdeauna ca o chestiune denominațională aprobată. Și referitor la aceasta, întrebarea mea rămâne la fel de pertinentă și de reală ca și celelalte care mi-au atras atenția în propria mea experiență: a fost aceea o Mărturie sau nu? Ar fi trebuit acel frate să o privească drept o Mărturie? Dacă da, cum era el față de ea? Muștrarea i-a fost adresată lui personal; l-a dojenit pe el personal, în condițiile în care nu el era persoana reală. Muștrarea a fost făcută pe baza informației oferite de o altă persoană. Informația a fost greșită. Și această chestiune fost tipărită în acel „Supliment” pentru a explica faptul că acea muștrare nu reprezenta rezultatul unei viziuni. Dar a fost dată ca muștrare pentru acel frate. Și oricare ar fi fost circumstanțele la care se referea, nu el era cel în cauză. Iar întrebarea rămâne: era aceea o Mărturie? Trebuie ca acel frate să o primească drept o Mărturie și să spună că este adevărată, să mărturisească și să se predea, în condițiile în care, prin fiecare facultate și rațiune pe care o avea, el știa că nu era deloc adevărat în ceea ce-l privea? Și știu că în 1903 s-a petrecut un alt lucru asemănător. Și întrucât Comitetul Conferinței Generale insistă în mod public să afle cum de știu acest lucru, pot spune și aceasta.

Nu se poate spune despre această muștrare că nu a fost scrisă ci numai spusă fratelui respectiv. Pentru că nu a fost publicat în „Review and Herald” din 10 mai 1906, pag. 10, prima coloană, faptul că este „demonstrat” „că Mărturiile, scrisorile, acțiunile simbolice și declarațiile verbale ale unui profet au toate aceeași putere”?

Acum, este bine să afirm acest adevăr într-un alt mod: poziția pe care o am acum eu față de Mărturii nu există în denominațiune. Dar ea nu este veche, în sensul că ar fi existat și apoi a dispărut cu mult timp în urmă. Este poziția de astăzi a unor oameni care se mișcă astăzi în cercurile Conferinței Generale și care dețin încrederea administrației Conferinței Generale. Da, a unor oameni care au fost prezenți și activi în ultimul consiliu al Comitetului Conferinței Generale, în aprilie 1906.

Iată o declarație care mi-a fost scrisă într-o scrisoare din 18 decembrie 1905:

„Știi că Mărturiile surorii White sunt de la Domnul. Știi, de asemenea, cum să faci deosebire între manipulările pe care oamenii le fac cu aceste Mărturii și ceea ce Mărturiile afirmă de fapt.”

Și acest lucru a fost scris de un frate care, repet, se mișcă astăzi în cercurile Conferinței Generale și care deține încrederea administrației Conferinței Generale. El are dreptul de a se mișca în cercurile Conferinței Generale și de a deține încrederea administrației Conferinței Generale. Dar nu îi voi face numele public, pentru ca, de îndată ce ar fi aflat, să fie dat afară. Nu am nimic să-i reproșez pentru faptul că recunoaște că oamenii manipulează Mărturiile; și că trebuie făcută o deosebire între manipularea oamenilor și Mărturii. Acesta este adevărul.

Iată o declarație a unui alt frate:

„Atunci când Dumnezeu vorbește prin ei (prin profeți), dacă ei oferă acea lumină în mod clar

și cu credințioșie aceea este lumină de la Domnul; dar dacă vorbesc după rațiunea lor, ei sunt supuși greșelii. Atunci când scriu despre un lucru important și vorbesc despre un lucru important, există posibilitatea nașterii confuziei din acele rânduri, iar acest lucru s-a întâmplat; nu am nici o îndoială.”

Iată o altă declarație: „Am afirmat că există lucruri în Mărturii referitoare la mine pe care nu le-am putut înțelege și că nu am încurcat lucrurile pe care nu le-am înțeles și nu am putut să văd că greșeam. Aceasta este poziția pe care am avut-o la fel de categoric ca și... și aceasta este poziția pe care continui să o am.”

Repet că toate aceste trei declarații au fost scrise nu cu mult timp în urmă, referitor la aceste chestiuni, de frați care dețin încrederea și deplina recunoaștere a administrației Conferinței Generale de astăzi. Și în Sabatul din 19 mai 1906 s-a predicat în locașul de adunare din Battle Creek, în chiar prezența președintelui Conferinței Generale, o predică de către unul din membrii Comitetului Conferinței Generale în care a afirmat:

„Nu a existat nici un profet ale cărui toate cuvinte să fi fost inspirate.”

„Cu greu găsim cazul vreunui profet care să nu facă greșeli.”

Acum, în condițiile în care acești frați au aceleași puncte de vedere referitoare la Mărturii pe care am fost forțat să le îmbrățișez și eu, de ce eu trebuie să fiu dat afară și condamnat în așa fel încât de abia dacă mi se mai spune „frate”, în timp ce ei ocupă poziții de încredere și dețin înalte responsabilități și sunt priviți cu toată încrederea de administrația Conferinței Generale? Am știut de ani de zile că frați din conducere au avut această poziție; dar în toți acești ani nu am crezut că aveau dreptate. Nu am fost niciodată împotriva lor pentru că le-am recunoscut dreptul de a crede pentru ei înșiși acestea potrivit modului în care văd lucrurile; dar nu am crezut că aveau dreptate. Eu credeam că nu trebuie să recunoaștem că au existat greșeli în ceea ce a fost scris și trimis din sursa Mărturiilor; și am acționat numai potrivit acestui punct de vedere.

O mărturisire

Acum nu am nici o îndoială că atunci când aveam acest punct de vedere modul în care foloseam în mod public Mărturiile în legătură cu consiliile de conducere, comitetele și managerii instituțiilor trebuie să le fi îngreunat munca ce era deja atât de dificilă. Dar acum, fiecărui frate de oriunde în lume a cărui lucrare a fost îngreunată sau care a fost supus unei presiuni nepotrivite prin modul în care am folosit Mărturiile, le mărturisesc că priveam greșit și că am greșit; și le cer iertare în toată umilința. Și aceștia sunt frații cărora le datorez în mod deosebit această mărturisire:

O. A. Olsen, G. A. Irwin, John I. Gibson, C. H. Jones, A., R. Henry, Harmon Lindsay, W. C. Sisley, C. D. Rhodes.

Credeam că atunci când vine un comunicat care lasă de înțeles că este o Mărturie, este drept să o accept, să renunț la tot și să mă întorc categoric, fără nici o întrebare, atunci când știm ce a fost afirmat, fie că înțelegeam sau nu. Și am acționat strict și consecvent potrivit acestui punct de vedere. Dar, așa cum am afirmat, faptele și experiențele m-au forțat să renunț la această poziție și să adopt o poziție pe care știam că o îmbrățișaseră de mult timp mulți dintre frații din conducere: și anume, că trebuie recunoscut faptul că s-au făcut greșeli, că oamenii manipulează Mărturiile și că nu este sănătos ca oamenii să fie ținuți sub obligația de a mărturisi ceva sau vreo schimbare a căii lor datorită unei Mărturii pe care nu o înțeleg și atunci când nu pot vedea că au greșit.

Acum, de ce trebuie făcută toată această agitație pentru mine în acest lucru, când tot ceea ce am făcut a fost de a-mi schimba atitudinea de neînțelegere cu frații din conducere și acum stau pe aceeași poziție în care ei au stat toți acești ani? Acesta este un lucru pe care nu-l înțeleg. Pentru că le-am spus deschis și lămurit tuturor schimbarea pe care am fost nevoit s-o fac și motivul pentru aceasta, în timp ce ceilalți frați poate că nu au făcut acest lucru atât de deschis? Acesta este motivul?

Dacă am putut fi respectat de administrația și de Comitetul Conferinței Generale și de denominațiune în toți acești ani în care am avut poziția care diferea de cea a multor frați din

conducere, de ce trebuie să fiu acum izgonit și privit ca un paria pentru că m-am văzut forțat să fiu de acord cu ei și să accept poziția pe care știu că au îmbrățișat-o atâția ani mulți frați din conducere, ale căror citate anterioare arată că încă este îmbrățișată de frați care dețin astăzi încrederea și respectul și onoarea administrației Conferinței Generale și a denominațiunii? Trebuie privit ca pe o onoare a fi în dezacord cu frații din conducere și o dezonoare a fi de acord cu ei în ceea ce privește Mărturiile? De ce așa eu nu pot să înțeleg. Când toți ceilalți au această poziție și sunt încă priviți ca loiali Soliei Îngerului al Treilea, de ce nu pot avea și eu aceeași poziție și să fiu loial Soliei Îngerului la Treilea?

Și acum, privind la toate aceste adevăruri și fapte clare, atunci când este oferită o Mărturie nu mai este posibil ca persoanele să poată gândi și să se roage pentru a fi învățați și călăuziți de Domnul referitor la aceasta, fără ca alții să ia Mărturia și să o publice, să exercite presiune asupra oamenilor, pretinzând mărturisire și predare și, dacă acest lucru nu este realizat pentru satisfacția lor, atunci persoanelor în cauză să le fie excluse orice stimă și considerație? Pledez pentru libertatea conștiinței individuale, chiar și sub Mărturii. Și nu demonstrează faptele și adevărurile înregistrărilor de netăgăduit că trebuie să existe o astfel de posibilitate? Va fi recunoscută sau refuzată de către denominațiunea adventistă de ziua a șaptea?

Un lucru mult mai periculos

Afirm din nou că nu am spus nimic împotriva Spiritului profetic. Nu am spus nimic împotriva Spiritului profetic așa cum s-a manifestat prin sora White. Recunosc acest lucru astăzi și o voi face întotdeauna. Iar dacă sora White ar fi fost lăsată în pace cu ea însăși și cu Dumnezeu pentru a primi de la Domnul ceea ce El avea să-i dea nu ar fi existat niciodată această problemă. Dar, în loc de a face aceasta, timp de ani și ani, bărbați și femei din toată lumea și bărbați din comitetele generale și ale administrației Conferințelor locale și ale instituțiilor, în loc de a privi numai la Domnul pentru călăuzire, înțelepciune, în loc de a-L lăsa pe Domnul să trimită pe calea Sa, la timpul Său, prin solul Său ales ceea ce avea de spus, ei au mers la ea cu problemele lor, cu nedumeririle lor, cu dificultățile lor și cu planurile lor de tot felul și au privit la ea pentru călăuzire, pentru înțelepciune și pentru înțelegere, pentru fiecare detaliu al lucrării lor de zi cu zi. Și de multe ori, oamenii au mers la ea pentru a obține o aprobare sau vreun cuvânt pe care să-l poată folosi ca aprobare a ceea ce ai deja plănuiseră. Eu, și cu siguranță mulți alții, am auzit-o de mai mult decât o dată protestând vehement împotriva tuturor acestor lucruri. Și este bine ca acest protest să fie cunoscut pretutindeni, nu numai pentru că este dăunător în multe feluri pentru popor, dar este unul dintre cele mai periculoase lucruri pe care le poate face cineva față de Dumnezeu. Și dacă această cale rea a atâtor oameni, comitete și manageri de pe tot pământul nu a ajuns deocamdată la stadiul descris în Ezechiel 14:1-5, este suficient de aproape pentru a considera cu rugăciune acele versete. Cuvântul este acesta:

„Câțiva din bătrânii lui Israel au venit la mine și au șezut înaintea mea. Și Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: ‚Fiul omului, oamenii aceștia își poartă idolii în inimă și privesc spre ceea ce i-a făcut să cadă în nelegiuire! Să Mă las Eu întregat de ei? De aceea vorbește-le, și spune-le: Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: Orice om din casa lui Israel, care își poartă idolii în inimă și care privește spre ceea ce l-a făcut să cadă în nelegiuirea lui, dacă va veni la profet, Eu, Domnul, îi voi răspunde, în ciuda mulțimii idolilor lui, ca să prind în chiar inima lor pe aceia din casa lui Israel care s-au depărtat de Mine prin toți idolii lor.‛

Aceste versete arată că unul din cele mai periculoase lucruri pe care poporul, chiar „bătrânii lui Israel” le pot face, este de a merge la profet pentru a întreba. Pentru că atunci când fac acest lucru, pe cât este de sigur că tolerează în inimi propriile lor dorințe sau că și-au format propriile planuri, tot atât de adevărat este că li se va răspunde potrivit propriilor lor dorințe din inimă.

Calea cea adevărată

Nu, în loc de a proceda astfel, fiecare să meargă direct la Dumnezeu și să-L slujească pe El, să I se roage Lui și să-L lase pe El să răspundă așa cum va alege El. Iar El va răspunde; și o va face într-un mod în care cei ce caută vor ști că El este Cel care a răspuns.

Iată un exemplu care s-a consumat nu cu mult timp în urmă: un frate din New York era foarte îngrijorat cu privire la ceea ce i s-ar putea întâmpla pe o cale pe care se părea obligat să o urmeze. S-a dus în camera sa din New York și L-a căutat pe Dumnezeu cu toată inima lui întreaga zi. Înainte ca ziua să se sfârșească a găsit pace pentru sufletul și inima lui și știa că totul va fi bine, cu toate că nu avea nici o idee despre modul în care vor decurge lucrurile. A mers pe calea de care îi era atâtă groază. Atunci când a ajuns la final și timpul a venit, la acel loc și în același timp, celor care erau implicați în toată chestiunea, le-a parvenit o Mărturie care lămuria totul și îl elibera pe fratele respectiv de presiunea sub care fusese supus în toți acești ani. Iar acea Mărturie fusese scrisă în California, în chiar acea zi în care acel frate îl căuta din toată inima și se ruga Domnului în camera sa din New York.

A avut acel frate vreo îndoială că Mărturia a fost de la Domnul? Au avut ceilalți, care știau cazul, vreo problemă în a recunoaște că acesta era un răspuns de la Domnul? Orice om din lume să facă asemenea fratelui din New York și nu va mai exista nici o îndoială față de Mărturie; Dumnezeu își va ocupa locul; solii Săi își vor avea locul lor; poporul va fi poporul Său, iar Dumnezeu Însuși va fi Dumnezeul lor.

Dar când poporul merge la sol în loc de a merge la Dumnezeu, atunci așează solul în locul lui Dumnezeu, iar rezultatul nu poate fi altul decât piedica și confuzia. Și cu cât vor fi mai mulți care vor face acest lucru, cu atât mai multe piedici și dificultăți vor exista.

Președinția Conferinței Generale

Referitor la președinția Conferinței Generale fără constituție: la pagina 19 a foii volante semnată de mine am afirmat că „fără nici o autoritate, ci direct împotriva cuvintelor clare ale constituției” „doi oameni sau trei oameni ori patru oameni sau câțiva oameni așa spune” „și-au luat dreptul de a te alege pe tine președinte și pe fratele Prescott vicepreședinte ai Conferinței Generale”.

Acum, care este respingerea acestui lucru? Iat-o: „Cum de știe prezbiterul Jones că acest lucru a fost făcut? Ce dovadă oferă el că acest lucru s-a făcut? Singurul document care conține dovadă la acest punct este înregistrarea procedurilor întâlnirilor Comitetului Conferinței Generale. Nu există nici un rând ca dovadă în notă care să arate că el (prezbiterul Daniells) a fost vreodată ales președinte al Conferinței Generale până la Conferința de la Oakland.”

Recunosc că nu există nici un rând ca dovadă în notele sau în înregistrarea procedurilor Comitetului Conferinței Generale care să arate acest lucru. Potrivit cuvintelor acestei „Declarații” voi merge până acolo încât să admit că nici măcar nu a fost „ales” de doi, trei sau patru oameni. Deoarece cuvântul „ales” implică, bineînțeles, o moțiune sau un vot. Și, pentru că acest cuvânt „ales” cu implicațiile lui este în atât de puternice cuvinte „respins”, voi accepta respingerea în ceea ce privește acel cuvânt și în locul lui afirm: fără nici o autoritate, ci direct împotriva constituției și fără nici o formă de alegere, președinția Conferinței Generale a fost asumată de prezbiterul A. G. Daniells înainte de Conferința Generală din 1903.

Acum, referitor la întrebarea din „Declarație”: „Cum știe prezbiterul Jones că lucrul acesta a fost făcut? Ce dovadă oferă el că acest lucru s-a făcut?”. Răspund: știu din însăși declarația prezbiterului Daniells. Dacă a uitat-o, îi voi aminti de ocazie, pentru a-și putea aminti: între clădirea principală a Pacific Press și casa de adunare din Oakland, California, în 1903 a existat o casă. La acea vreme, partea din spate a primului etaj era Capela Pacific Press. Într-o zi, înaintea deschiderii lucrărilor Conferinței Generale din 1903, fratele Daniells a convocat în această capelă o întâlnire a membrilor Comitetului Conferinței Generale care erau în Oakland. Și în cadrul acelei întâlniri a Comitetului Conferinței Generale își poate aminti cu siguranță că, așa cum eram adunați la dreapta

amvonului în colțul de sud-est din acea capelă, el ne-a spus că a devenit președinte al Conferinței Generale. Cu siguranță, frate Daniells, nu se poate să fi uitat acest lucru. Iar acum, îți poți cu siguranță aminti că, în prezența fraților adunați, ți-am spus: „Nu ai nici un drept să faci aceasta!”.

Iată „cum” am știut inițial. Dar acum știu și datorită unei alte dovezi: în „Review and Herald” din 30 decembrie 1902, începând de la pagina 6 și până la pagina 7 există o declarație scrisă și semnată de fratele Daniells. Titlul acestei declarații este „Următoarea Sesiune a Conferinței Generale”. În această declarație se afirmă: „Este acum sigur că următoarea sesiune a Conferinței Generale se va ține în California, 27 martie – 13 aprilie 1903”. Încheie cu citate ale unor părți din Constituția de atunci a Conferinței Generale referitor la „membri, voturi și delegați”. Iar la sfârșitul acelei declarații care făcea referire numai la Conferința Generală există următorul nume și titlu, în exact următoarea formă și următoarele cuvinte: „A. G. Daniells, președinte al Conferinței Generale”.

Din nou: în „Review and Herald” din 17 februarie 1903, în mijlocul coloanei de pe ultima pagină există o „notificare formală” de 12 rânduri către tot poporul nostru, că cea de-a 35-a sesiune a Conferinței Generale a adventiștilor de ziua a șaptea se va reuni în Oakland, Cal., la 27 martie 1903. Această „notificare formală” este intitulată „Conferința Generală” și este semnat astfel: „A. G. Daniells, președinte”.

Iată „cum” „știu” și aceasta este „dovada” pe care o ofer, că înainte de Conferința Generală din 1903 de la Oakland, California, prezbiterul Daniells a deținut poziția și titlul de „președinte al Conferinței Generale”.

Oricum, Comitetul Conferinței Generale a afirmat cu solemnitate că el nu a fost „ales” nici de „doi oameni” adunați. Potrivit propriei lor „Declarații”, chestiunea este adusă la un final cu concluzia că el a devenit președinte prin acțiunea unui singur om. Și acest lucru fiind adevărat, acel singur om nu poate fi altul decât el însuși.

Acum eu, știind din propriile sale cuvinte rostite de bună voie că a devenit președintele Conferinței Generale, nu am avut inima să cred că a făcut acest lucru de la sine putere, fără nici măcar un fel de vot al cel puțin câtorva frați. Dar, de vreme ce el ne-a spus înainte de adunarea Conferinței de la Oakland din 1903 că mai înainte el a devenit președintele Conferinței Generale și, de vreme ce în „Review and Herald” a publicat de două ori înainte de Conferința Generală că este „președintele Conferinței Generale”, iar acum el și Comitetul Conferinței Generale, în această declarație, insistă că el nu a fost „ales” nici de „doi” sau trei sau patru oameni adunați, atunci aceste lucruri silește pe toată lumea să vadă că fără nici o autoritate și direct împotriva cuvintelor clare ale Constituției și-a luat dreptul de a-și asuma titlul și slujba de „președinte al Conferinței Generale”. Dar acest lucru este mai rău decât acela de a fi ales fără autoritate. Și dacă ar fi fost „ales” numai de câțiva oameni era atât de grav că nici nu mă puteam gândi la aceasta. Dar, din propriile sale cuvinte pe care ni le-a spus în capela din Pacific Press din acea zi și mai ales din cuvintele pe care le-a publicat de două ori în „Review and Herald”, această respingere reprezintă o mărturisire a unui lucru și mai clar decât m-am gândit să-i spun.

Atunci când ni l-a spus în capela de la Pacific Press, cu toate că i-am spus atunci că nu are dreptul de a face așa ceva, nu am putut să cred decât că un număr mic de oameni sau cel puțin un om a fost implicat cu el în această faptă și că a avut o parte în decizia sau sfatul pe care i l-a acordat; și că, de aceea, în vreun fel, prin intermediul a câtorva oameni, el a fost ales. Dar iată! Această caritabilă considerare a mea este „respinsă” cu puternicele cuvinte ale celui care neagă „că a fost vreodată ales președinte al Conferinței Generale până la Conferința de la Oakland și că a fost ales de însăși Conferința aflată în sesiune”. Și astfel, toți cei ce au auzit acea declarație din capela Pacific Press și toți cei care știau cele petrecute mai înainte și toți cei care au citit propriile lui cuvinte publicate în „Review and Herald”, sunt acum siliți să recunoască faptul că acest lucru îi aparține în exclusivitate propriei sale voințe, fără nici un fel de autoritate și în mod direct împotriva cuvintelor clare ale Constituției, prin care și-a asumat titlul și slujba de președinte al Conferinței Generale.

De aceea, respingerea lor a ceea ce am afirmat, se reduce la următoarele: „El nu a fost ales niciodată președinte al Conferinței Generale până la Conferința de la Oakland”; el și-a asumat-o.

Acest lucru rău pe care îl susține ca adevărat prezbiterul Jones, nu a fost făcut niciodată; a fost făcut un lucru și mai rău!

Și aceasta este respingerea lor! Iar în condițiile în care „Comitetul Conferinței Generale” sau altcineva poate să se simtă bine datorită acestei respingeri, este binevenit s-o facă.

O dilemă serioasă

Mai este ceva în toată această istorie: respingerea puternică a „Declarației” Comitetului Conferinței Generale este evident intenționată să-l convingă pe cititor că ceea ce am afirmat în legătură cu aceasta a constituit în mod absolut „o aserțiune fără temei”.

Acum, este posibil ca fratele Daniells și Comitetul Conferinței Generale să nu știe nimic despre faptul că el și-a asumat președinția Conferinței Generale cu cel puțin trei luni înainte de Conferința Generală de la Oakland? Din prezentul Comitet al Conferinței Generale fac parte oameni care erau în legătură directă cu el în acest Comitet. Erau acești frați alături de fratele Daniells complet neștiutori despre această chestiune în mai 1906? Sau amintindu-și de ea, au schimbat din punct de vedere tehnic cuvântul „ales”, dorind să scrie „respingerea” lor puternică și astfel să lase minților oamenilor impresia că ceea ce știau nu era adevărat?

Este dificil a crede ceea ce implică în mod atât de clar oricare caz din această dilemă. Dar unul sau celălalt caz trebuie crezut. Dacă fratele Daniells și asociații său au uitat pur și simplu întreaga chestiune, atunci acest lucru nu îi recomandă deloc ca oameni cu o gândire cumpănită și cu o minte clară. Iar dacă nu au uitat, dar pentru mințile lor întreaga chestiune nici nu a existat, acest lucru este și mai grav.

Constituția gata făcută

Respingerea afirmației mele potrivit căreia constituția gata făcută este egală cu un președinte de Conferință Generală fără constituție. Cu alte cuvinte, respingerea se rezumă la chestiuni tehnice; am afirmat că acea constituție a fost făcută și adusă la Conferința Generală de la Oakland din 1903. Nu am spus că a fost dusă pe tot continentul la Conferința Generală și nici alte cuvinte care să exprime această idee. Am spus numai că a fost adusă la Conferința Generală de la Oakland. Am spus că nimeni din popor, nici dintre delegați și nici din Comitetul pentru Constituție nu a cerut așa ceva. Am spus că a fost adusă înaintea Comitetului pentru Constituție și a fost susținută acolo; că făcând acest lucru, ei nu au introdus-o printr-o cale normală sau constituțională la acel comitet.

Și acesta este adevărul. Acea constituție deja pregătită și în copii a fost adusă la acel comitet și astfel, la acea Conferință, deja pregătită. Nu a fost mai întâi pregătită, nici mai întâi concepută de comitetul însuși în sesiune, nici având-o la bază pe cea precedentă. A fost adusă la comitet în copii și astfel distribuită comitetului; iar comitetul a făcut o nouă constituție care a fost mai apoi prezentată Conferinței, prezentându-se punct cu punct ceea ce deja fusese făcut și adus lor. În condițiile în care Comitetul Conferinței Generale sau altcineva dorește alte dovezi referitor la acest fapt, să-i întrebe pe cei care erau în Comitetul pentru Constituție și vor afla că prima dată când comitetul a aflat despre constituție a fost atunci când, gata făcută, le-a fost distribuită în copii pentru a fi luată în considerare. Iar dacă frații pe care îi vor întreba au uitat, există cei care au fost membri ai acelui comitet și care își amintesc atât de bine încât vor mărturisi acest lucru oricui.

Am afirmat că nimeni din popor și nici din delegație nu a cerut-o. Ceea ce unii oameni sau unii membri ai delegației au afirmat sau au cerut înainte de convocarea Conferinței sau în afara Conferinței sau în afara ordinii normale, într-un mod privat, despre aceasta nu pot afirma nimic. Dar la ceea ce m-am referit, era pur și simplu calea „constituțională” de a acționa. Și repet că în nici un mod constituțional nimeni din popor nu a cerut-o. Nici o petiție și nici o cerere nu a fost adusă înaintea Conferinței de vreun delegat din partea cuiva din popor care să ceară o nouă constituție. Nici un delegat nu a făcut vreo moțiune în cadrul Conferinței și nici nu a oferit vreo notă Conferinței cu referire la o nouă constituție. Toate aceste lucruri sunt adevărate. Și, excluzând toate

chestiunile tehnice, în legătura sa clară cu declarațiile simple ale faptelor declarația mea originală stă încă fără a fi respinsă; și, potrivit faptelor, este adevăr a afirma, și trebuie afirmat, că singurul fundament al organizației prezente a Conferinței Generale este uzurparea.

Un singur om ca președinte

Este la fel și din punct de vedere al Mărturiei la care fac referință și care declară: „Nu este înțelept a alege un om ca președinte al Conferinței Generale”. Am afirmat în foaia volantă semnată de mine că, de când a fost publicat pentru prima dată acel cuvânt în 1897, oricând a fost citat a fost explicat în loc de a fi pus în practică și fără îndoială că așa va fi până la sfârșit. Așa este și în această „Declarație”. Dar eu nu am atras atenția la explicații. Am atras atenția la ceea ce a afirmat Mărturia.

Ei recunosc că aceasta este ceea ce afirmă Mărturia și apoi continuă prin a explica ce înseamnă, iar acest lucru, desigur, este diferit de ceea ce afirmă.

Știu că în cadrul Conferinței Generale din 1897, atunci când a fost citită pentru prima dată, a fost înțeleasă ca însemnând ceea ce afirmă; și după multe discuții și rugăciune, a existat un efort de a se conforma cu ea prin a alege trei președinți în loc de unu. Nu s-a realizat nimic prin acest lucru, este adevărat; dar acest lucru demonstrează că acea Conferință la care a venit acel cuvânt prima dată a înțeles ce spunea și l-a luat așa cum era, în loc de a-l explica diferit, așa cum s-a făcut de atunci încolo.

Dar de ce ni se cere să primim toate aceste explicații a ceea ce Mărturia spune în loc de a fi lăsați liberi să credem chiar ceea ce afirmă? Nu ni se poate îngădui să credem ceea ce se spune în cuvinte clare? Nu ni se va îngădui să știm ceea ce știm? Trebuie să acceptăm explicațiile Conferinței Generale în totul? Dacă este adevărat, atunci ce nevoie mai avem de Mărturii, de Biblie, de propriile noastre facultăți și rațiuni, de orice altceva decât de explicația „Conferinței Generale”?

Nu este înțelept

Și exact ceea ce afirmă acea declarație reprezintă adevărul. „Nu este înțelept a alege un singur om ca președinte al Conferinței Generale”, atunci când Conferința Generală acoperă întreaga lume. În ceea ce privește această cauză, acest lucru face din acel om președintele întregului pământ; iar asemenea lucru nu poate fi înțelept. Fie că o spune Mărturia sau nu, acesta este adevărul

Isus nu a lăsat pe un singur om președinte sau capul cauzei Sale atunci când i-a părăsit pe apostolii Săi, pentru ca cei doisprezece apostoli din toată lumea să ducă Evanghelia întregului pământ în acea generație. Procedând astfel, Isus a făcut un lucru înțelept sau a făcut un lucru neînțelept? Procedând astfel, a făcut un lucru suficient de înțelept pentru a fi urmat? Sau a fost atât de lipsit de înțelepciune încât nu este înțelept să-l urmărim?

Bineînțeles, papalitatea spune că un asemenea lucru era atât de lipsit de înțelepciune încât Isus nu l-a făcut; dar l-a făcut pe Petru „conducătorul apostolilor” și l-a lăsat pe el singurul om la capul bisericii Sale și treburilor Sale. Și aceasta pentru că, așa cum susține papalitatea, fără o astfel de autoritate recunoscută totul ar fi fost dezorganizare, confuzie și anarhie!

Acesta este exact argumentul care a fost invocat și de vechiul Israel atunci când au insistat că trebuie să aibă un om drept cap (vezi „Patriarhi și Profeți”, cap. 59). Dar vechiul Israel a trebuit să-L respingă pe Dumnezeu pentru a avea un om drept cap al cauzei; iar papalitatea a trebuit să-L respingă pe Dumnezeu pentru a-și prinde pretenția de omul pe care Petru l-ar fi pus capul bisericii.

Și, potrivit principiilor papalității, este adevărat că fără un om drept cap al bisericii anarhia va fi rezultatul. Și aceasta pentru că papalitatea îl respinge pe Dumnezeu; și atunci când Dumnezeu este abandonat numai anarhia rămâne. Și chiar dacă anarhia nu este manifestă în mod deschis din prima zi, va fi în mod inevitabil manifestată la final.

Acest lucru este de asemenea adevărat și în cazul lui Israel în zilele lui Samuel, atunci când au pretins ca un om să le fie cap. Se îndepărtaseră atât de mult de Dumnezeu încât El nu mai avea

decât foarte puțină putere în viețile lor, iar ei nu puteau vedea nici o anarhie în viitor. Și acest lucru era corect; pentru că anarhia nu reprezenta decât exact ceea ce se dezvoltase pe calea pe care merseseră.

Dar dacă tot poporul lui Israel l-ar fi căutat pe Dumnezeu în zelul și devoțiunea lor și fiecare individ l-ar fi ales pe Dumnezeu drept cap la său și drept singur Conducător, l-ar fi ales pe Dumnezeu drept cap al întregului popor, ca Organizator al întregii cauze și al poporului și nu ar fi existat o asemenea organizare, ci numai cea adevărată, nu ar fi existat nici o posibilitate pentru sugerarea dezorganizării, a confuziei sau anarhiei.

Și dacă cei ce au pus bazele papalității și care au pretins inventarea supremației lui Petru deasupra celorlalți apostoli și în Biserica lui Hristos s-ar fi stăpânit și le-ar fi spus oamenilor să-I fie devotați numai lui Hristos, numai în Hristos ca Stăpân al său personal și Cap al Bisericii, nu ar fi existat o astfel de invenție. Dacă fiecare slujbaș al Bisericii l-ar fi găsit pentru el însuși și ar fi predicat în mod credincios fiecăruia din popor să-l găsească pe Dumnezeu în Hristos drept Cap al său, personal și individual și astfel să-I ofere lui Hristos locul care Îi aparține în viețile lor și în Biserică – singura Persoană care are dreptul de a fi Capul Bisericii – atunci nu ar fi existat niciodată papalitatea și nici omul drept Cap și centru al Bisericii din întreaga lume.

O propoziție uluitoare

Și care este motivul oferit de „Comitetul Conferinței Generale” conform căruia capul acestei denotațiuni trebuie să fie acest lucru ca președintele întregii lumi, în loc de un conducător al comitetului? Iată-l la paginile 17 și 18 ale „Declarației”. Deoarece „conducătorul ar putea fi schimbat la voința și capriciul comitetului”. Și acesta este „lucrul rațional de făcut pentru a salva cauza de schimbări neașteptate și de mișcări eretice”.

„Voința și capriciul”! „La voința și capriciul” și „mișcări eretice” „ale comitetului”! Priviți numai la aceasta! Gândiți-vă numai la aceasta, vă rog! Cei 24 de oameni importanți, aleși prin deliberarea Conferinței Generale în sesiune, nu pot fi demni de încredere timp de doi ani din cauza imensului pericol de a acționa prin „voință și capriciu”! Dar iată! Trebuie așezat un om timp de patru ani drept cap al tuturor treburilor întregii lumi – evident, pentru că nu există nici un pericol ca el să acționeze prin voință sau capriciu! 24 dintre cei mai demni de încredere oameni din tot câmpul nu pot fi demni de încredere pentru numai doi ani din cauza posibilității de a acționa „prin voință și capriciu” și de a iniția „mișcări eretice”. Dar un singur om trebuie să fie demn de încredere pentru un timp de două ori mai lung – inevitabil datorită absolutei siguranțe că el nu va acționa niciodată prin voință sau capriciu.

Nu a fost niciodată scris vreun argument mai monarhic într-o limbă omenească decât cel care este exprimat în aceste două rânduri ale „Declarației”. Iar acest argument nu se va opri la monarhie: se apropie în mod clar de un lucru mult mai mare. Vedeti: de ce nu li se putea încredința treburile celor 24 de oameni dintre cei mai demni de încredere? – Din cauza certitudinii că vor acționa „prin voință și capriciu”. Dar de ce pentru treburile întregii lumi poate fi demn de încredere un singur om timp de patru ani? – Evident pentru că nu există nici un pericol ca el să acționeze vreodată prin „voință” sau „capriciu”. 24 dintre cei mai demni de încredere oameni vor acționa cu siguranță „prin voință și capriciu”, încât nu se poate conta pe ei timp de doi ani. Dar este atât de sigur că un singur om nu va acționa niciodată prin voință sau capriciu încât pe el se poate conta mai mult decât pe 24 și pentru un timp de două ori mai lung.

Dar atunci când este atât de sigur că 24 de persoane serioase și demne de încredere vor acționa „prin voință și capriciu”, de unde provine certitudinea că un singur om nu va acționa prin voință și capriciu? Care este fundamentul acestei certitudini? Nu poate fi omul însuși, pentru că el ar fi fost unul dintre cei 24 și el era conducătorul. Atunci acest lucru vine la el prin titlu? Sau din poziție sau de la scaun? Și această siguranță a excepției în ce-l privește că nu va acționa prin voință sau capriciu i se aplică pretutindeni și fiecărei capacități pe care le are? Sau numai atunci când vorbește oficial, sub titlu, ex-catedra, de pe scaun?

Oricare ar fi fundamentul acestei siguranțe a excepției de la voință și capriciu a unui om peste 24 sau în oricare altă capacitate care îi este acordată, un lucru este sigur: și anume că această pretenție este aidoma pretenției infailibilității papei. În argument și în esență este chiar aceasta.

Și acesta este motivul pentru care am afirmat că argumentul lor pentru puterea unui om nu se oprește numai la monarhie, ci se apropie în mod deschis de un lucru mult mai serios. Și acest lucru mult mai serios decât monarhia este infailibilitatea monarhului. Iar acea declarație îngrozitoare care conține acel argument uluitor provine de la „Comitetul Conferinței Generale” a adventiștilor de ziua a șaptea! Și poartă bunul de tipar al „Comitetului Conferinței Generale”! Și toată această treabă este după modelul pe care l-a creat deja un om prin pura voință, dacă nu capriciu, prin asumarea titlului și funcției în 1902.

Înainte de Conferința Generală din 1897, Spiritul profeției a spus că această denominațiune „urmează calea Romanismului”. Conferinței Generale din 1897 Spiritul profeției i-a spus: „Nu este înțelept a alege un om ca președinte al Conferinței Generale”. Acest lucru a îndepărtat denominațiunea de pe „calea Romanismului”. Dar debutul nu a fost urmat. De aceea, înainte de conferința Generală din 1901 Spiritul profeției a declarat că în cercul Conferinței Generale a fost întronat „un rege”; că lucrul era „confuz în sine”; și în final a spus că „a ajuns fără valoare”. În cadrul Conferinței Generale din 1901 denominațiunea a început din nou să se depărteze de pe „calea Romanismului”. Dar în 1902, printr-un singur om sau doi oameni sau trei oameni, i s-a schimbat direcția înapoi pe acea „cale”, iar în cadrul Conferinței Generale din 1903, a fost legată acolo. Iar acum, în 1906, este atât de întărită și atât de sigură pe poziția sa încât „Comitetul Conferinței Generale” a emis o „Declarație” în care, în beneficiul unui om drept cap al denominațiunii, oferă un motiv care nu este mai puțin decât pretenția infailibilității papei!

Acum întrebarea este următoarea: este de acord poporul acestei denominațiuni cu poziția potrivit căreia un om este mai puțin dispus să acționeze „prin voință și capriciu” decât 24 dintre cei mai demni de încredere oameni, astfel încât pe el să se conteze mai mult și pe o durată de timp mai mare decât pe cei 24?

Și iată o situație la care merită să ne gândim: cu ani în urmă, Mărturia a spus că „prostiile lui Israel din zilele lui Samuel” vor fi „repetate” în poporul acesta dacă nu va exista o adevărată devoțiune pentru Dumnezeu. Cea mai mare prostie a lui Israel în zilele lui Samuel a fost nu numai că au cerut un rege, ca acel om să le fie cap, ci că aceasta era a doua oară când Israel ajunsese în acel punct. Citiți Judecători 8:22, 23; 9:1-57; 1 Samuel 8:1-22.

Și despre Conferința Generală a denominațiunii adventiste de ziua a șaptea, în biblioteca Colegiului de la Battle Creek, Spiritul profeției a spus la 1 aprilie 1901 că a fost înscăunat „un rege”. La vremea aceea în cadrul Conferinței Generale din ziua următoare, Dumnezeu a chemat în mod hotărât denominațiunea departe de acea conducere regală. Dar în 1902-1903, Conferința Generală și denominațiunea au fost trase înapoi la acea „putere regească, dominatoare” a doua oară, repetând exact marea prostie „a lui Israel din zilele lui Samuel”. Și dacă această cale și situația prezentă nu împlinesc acea precizie, dacă acea precizie trebuie să fie împlinită, va fi greu de împlinit mai exact de cum a fost deja. Și a argumenta acum că această putere centralizată trebuie să fie o barieră împotriva dezorganizării și anarhiei nu este decât vanitate. Nu l-a salvat pe Israel de la dezorganizare și anarhie. Pentru Israel, dezorganizarea și anarhia au fost în acest curs de la începutul lui; și chiar dacă acestea nu s-au arătat imediat, și-au făcut apariția cu rezultatele lor teribile la final. Citiți din nou paginile 13-19 din foaia volantă semnată de mine din 4 martie și veți vedea ce s-a spus în biblioteca ce aparține Colegiului în acea zi.

Este prea târziu fraților, pentru totdeauna prea târziu – sfârșitul este atât de aproape pentru a mai permite experimente cu „prostiile lui Israel” sau pe „calea Romanismului”.

Dar pentru toate acestea, vă rog să nu uitați că eu nu spun că frații sunt conștienți de ceea ce fac și că o fac cu acest scop. Spun numai că ei și oricine altcineva poate ști ce fac, dacă s-ar așeza și și-ar lua timp pentru a se gândi și pentru a cerceta Scriptura, principiile și istoria așa cum sunt. Nu am nici o dispută cu frații și nici cu sistemul pe care l-au format și nici cu denominațiunea care îl acceptă. Lucrarea mea este numai de a predica Solia Îngerului al Treilea a Evangheliei veșnice de avertizare împotriva închinării la fiară și la imaginea ei; și de salvare de la acea închinare.

Nu cred că în denomi-națiunea adventistă de ziua a șaptea va exista dezorganizare, confuzie sau anarhie dacă denomi-națiunea nu ar avea un om drept cap. Nu cred acest lucru pentru că nu cred că adventiștii de ziua a șaptea Îl cunosc atât de puțin pe Hristos încât El nu are nici un control asupra lor și nu îi poate El Însuși călăuzi și organiza. Și știu, prin adevărul cel veșnic, că numai Domnul Isus, în locul Său de Cap al Bisericii este capabil de a-Și organiza poporul, Biserica Sa și cauza Sa, mult mai bine decât poate fi făcut fără El în acel loc și cu un om în acel loc drept cap al cauzei Sale.

Nu voi crede că este înaltă trădare față de Hristos și nici față de poporul Său, nici față de cauza Sa, nici față de Biserica Lui organizată și față de lucrarea din lume să-i învăț pe toți oamenii de pretutindeni să-L găsească în mod personal pe Hristos și să I se alătore și să trăiască numai în El ca singurul lor Cap și singurul Cap al Bisericii Sale, al cauzei și lucrării Sale din lume. Nu voi crede niciodată că este dezorganizare, confuzie sau anarhie a-i învăța pe toți oamenii de pretutindeni că numai Hristos este Capul fiecărui om și că astfel, numai El este Capul și Organizatorul Bisericii Sale și poporului Său, al cauzei și al lucrării Sale din lume.

De aceea lucrare mea este și va fi numai de a-i convinge pe oameni să-L caute astfel pe Dumnezeu, în Hristos prin Spiritul Sfânt, prin cuvântul Său, ca fiecare în mod individual să-L cunoască pe Dumnezeu în Hristos drept Cap al său, astfel încât să-mi fac slujba de a-I reda lui Hristos și lui Dumnezeu în Hristos locul care-I aparține numai Lui ca singurul Cap al Bisericii și locul pe care numai El l-a ocupat atunci când a fost pe pământ și când S-a înălțat în cer.

Și este bine să ne amintim că acea mică adunare de credincioși în El pe care i-a lăsat ca Biserică a Sa pe pământ când S-a înălțat la cer, fiecare dintre ei prin Spiritul Sfânt la Cincizecime L-a găsit și L-a primit pe Dumnezeu în Hristos drept Cap al fiecăruia personal, știind că numai El este singura Persoană drept Cap al Bisericii – să nu uităm că acea mică adunare a dus Evanghelia la toată lumea în acea generație.

Lăsați-L pe Hristos să aibă din nou în propria Sa Biserică locul care Îi aparține numai Lui, drept singură Persoană și drept Cap al Bisericii Sale și din nou Evanghelia va fi dusă întregii lumi în această generație. Și până când Hristos nu-Și va avea locul ca singur Cap al Bisericii și cauzei Sale, acest lucru nu se va putea realiza niciodată.

Nu o astfel de campanie

În foaia volantă semnată de mine, am vorbit despre „campania dusă împotriva Dr. Kellogg” și am oferit mai multe dovezi și experiențe și câteva cuvinte care au arătat că a existat un astfel de lucru. La acestea, „Declarația” răspunde: „Nu există o astfel de campanie”. Totuși, nu este numai drept să spun că dacă toți cei care vor citi „Declarația” ar fi fost în ultimii trei ani unde am fost eu și dacă ar fi auzit ce am auzit eu și dacă ar ști ce știu eu ar concluziona că dacă într-adevăr nu a existat „o astfel de campanie”, atunci cuvintele limbii noastre ar trebuie să aibă noi definiții care să le expună înțelesul.

Oricum, așa cum spune „Declarația” că este o „campanie împotriva erorii” și pentru a „dezrădăcina” „influența otrăvitoare” a „semințelor îndoielii și necredinței care au fost semănate peste tot” și, așa cum a fost declarat la Conferința de Uniune Lake din mai 1906, că această campanie este încă repurtată „de la un capăt la altul al țării”; iar „Declarația” afirmă că „prezbiterul Jones se poate lăuda, dacă dorește, că el nu va lua parte la această campanie împotriva erorii”; eu răspund: nu mă „laud”, dar sunt bucuros să repet că nu voi lua parte deloc la aceasta. Și aceasta pentru simplul și cu desăvârșire înțeleptul motiv că este infinit mai bine să predici adevărul decât să faci „campanie împotriva erorii”! Este infinit mai bine să plantezi adevărul decât să încerci să dezrădăcinezi eroarea. Este infinit mai avantajos pentru toți să predici credința decât de a risipi timp și efort în încercarea de a dezrădăcina îndoiala și necredința. Nici nu voi risipi timp și efort în a „apăra credința acestei denomi-națiuni”. Voi predica credința lui Isus. Tot de ce are nevoie credința lui Isus, adevărata credință, este numai de a fi predicată. Nu vreau nici o altă credință sau cauză care are nevoie de a fi salvată. Doresc numai credința și cauza care mă salvează pe mine și pe toți cei

care le sprijină. „Rămâneți de partea rostirii adevărului”. „Predicați cuvântul”.

Dincolo de aceasta, personal știu că în această „campanie împotriva erorii” au fost denunțate ca erori puncte de vedere când ele nici nu existau decât în imaginația celor care au inițiat campania.

Nu este drept?

Deseori am fost întrebat în ultima vreme: „Cum va fi oprită această controversă?”. Răspund: „Nu știu cum va fi oprită; dar știu cum poate fi oprită, efectiv și într-o singură zi”. Lăsați ca fiecare să o oprească; și mergeți să predicați Solia Îngerului al Treilea așa cum este acea solie în Biblie și chiar așa cum condițiile de pe pământ cer ca ea să fie predicată. Acesta este modul în care propun să acționăm. Aceasta e tot ce am făcut până în ianuarie trecut. Dar când această cale a mea și tăcerea mea în ceea ce privește această controversă au fost transformate într-o greșală care cerea o explicație; când a fost transformată într-o cauză de nedumerire pentru atâția oameni încât cerea rezolvare, după cea de-a doua provocare, mi-am emis declarația. Nu am conceput-o ca pe o acuzare, ci numai sub forma unei experiențe care mă obligă să iau poziția pe care o am. Nu am făcut din ea o doctrină pentru popor, ci numai ca propria mea experiență. Am vrut să o fac atât de clară încât să nu poată fi înțeleasă în mod greșit. Dar a fost atât de greșit înțeleasă și atât de greșit interpretată cu o atât de puternică declarare că eu „nu am auzit niciodată” ce am auzit și cu o pretenție atât de nemaivăzută de „cum” de „știu” ceea ce știu, încât am conceput această a doua declarație.

Și acum am terminat. Ceea ce am spus este adevărat. Indiferent dacă cineva crede sau nu sau dacă cineva interpretează greșit mai departe sau nu, nu mai depinde de mine. Deoarece am spus adevărul în mod clar și aceasta este tot ce mă interesează. Deci acum spun că-mi voi petrece timpul predicând Solia Îngerului al Treilea; nu indirect, prin alte mijloace; ci direct, așa cum solia se găsește în Biblie și așa cum este necesară datorită condițiilor groaznice din lume. Și de ce nu este corect, da, singurul lucru corect ca toată lumea să-l facă?

Un apel către popor

Și acum apelez direct la poporul denominațiunii adventiste de ziua a șaptea: veți sancționa sau sprijini vreun predicator care face și altceva decât să predice Solia Îngerului al Treilea, așa cum este în Biblie și așa cum trebuie să fie predicată lumii? Veți da banii voștri și zecimea Domnului pentru predicarea a orice altceva decât a Soliei Îngerului al Treilea așa cum este în Biblie și cum este necesară în lume? Veți sancționa cheltuielile darurilor voastre și ale zecimii Domnului pentru călătoriile oamenilor „de la o margine la alta a țării” pentru a repurta o controversă cu oameni care sunt tot atât adventiști de ziua a șaptea pe cât sunt și ei și care iubesc Solia Îngerului al Treilea tot atât de mult? Atunci, vă rog, lăsați să se vadă puțină milă pentru Biserică și pentru frații voștri pe care Domnul îi iubește și care îl iubesc pe Domnul așa cum o facem și noi.

Frații își pot petrece timpul și banii Domnului astfel dacă doresc. Nu voi avea nici o dispută cu ei. Dar în ceea ce mă privește, știu că îmi pot petrece timpul și banii, și banii Domnului de asemenea, într-o manieră mult mai bună și pentru un scop mult mai bun decât acesta. Și așa voi face. Așa cum am predicat Solia Îngerului al Treilea pretutindeni așa o fac acum în sanatoriu. Și dacă cineva vrea să vadă acest lucru, o poate face prin a lectura Misionarul Medical. Iar această acțiune de predicare este binevenită aici încât nicăieri nu m-am simțit mai liber să o fac decât aici. Va veni ziua în care o voi predica și în alte locuri, pentru oamenii din lume care nu o cunosc. Și o vor auzi. Iar acum, pentru ca să nu existe vreun motiv de îndoială sau nesiguranță referitor la poziția mea, fac următoarea declarație pentru tot poporul:

1. Privesc Biblia ca supremă și singurul standard pentru credință și comportament.
2. Cred că credința fiecărui om este ceva ce ține numai de el și de Dumnezeu și nici un om sau grup de oameni nu poate avea vreodată dreptul de-a face ceva în ceea ce privește credința altui om.
3. Cred în Solia Îngerului al Treilea, așa cum am crezut întotdeauna, în tot ceea ce a fost spus

despre ea de această denotațiune.

4. Cred că Mărturiile nu reprezintă o adăugare la Biblie; că nu sunt menite pentru a lua locul Bibliei; și că trebuie să ne aducă la Biblie și să ne ajute să înțelegem mai bine Biblia și astfel sunt binevenite pentru mine.

5. Cred că sora Ellen G. White este un sol al lui Dumnezeu, care are o solie pentru popor.

6. Cred că aceste solii, fiind de la Dumnezeu, țin de Dumnezeu și de persoanele care sunt numite și că nici un om sau grup de oameni nu are dreptul de a le folosi pentru a cere socoteală cuiva, ci că fiecare persoană este liberă înaintea lui Dumnezeu de a le studia și de a le urma așa cum îi oferă Dumnezeu lumină, nehrățuit și neîntrebat de vreun om sau de vreun grup de oameni.

7. Următorul articol despre „Libertatea religioasă” scris de sora White și publicat în „Watchman” din 1 mai 1906 este atât de clar și exprimă atât de fidel poziția mea și reprezintă o declarație atât de perfectă a marelui și gloriosului adevăr al libertății religioase, încât îl voi cita aici, italic ca în original. El spune următoarele:

„Libertatea religioasă”

Doamna E. G. White

„Hristos a venit pentru a-i elibera pe oameni. El a spus: ‚Spiritul Domnului Dumnezeu este peste Mine, pentru că Domnul M-a uns... să vestesc eliberarea captivilor și deschiderea închisorii pentru cei ce sunt legați.’ Isaia 61:1. Libertatea desăvârșită se găsește numai în Hristos. Legea lui Dumnezeu se numește legea libertății. Cuvântul inspirat o numește gard viu. Ea indică principiile neschimbătoare ale dreptății dintre om și Dumnezeu și dintre om și om, principii care trebuie recunoscute, altfel libertatea este imposibilă pentru ființele inteligente. Sclavia fizică, morală și intelectuală provine din călcarea legii. Libertatea este găsită numai în supunere față de lege. Dar mai există un fel de sclavie în încercarea zadarnică de a o păstra în propria noastră putere. Dar Hristos, prin noul legământ, scrie legea în inimă, astfel încât să avem nu numai puterea de a o păstra, dar voința Sa devine voința noastră și, împreună cu Hristos *ne găsim plăcerea în a face voia Sa*, pentru că Legea Sa este în inimile noastre. Iată libertatea desăvârșită. Cel salvat în mod desăvârșit va fi cu desăvârșire liber. De-a lungul veșniciei, ei vor face ceea ce le va place, pentru că ei își găsesc plăcerea în a face ceea ce face ca libertatea și bucuria să fie posibile.

Acum, referitor la legătura dintre Stat și conștiința omului. Hristos i-a găsit pe oameni înrobiți de regi și preoți. El a spus că toți oamenii sunt frați, fii ai aceluiași Tată și de aceea egali în fața legii – egali în drepturi civile. De aceea, conducătorii nu erau decât cei ce le slujeau, aleși de Dumnezeu pentru a-i proteja în a se bucura de drepturile lor. El ne-a eliberat de lanțurile preoțimii prin faptul că ne-a învățat independența sufletului individual în materie de religie și prin faptul că ne-a promis Spiritul adevărului care să ne călăuzească pe fiecare dintre noi în tot adevărul.

Este adevărat că întreaga libertate vine prin păzirea legii lui Dumnezeu, dar Dumnezeu Însuși este Cel care a scris legea în inimile oamenilor la început, Cel care a vorbit în mijlocul tunetelor de pe Sinai pentru ca toți să poată auzi și să se supună, care așteaptă ca, prin noul legământ, să o scrie din nou în fiecare suflet care crede. Că Dumnezeu, care a făcut toate acestea, l-a făcut totuși pe om *suficient de liber pentru a putea să nu se supună* acestor precepte, ca și să se supună. De ce a îngăduit acest temut rău ca omul să fie făcut *liber*? La această întrebare nu poate exista decât un singur răspuns. Pentru că El a cunoscut *lipsa de valoare* a ascultării forțate și, de aceea, libertatea de a păcătui era absolut necesară pentru existența posibilității neprihănirii.

După ce i-a făcut pe oameni liberi să păcătuiască pentru ca principiul interior al dragostei să poată lucra fapte ale neprihănirii nestingerite de forță – după ce i-a făcut pe oameni astfel, a acordat Dumnezeu autorității omenești dreptul de a anula libertatea și astfel de a-I dejuca planurile? El a poruncit tuturor de a I se închina Lui și de a se supune preceptelor Sale, iar această poruncă se aplică fiecărui individ personal; dar a poruncit El vreodată vreunui om sau vreunui grup de oameni *să-i oblige pe alții să I se închine* sau să se poarte ca și când I s-ar închina? Răspunsul nu este decât

cel negativ.

Puterea civilă reprezintă puterea forței arbitrare de a-i obliga pe oamenii care nu ar fi neprihăniți să fie cel puțin simțiți, pentru ca oamenii să poată trăi împreună în pace și liniște. Adevărata putere a bisericii este puterea dragostei divine manifestată în carne, *de a-i câștiga pe oameni pentru a avea vieți neprihănite*. Cele două puteri sunt cu desăvârșire separate, iar Isus aceasta ne-a învățat când a spus „Dați Cezarului (puterea civilă) cele ale Cezarului și lui Dumnezeu cele ale lui Dumnezeu”.

Atunci când Petru, ca membru al bisericii creștine, a încercat să apere adevărul cu sabia, Isus, arătând către Tatăl Său ca singura Sursă de putere a Bisericii, a spus: „Pune-ți sabia la locul ei; pentru că toți cei care vor lua sabia (cu alte cuvinte, în chestiuni religioase), vor pieri de sabie!”. *Neghinei* trebuie să i se îngăduie să crească *împreună cu grâul* până la seceriș. Atunci Dumnezeu va trimite îngerii Săi pentru a aduna neghina și pentru a o arde. Nici un efort omenesc prin puterea arbitrară a forței nu poate fi folosită pentru a o deșurui, pentru că atunci și grâul va fi deșuruit.

Isus a spus din nou: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta. Dacă împărăția Mea ar fi fost din lumea aceasta, *atunci robii Mei ar fi luptat*”. Fiecare lege civilă are puterea săbiei. Este drept a face legi și este drept a le impune. Negând Bisericii puterea săbiei, Isus a interzis bisericii să ceară Statului legi pentru impunerea crezurilor și sărbătorilor religioase. Pavel a înțeles acest lucru când a afirmat: „armele de război nu sunt carnale, ci puternice prin Dumnezeu pentru a surpa întăriturile”.

Biserica de la început, puternică în puterea lui Dumnezeu, a triumfat chiar și peste forțele religiei false, întărite de Stat. Numai atunci când s-a aliat cu Statul, căutând ajutorul său, L-a negat pe Dumnezeul ei, și-a pierdut puterea și a aruncat lumea într-un întuneric de o mie de ani. Prezentul efort al Bisericii de a determina Statul de a impune păzirea duminicii și învățătura creștinismului în școlile de Stat nu este decât renașterea doctrinei păgâne și papale de a folosi forța în lucrurile religioase, fiind astfel anticreștină.”

Fiecărui cuvânt și fiecărui principiu și fiecărei idei de aici, cine nu va putea și cine nu va spune: amin! și amin! pentru totdeauna! Și cine nu va subscrie la aceasta, așa cum fac eu?

Alonzo Jones

UN RECURS PENTRU CREȘTINISM EVANGHELIC

Acest recurs este tipărit ca răspuns la multe cereri venite din toate părțile țării. Nu deține inscripția „bun de tipar” a nici unei conduceri oficiale eclesiastice, nici „numele tipografiei” vreunei case de publicare „obișnuite”. Vezi paginile 49-52 (125-130 în această traducere). Și nici nu are nevoie de nimic din toate acestea; pentru că reprezintă *adevărul*, așa cum poate vedea oricine dintre cei pe care îi interesează numai *adevărul*. Mai mult decât atât, faptul că întreaga delegație a Conferinței Generale a AZȘ a ascultat timp de aproape două ore atunci când s-a dat citire acestui recurs, ar trebui să fie cu siguranță suficient ca toți ceilalți să aibă aceeași libertate de a-l citi pentru ei înșiși.

Prezentat înaintea Conferinței Generale a adventiștilor de ziua a șaptea la Takoma Park, Washington, D. C., 27 mai 1909

Către Conferința Generală a adventiștilor de ziua a șaptea adunată în sesiune:

Salut: „Pace desăvârșită, mai ales într-un timp ca acesta!”. Am făcut recurs și fac recurs și aici la procesul și acțiunea Comitetului vostru Executiv adunat în consiliu la Gland, Elveția, 10-24 mai 1907; și datorită acelei decizii și acțiuni așa cum a fost exprimată într-o comunicare trimisă mie, datată 17 iunie 1907, și publicată oficial în „*Review and Herald*” din 27 iunie 1907.

Fac acest lucru deoarece forma de organizare a denominațiunii adventiștilor de ziua a șaptea, a cărei conferință prezentă în sesiune reprezintă punctul culminant, are nevoie cu adevărat să fac acest lucru. Referitor la forma voastră de organizare, aceasta este un sistem guvernamental; așa cum a definit-o un președinte de Conferință, „un sistem politic”. Aveți „o constituție” și „dispoziții executive”. Aveți o „administrație”. Aveți „sedii ale administrației” etc. Potrivit formei voastre de organizație, Comitetul Executiv este numit de voi pentru a vă conduce afacerile între sesiuni. De aceea, în formă ca și în principiu, Comitetul Executiv este creația voastră, subordonat vouă în fiecare aspect.

De aceea, în principiu, nici o decizie și nici o acțiune a acestui comitet nu pot fi considerate absolute și finale. În principiu și sub forma voastră de organizare, fiecare decizie și fiecare acțiune a comitetului sunt supuse examinării, cercetării sau anulării de acest colectiv. De aceea, în principiu, fiecare decizie și fiecare acțiune a acestui comitet sunt supuse recursului de orice persoană care poate alege să conteste orice decizie sau acțiune a comitetului; și în mod deosebit atunci când, așa cum este și cazul de față, sunt implicate chiar principiile fundamentale și chiar cele elementare ale dreptății sau ale procedurii și ale ordinii creștine. *De aceea* am inițiat acest recurs.

Expunerea cazului

Este potrivit ca, mai înainte de toate, să expun cazul.

În 1902 nu am fost de acord cu acțiunea și cu cele propuse de unii membri de atunci ai Comitetului Executiv al Conferinței Generale. Am avut acest drept pe deplin.

În primăvara lui 1903, în cadrul cuvântării din sesiunea Conferinței Generale, m-am opus propunerii de schimbare a ordinii Conferinței Generale din 1901; și m-am opus noii constituții propuse, constituție prin care era stabilită schimbarea ordinii din 1901. Și acest drept l-am avut pe deplin.

În toamna lui 1903, am mers la Sanatoriul din Battle Creek pentru a preda Biblia, pentru a predica Evanghelia și pentru a participa la lucrarea acelei instituții. Și acest drept l-am avut pe deplin.

Când nu am fost de acord cu schimbarea ordinii din 1901, mi-am exprimat pur și simplu dezacordul, fără a manifesta nici o opoziție față de noua ordine a lucrurilor. Nu am avut nici o intenție de a lua o atitudine ofensivă. Mai mult, poziția mea și lucrarea la care am fost chemat nu-mi

cereau să iau nici o atitudine activă în această privință.

Oricum, acest lucru nu a convenit unora din Conferința Generală. De aceea, am fost somat de *două ori* de aceștia ca, pentru binele „poporului”, să spun „poporului” poziția mea, deoarece „atitudinea generală” pe care o am a „uimit pe mulți din poporul nostru”. Se cuvine să vă expun aceste fapte pe care le puteți verifica dacă doriți.

Prima dintre aceste somații nu mi-a fost adresată în mod direct. Dacă mi-ar fi adresat-o în mod direct, atunci, ținând cont de cel care a adresat somația, poporul ar fi aflat poziția mea cu mai bine de un an înainte. Această somație a venit din partea lui W. C. White, scriind într-o manieră care o includea și pe mama sa, iar eu am fost menționat pe nume în acest scop: „noi nu intenționăm să facem ceva care ți-ar oferi ție sau prezbiterului A. T. Jones influență asupra poporului, până când poporul nu va cunoaște poziția voastră”. Repet, dacă acest lucru mi-ar fi fost scris direct, poporul mi-ar fi cunoscut poziția cu un an sau mai mult înainte. Dar nu am vrut să părăsesc calea pe care mergeam și să accept provocarea, chiar dacă mi-a fost adresată pe nume, așa că nu am spus nimic.

Cel de-al doilea apel care mi-a fost adresat pentru ca poporul să cunoască poziția mea, din cauza „nedumeririi” poporului referitor la „atitudinea generală” pe care o aveam, a venit de la președintele Conferinței Generale. Și am răspuns la aceasta în foaia volantă „Puțină istorie, câteva experiențe și câteva fapte”, martie 1906. Această declarație pentru popor referitoare la poziția mea, nu a satisfăcut membrii *Comitetului* Conferinței Generale; și acel Comitet a conceput un „Comunicat” (în ultima parte a lui mai 1906) în care mi-au cerut „dovezi” pentru ceea ce am scris și au cerut să spun „cum” de am știut lucrurile pe care le-am scris. În foaia volantă „Ultimul cuvânt și o mărturisire” (iulie 1906) am oferit dovezile și le-am spus cum de am știut aceste lucruri.

Următorul pas a fost acesta al *Comitetului* Conferinței Generale în consiliu, ținut la Gland, Elveția, 10-24 mai 1907, în cadrul căruia, fără nici o notă sau informare de vreun fel adresată mie, conform căreia se va discuta sau se va lua o hotărâre referitor la mine; și în absența mea, fără a avea vreo șansă de a fi audiat, Comitetul vostru Executiv a judecat cazul meu, m-a găsit vinovat, m-a condamnat și a executat judecata lor asupra mea; mi-au trimis nota lor oficială în acel scop; și apoi, *fără* să aștepte vreun *răspuns* de la mine, dacă mă pocăiesc sau nu, au executat judecata lor mai departe, prin publicarea ei în fața denominațiunii și a lumii.

Acesta este cazul și motivul pentru care am inițiat acest recurs.

Caracterul acelei acțiuni

Un frate căruia i-am expus această atitudine a *Comitetului* care m-a judecat, m-a condamnat și a executat judecata lor asupra mea fără să mă informeze și în absența mea și fără cunoștința mea, pur și simplu nu a crezut; și cred că până astăzi nu crede. Cu toate acestea, este adevărat înaintea lui Dumnezeu și a lumii; și acei oameni știu acest lucru. Iar recursul meu înaintea lui Dumnezeu și a lumii este acesta: vă dați acordul pentru această procedură, acest proces și această acțiune?

(La 31 mai 1909, Conferința Generală în sesiune și-a dat acordul pe deplin pentru această acțiune, acest proces și această procedură a comitetului și consiliului lor de la Gland, Elveția din mai 1907; și au făcut-o pe aceleași principii false pe care le-a avut comitetul însuși. Notele acțiunii Conferinței Generale pentru acordul dat reflectă faptul că această decizie a fost luată ca fiind „concluzia necesară” a ceea ce s-a întreprins la Berrien Springs, Mich., mai 1906, unde s-a afirmat că problema a fost pe deplin „considerată”.)

Faptul că această prezentare nu a fost fidelă rezultă în mod clar din următoarele fapte:

1. Nu exista nici o posibilitate a unei „depline considerații” a problemei în cadrul Conferinței de la Berrien Springs, deoarece pașii care constituiau cazul nu fuseseră făcuți. Iată care sunt aceștia:

- a. Foaia volantă „Istorie, experiențe și fapte” semnată de mine, a fost publicată în martie 1906.
- b. „Comunicatul” *Comitetului* Conferinței Generale care a respins ceea ce am afirmat în foaia volantă și prin care a solicitat „dovezi” nu a fost publicat decât în ultima parte a lui mai 1906.
- c. „Cuvântul final” semnat de mine, prin care am oferit dovezile cerute, a fost publicat în iulie 1906.

Fără aceste trei – toate trei – publicații, o considerare deplină este imposibilă.

Acum: Conferința din Berrein Springs s-a consumat între 8 și 18 mai 1906 și astfel, înainte de publicarea „Comunicatului” Comitetului Conferinței Generale și cu mult înaintea „Cuvântului final” semnat de mine, prin care am oferit dovezile cerute în „Comunicat”. Este adevărat că Prezbiterul Daniells deține *paginile* „Comunicatului” de la întâlnirea din Berrien Springs și a citit porțiuni ale acestuia. Dar *chiar și în cazul acesta, atunci* nu exista nici o posibilitate pentru o considerare deplină a cazului, deoarece nu existau toate dovezile pentru acest caz; și nu fuseseră parcurși decât aproape doi din cei trei pași esențiali pentru acest caz.

2. Pentru decizia consiliului de la Gland au fost luate în considerare anumite lucruri *referitor la persoana mea*, lucruri ce s-au petrecut în martie și aprilie 1907 – lucruri pe care „cineva a spus” că *o altă persoană* le-a făcut și pentru care, chiar dacă ar fi adevărate, eu nu am fost niciodată responsabil. Și întreaga Delegație a Conferinței Generale a știut acest lucru atunci când au luat decizia din 31 mai 1909, deoarece președintele Conferinței Generale le-a spus, în seara de 29 mai; și referitor la aceasta, îi întreb în mod public pe toți: „Voi fi judecat și condamnat pentru ceea ce ‚cineva a spus’ că o altă persoană a înfăptuit?”. Cum ar putea acești delegați să creadă că „acțiunea de la Gland” din mai 1907 a reprezentat „concluzia necesară” a ceea ce s-a întâmplat la Berrien Springs în mai 1906, când toți au știut că în decizia luată la Gland au fost implicate lucruri care s-au petrecut numai în martie și aprilie 1907; cum pot ei explica – pe baza aceluiași principiu al dreptății prin care pot îndreptăți hotărârea de la Gland – judecându-*mă* și condemnându-*mă* pentru ceea ce „cineva a spus” președintelui că *o altă persoană* a făcut și cu care eu nu am nimic de-a face, chiar dacă ar fi adevărat?

3. Conferința Generală în sesiune la Washington, D. C. din 31 mai 1909 care îndreptătea acțiunea de la Gland, Elveția, mai 1907, ca fiind „concluzia necesară” a ceea ce s-a întâmplat (și de fapt nu s-a întâmplat) la Berrien Springs, Mich., mai 1906, *potrivit propriei lor declarații*, uită în mod absolut principiul simplu al dreptății potrivit căruia o persoană judecată (chiar și pe temeiul a ceva auzit) de un grup de oameni într-un anumit loc, nu poate justifica în nici un fel un alt grup de oameni dintr-un alt loc care să judece aceeași persoană în același caz fără a-l asculta sau fără a avea vreo șansă de a asculta.

De aceea, potrivit propriei sale declarații din hotărârea luată la 31 mai 1909 în această chestiune, Conferința Generală a adventiștilor de ziua a șaptea în sesiune s-a angajat într-un principiu nelegiuit și a îndreptățit presupunerea prerogativei nelegiuite de a judeca oameni fără a-i audia și fără a-i informa.

Evreii nelegiuiți, atunci când, în cadrul comitetului căutau să-L omoare pe Domnul Isus, chiar și ei au putut fi opriți de cuvântul unuia din mijlocul lor: „Judecă legea noastră pe un om înainte de a-l asculta și de a ști ce a făcut?”. În cazul meu se pare că o astfel de întrebare nu a fost ridicată niciodată. Dacă ar fi fost ridicată, este clar că nu ar fi avut nici un efect în încercarea de a opri procedurile.

Pretindeți că „organizația” voastră denominațională este practic, reproducerea celei stabilite de Moise. Dar în nici o scriere a ordinii lui Moise nu există o astfel de acțiune sau un astfel de lucru ca cel făcut de comitetul vostru în acest caz. În ordinea mozaică este afirmat în mod deosebit: „Dreptate, dreptate, ceea ce este cu totul drept, iată ce să urmărești”. Și pentru ca dreptatea să fie urmărită și aflată, ordinea mozaică afirmă ca în „toate cazurile de păcat” și de „neînțelegere dintre oameni”, „cazul *ambelor părți* să fie adus înaintea judecătorilor”. În cazul comitetului vostru, numai *o singură* parte a fost prezentă. Cealaltă parte, cea acuzată, nu a fost prezentă; nu i s-a cerut să fie prezentă și nu a fost notificată sau informată că această chestiune urmează să fie dezbătută. În absența sa, fără să fie audiat și fără a avea vreo șansă de a fi audiat, a fost judecat și condamnat într-un loc la mii de mile depărtare. Iar executarea sentinței a constituit cel dintâi anunț pe care l-am avut despre această chestiune.

Fac recurs acelei acțiuni. Fac recurs acestui proces. Fac recurs acestei proceduri. Fac recurs pe baza Scripturii. Fac recurs pe baza ordinii mozaice, potrivit cu care pretindeți că sunteți „organizați”. În numele creștinismului fac recurs; nu a fost parcurs nici un singur pas prescris de Hristos sau în Noul Testament. Fac recurs în numele dreptății omenești. Fac recurs chiar numai pe

baza acelei singure trăsături de bun simț a evreilor nedrepti împotriva lui Isus – deoarece chiar și *ei* au avut suficient respect pentru dreptatea de rând, astfel încât au putut fi opriți prin cuvântul „Judecă legea noastră pe un om înainte de a-l asculta și de a ști ce a făcut?”. Veți lua în considerare acest recurs? Sau veți sprijini acțiunea, procesul și procedura comitetului vostru în acest caz?

Dar faptul că acest comitet al vostru a mers dincolo de evreii cei nelegiuiți nu este totul. Atunci când evreii, dorind să-l omoare pe Pavel, au gândit: „Să-l judecăm” în absența lui, chiar și păgânul roman a expus principiul dreptății potrivit căruia „nu este obiceiul romanilor” de a proceda astfel „înainte ca *cel care este acuzat* să stea față în față cu cei care îl acuză” și *să i se permită* dreptatea; dar, numai pe baza principiului clar al romanului păgân, fac recurs la acțiunea, procesul și procedura Comitetului Conferinței Generale a adventiștilor de ziua a șaptea în acest caz.

Și nici aceasta nu e tot: Wickliffe a fost judecat de trei ori de papalitate; Ioan Huss și Ieronim au fost judecați, condamnați și executați de papalitate; Luther a fost judecat și condamnat de papalitate; dar nici măcar o dată, nici unul dintre ei fără o audiență deschisă și completă sau cel puțin o notificare completă și deschisă, sau citație. Wickliffe a avut deplina șansă de a răspunde în toate cele trei cazuri. Huss de trei ori iar Ieronim de două ori; toți au fost audiați timp de ore întregi – Ieronim douăsprezece ore. Luther a fost audiat atât timp cât a dorit să vorbească; prima dată în limba sa, germana, și apoi în latină.

Scrierile oamenilor au fost condamnate și chiar supuse execuției prin foc de către papalitate, în absența celor ce le-au scris. Dar niciodată *oamenii înșiși* nu au fost astfel tratați în absența lor de către papalitate, fără notificări deschise și complete sau citații. Și dacă se putea ajunge la acea persoană, chiar dacă era moartă, era adusă la locul de judecată, astfel încât să fie prezentă. Și atunci când, într-unul din cazuri, papalitatea a trecut la acțiune fără ca Luther să fi primit citație, istoria a consemnat astfel:

„Nici formele unei anchete juste și imparțiale nu au fost îndeplinite. Luther a fost declarat eretic, nu numai *fără a fi audiat*, dar chiar înainte de a expira perioada în care putea fi prezent. Pasiunile (care nu se dovedesc nicăieri mai puternice ca în discuțiile religioase) au trecut peste toate formele justiției. În cazurile acestea au apărut proceduri stranii nu numai în biserica Romei, dar și în bisericile protestante care *s-au întors astfel de la Evanghelie*; cu alte cuvinte, în toate locurile în care *nu este prezent adevărul*, tot ceea ce este împotriva Evangheliei, este considerat legal. Deseori vedem oameni care, în oricare alt caz, nu ar întreprinde cea mai mică nedreptate, cum fără ezitare calcă în picioare toate formele și drepturile atunci când este vorba de creștinism și de mărturia pe care acesta o poartă.” D’Aubigne, „Istoria Reformei”, cartea IV, cap. 11.

Iar Luther a afirmat despre aceasta: „Nu este stilul și modelul Romei de a cita, avertiza, acuza, judeca și pronunța sentința de condamnare, toate într-o singură zi, împotriva unui om care se găsește la o asemenea distanță de Roma încât nu știe *nimic* referitor la cele întâmplate? Cum vor răspunde la toate acestea? Fără îndoială că au uitat să se purifice pe ei înșiși cu spânz înainte de a proceda la astfel de înșelătorii.”

De aceea, nu numai pe baza principiului dreptății mozaice; nu numai pe baza principiului clar al justiției Romei păgâne; dar chiar și pe baza principiului dreptății papale, fac recurs la această acțiune, procesului și procedurii Comitetului Conferinței Generale a adventiștilor de ziua a șaptea în acest caz. Faptul că un asemenea lucru poate fi făcut în prezența a nu mai puțin de o sută de oameni, toți pretinzând că sunt nu numai creștini, dar și reprezentanți speciali ai lui Hristos și ai cauzei Sale în cadrul ultimei solii de milă adresate oamenilor și lumii, este greu de crezut, dar este sigur că acesta este întreg adevărul. Și ei o știu.

Fac recurs la toate acestea. Numele și mărturisirea de adventist de ziua a șaptea, cauza sacră pentru care stați, chiar numele și mărturisirea de creștin – toate acestea sunt vrednice de o reputație mai bună decât aceasta. Veți lua în considerare acest recurs? Sau veți susține acțiunea, procesul și procedura comitetului vostru în acest caz?

Judecători ai propriului lor caz

Și nici aceasta nu este totul. Citez regulamentul ordinii mozaice, potrivit cu care mărturisiți că sunteți „organizați”, că în „toate cazurile de păcătuire” sau de „neînțelegere între oameni”, „cauza *ambelor părți* să vină înaintea judecătorilor”. În legătură cu acest lucru, în acest caz apare o altă trăsătură nemaipomenită; și anume că partea care acuză, singura prezentă, este *ea însăși cea care judecă*, judecând astfel *propriul ei caz*. Observați lucrul acesta în relatarea faptelor. Care erau „ambele părți” în acest caz? Nimeni altcineva decât Comitetul Conferinței Generale și eu însumi. Căci, atunci când, potrivit celei de-a doua somații, am spus poporului poziția mea, Comitetul Conferinței Generale a înregistrat cazul printr-un „Comunicat” oficial pentru a respinge ceea ce am afirmat. Prin aceasta, Comitetul Conferinței Generale s-a transformat într-una din părțile implicate în chestiune. La cererea comitetului pentru „dovezi” și despre „cum” de am știut etc., am răspuns. Dacă doreau ca disputa să continue, ar fi fost rândul lor să dovedească drept false dovezile mele etc. În loc de a face aceasta prin publicarea unui alt comunicat, sau respingere sau explicație, comitetul s-a întrunit la 4000 de mile depărtare și a luat cunoștință juridică despre „exprimările publice și afirmațiile publicate” care îmi aparțin și le-a răspuns prin această acțiune, proces și procedură de a încerca să mă condamne fără nici o audiere sau vreo posibilitate de a fi ascultat, ci în totala mea absență.

De aceea, este demonstrat cum *Comitetul Conferinței Generale*, ca una dintre părțile implicate în această neînțelegere, urmărind *propriul lor scop*, s-au făcut nu numai *judecători ai propriului lor caz*, dar și *acuzatori și persecutori și judecători – toate trei într-unul*.

Dacă o asemenea acțiune, proces și procedură în urma cărora a fost judecat un om care nu a avut șansa de a fi ascultat și care a presupus un grup de oameni care și-au judecat propriul lor caz, ar fi ajuns la o curte civilă și sub constituția *civilă*, sunt foarte bine cunoscute cuvintele și decizia Curții Statelor Unite. Iată cuvintele:

„Trăim sub o garanție care ajunge înapoi la începuturile legii noastre și care este implementată în fiecare constituție a fiecărui guvern civilizat – și anume, că *nimeni nu trebuie pedepsit până când nu a fost ascultat*; și peste această garanție *nu poate fi așezată nici o altă prerogativă mai înaltă*.”

„Poate un judecător american, fără a abuza de libertatea de acțiune juridică, să condamne pe cineva care *nu a fost prezent în curte*?”

„Aceasta este pentru noi o doctrină stranie în jurisprudența anglo-saxonă. Aici nu poate fi făcut așa ceva decât în cazul în care crezul personal al judecătorului este că partea condamnată merită aceasta. Dacă se întâmplă aceasta este pentru că *omul se întâmplă să fie Judecător și este deasupra legii*.”

Acest document afirmă că ideea potrivit căreia „nimeni nu trebuie pedepsit până când nu a fost ascultat” reprezintă o garanție „implementată în fiecare constituție a fiecărui guvern civilizat”. Acesta este adevărul. Acum, voi aveți o „constituție” și, prin ea, o *pretinsă* Conferință Generală și un guvern denominațional. Este acea garanție „implementată” în constituția Conferinței voastre Generale și a guvernului denominațional?

Potrivit acțiunii, procesului și procedurii Comitetului vostru Executiv în acest caz, garanția potrivit căreia un om nu trebuie să fie pedepsit până când nu a fost ascultat și care este „implementată în fiecare constituție a fiecărui guvern civilizat” nu este implementată deloc în constituția guvernului vostru denominațional. Spun „guvern denominațional” pentru că acest proces și această procedură a comitetului general se extinde în mod clar peste bisericile locale; și chiar și bisericile locale care nu doresc sunt implicate în aceasta în numele Conferinței Generale și de către oamenii conferinței Generale.

(În ultima notă a Conferinței Generale s-a transmis și s-a tipărit ca „autorizat” de un comitet că ceea ce a făcut Conferința Generală sau orice va face Conferința Generală nu va afecta calitatea mea de *membru al bisericii*, ci numai legăturile mele cu Conferința Generală; „Conferința Generală lasă în exclusivitate pe seama bisericilor locale decizia de primire sau respingere a numelor celor care nu sunt considerați membri.”)

Acum, toată această discuție și această notă nu au însemnat absolut nimic în fața *faptului* bine cunoscut că președintele conferinței unionale, H. W. Cottrell, președintele conferinței locale, S. N. Haskell și o altă persoană, W. C. White – *toți trei* membri de seamă ai *Comitetului Conferinței Generale* – prin prezență personală și presiunile făcute în august și septembrie 1908, au încercat, făcând tot ce le stătea în putință, să determine „biserica locală”, al cărei membru de seamă încă sunt, să mă pună sub „cenzura bisericii”. Și au acționat *în numele* „*Conferinței Generale*”; au încercat totul în aceeași veche manieră: fără nici o audiere sau vreo șansă de a fi ascultat. Au spus bisericii că dacă nu vor face acest lucru, vor fi „ignorați de Conferința Generală”. Am înregistrările acestor discuții. Dar au eșuat.)

De vreme ce există o garanție „implementată în fiecare constituție a fiecărui guvern civilizat” potrivit căreia „*nimeni nu ar trebui pedepsit dacă nu a fost audiat*” și de vreme ce, în acest caz, cineva a fost pedepsit fără a fi audiat și fără a avea vreo șansă de a fi audiat, atunci este clar că depinde de decizia *voastră* dacă guvernul denominațional adventist de ziua a șaptea va fi categorisit ca civilizat sau necivilizat. Și pentru că denominațiunea este în grija Comitetului Conferinței Generale care vă aparține (și acum prin Conferința Generală în sesiune) în acest caz, sunteți clar excluși din rândul celor civilizați. Și oricât de mult s-ar lăuda cu desăvârșirea „organizației” lor, este clar că nu va fi ușor de găsit vreun trib necivilizat pe pământ care să fie atât de departe de lege și de fiecare principiu al dreptății, omenești sau divine, după cum s-a manifestat în procesul, procedura și acțiunea comitetului în acest caz. Este prerogativa specială a „organizațiilor” sau guvernelor religioase de a fi *nepoliticoase* sau „mai presus de lege”?

Dar recursul meu nu se îndreaptă numai împotriva *acțiunii* comitetului vostru, ci împotriva acțiunii lor așa „cum a fost exprimată” în comunicatul trimis mie de Conferința Generală a adventiștilor de ziua a șaptea din 17 iunie 1907 și publicat în „*Review and Herald*” din 27 iunie 1907.

Ce constituie o „atitudine bună”?

Și în ce constă această exprimare? Prima propoziție sună astfel: „Referitor la acreditarea pastorală a lui A. T. Jones, acreditare care declară că este „un predicator ordonat cu o atitudine bună în Conferința Generală a adventiștilor de ziua a șaptea” etc.”.

Cu toate că propoziția nu spune cuvânt cu cuvânt că nu am avut o „atitudine bună”, implicația clară este chiar aceasta. Atunci, cum arată „un predicator cu o atitudine bună în Conferința Generală”? Este vorba despre *caracterul moral*? Atunci, cu toate că nu afirm acest lucru pentru a părea bun, ci numai pentru a enunța realitatea, este adevărat faptul că, atunci când a fost scrisă această declarație și când s-a întreprins această acțiune, fusesem timp de 30 de ani un predicator de un asemenea nivel moral încât niciodată nu mi s-a adus vreo acuzație sau sugestie referitoare la un comportament imoral. De când a fost luată decizia au existat multe rapoarte și zvonuri și probabil vor mai fi multe; dar în perioada în care s-a luat această decizie, nu exista nici o astfel de acuzare și nici nu a existat vreodată; așadar, nimic de genul acesta nu a fost implicat în acest caz. Deci, din punct de vedere moral aveam, la *vremea respectivă*, „o atitudine bună”.

Sau integritatea *doctrinară* este cea care face ca un predicator să aibă „o atitudine bună în Conferința Generală a adventiștilor de ziua a șaptea”? Ce înseamnă integritate doctrinară? Adventiștii de ziua a șaptea s-au lăudat mereu că ei nu au nici un crez; ci „Biblia și numai Biblia”, ca „religie a protestanților”, constituie singurul standard suficient pentru adevăr, credință și învățătură. Atunci când am intrat în legătură cu adventiștii de ziua a șaptea, se predica, fiind unici în acest fel, că adventiștii de ziua a șaptea pretind a avea numai din Biblie adevărul; dar nu pretindeau a avea *tot* adevărul care se află în Biblie; ci că, în timp ce adevărul pe care îl aveau era adevăr biblic, mai urma încă să fie descoperit adevăr din Biblie, iar ei se pretindeau a fi deschiși și perfect liberi de a merge *la Biblie*, pe „calea care strălucește din ce în ce mai mult până la ziua desăvârșită”, pentru a afla din ce în ce mai mult adevăr, până când *tot* adevărul din Biblie și *toată plinătatea lui* vor fi găsite în acea zi desăvârșită. Și nu am așteptat nimic mai mult decât ca acest popor să

îngăduie a fi conduși în tot adevărul Bibliei în ceea ce privește organizarea, ca și în orice altceva.

Repet: aceasta este singura afirmație și singura bază pe care am intrat în legătură cu adventiștii de ziua a șaptea. Și acolo am stat mereu. Acolo stau acum și acolo voi rămâne pentru totdeauna. Potrivit singurului principiu pe baza căruia am intrat în legătură cu adventiștii de ziua a șaptea, păstrarea și predicarea adevărului din Biblie, *așa cum este în Biblie*, oricare ar fi acest adevăr, ar constitui singurul standard sau test cinstit pentru integritatea doctrinară. Și nimeni nu a încercat să indice spre ce am predicat sau predat, fie prin voce sau prin scris, ca nefiind adevărul Bibliei așa cum este clar găsit în Biblie.

Dar, în timp ce adventiștii de ziua a șaptea pretind că nu au nici un crez, timp de mulți ani a fost tipărită o declarație acceptată a „principiilor fundamentale” pe care „ei le îmbrățișează” ca fiind „anumite puncte de credință bine definite”. Dacă ar trebui acceptat că declarația acestor „principii fundamentale”, care sunt „puncte de credință bine definite”, reprezintă standardul de integritate doctrinară care decide dacă un om este un „predicator cu o atitudine bună”, atunci afirm că eu îmbrățișez pe deplin, fără nici o interpretare sau calificare, fiecare din aceste „principii fundamentale” ca fiind „puncte de credință bine definite”, așa cum am făcut-o întotdeauna și exact așa cum sunt tipărite în anuarul adventist de ziua a șaptea din 1907 – chiar anul în care Comitetul Conferinței Generale a luat această decizie cu implicația că eu nu sunt un „predicator cu o atitudine bună”.

Din nou: în săptămâna de rugăciune din 1908 a fost tipărit numărul special al „*Review and Herald*” care se constituia într-o recomandare a denominațiunii adventiste de ziua a șaptea pentru ceilalți oameni din lume, pentru ca aceștia să facă donații denominațiunii; în acel număr, care a fost tipărit în aproape 800.000 de copii, a fost publicată o serie de afirmații „Noi credem”. Eu cred fiecare din aceste afirmații.

Astfel, până în ziua de azi, eu nu numai că sunt în armonie cu propozițiile, subiectele predicate și cu principiile de integritate doctrinară pe baza cărora am intrat în legătură cu adventiștii de ziua a șaptea, dar sunt în desăvârșită armonie cu fiecare punct care a fost publicat în mod oficial ca o declarație a „principiilor fundamentale” sau „puncte de credință bine definite” ale adventiștilor de ziua a șaptea.

De aceea, orice declarație denominațională cunoscută și publicată ca „principii fundamentale” sau ca „puncte de credință bine definite”, nu poate constitui fundament pentru implicația scrisă și publicată de Comitetul Conferinței Generale în acest caz, potrivit căreia eu *nu am fost* un „predicator cu o atitudine bună în Conferința Generală a adventiștilor de ziua a șaptea”.

Altceva

De aceea, este clar că deducția lor și hotărârea luată pe baza acelei concluzii potrivit căreia eu nu am fost un „predicator cu o atitudine bună”, a fost fondată pe *altceva* decât pe principiile fundamentale cunoscute și recunoscute sau pe „punctele de credință bine definite” ale adventiștilor de ziua a șaptea.

Atunci, de unde au luat ei *un alt motiv*? De unde au luat ei acest lucru nou și necunoscut, ridicat *de ei înșiși* la standardul de credință și practică și ca un test de apartenență ca membru și pe baza căruia ei vorbesc împotriva unui om care este în desăvârșită armonie cu fiecare principiu al moralei și cu fiecare „principiu fundamental” afirmat, cunoscut și recunoscut sau „punct de credință bine definit” al adventiștilor de ziua a șaptea, implicația fiind că această persoană nu este un predicator cu o atitudine bună?

De unde au luat ei acest *lucru nou*, acest lucru necunoscut până acum, pe care *ei* l-au ridicat la rangul de test? De oriunde l-ar fi luat sau oricum l-ar fi luat, trebuie ridicată întrebarea: ce drept au câțiva oameni, un simplu comitet, să fixeze noi teste, necunoscute până acum, pentru atitudinile predicatorilor și, fără a le publica, fără a le expune sau informa pe cineva despre ele – nici măcar pe cel în cauză – să aplice aceste teste cu toată puterea pe care o are acest comitet, pentru desăvârșita distrugere a atitudinii oricărei persoane din corpul predicatorilor sau din cel denominațional?

Fac recurs la acest lucru! Își propune această Conferință Generală adunată în sesiune să sancționeze o procedură care expune atitudinea sacerdotală și denominațională a fiecărui predicator adventist de ziua a șaptea unei voințe arbitrare, capriciului oficial sau resentimentului personal a câtorva oameni, a unui simplu comitet care stă la 4000 de mile depărtare sau oriunde altundeva? Sancționează această Conferință Generală adunată în sesiune acest izvor de credință de la sine ridicat și acest tribunal al comportamentului sacerdotal?

Dar, ce este acest lucru nou pe baza căruia Comitetul Conferinței Generale poate să stabilească un test ieșit din comun pentru comportamentul sacerdotal în cadrul denominațiunii adventiștilor de ziua a șaptea – un test în prezența căruia 30 sau chiar 50 de ani de caracter consecvent și integritate doctrinară nu înseamnă nimic? Iată-l, așa cum a fost oficial formulat, adoptat și publicat de ei înșiși:

1. „Că lucrarea și influența lui Alonzo T. Jones a încetat să mai fie folositoare denominațiunii din partea căreia și-a primit scrisorile de recomandare, că discursurile sale publice și afirmațiile publicate, care s-au bucurat de o largă răspândire, arată atitudinea sa ca fiind opusă lucrării organizate a denominațiunii care i-a oferit scrisorile de recomandare.”

Acesta este! Și odată găsit, ce este el? Oh! Este „denominațiunea”, „denominațiunea” și „lucrarea organizată a denominațiunii”!

Acum, pretenția este că „denominațiunea” este o biserică creștină; da, însăși biserica creștină. Dacă este adevărat, atunci denominațiunea există în lume pentru *a ajuta oamenii* și nu pentru *a fi ajutată de către oameni*. Aceasta este ordinea creștină. Dar, potrivit acestui nemaipomenit standard necunoscut înainte, ordinea creștină este inversată; și iată! „denominațiunea” este aici pentru *a fi ajutată de oameni* în loc de *a ajuta oamenii*. Oamenii există pentru denominațiune și nu denominațiunea pentru oameni. Atunci, Predica de pe Munte nu mai este bună de nimic? Dacă este așa, atunci vă rog să citiți *Matei 5:43-48; Luca 6:32-36*.

Acum, adevărul și realitatea este că Hristos nu a trimis pe nimeni niciodată pentru a predica o denominațiune, nici pentru a ridica o denominațiune; ci pentru a predica Evanghelia și pentru a ridica creștini. Și aceasta este tot ce voi face și eu. Religia lui Hristos nu este nici inter-națională, nici *națională*, nici denominațională. Este individuală și universală. Și indiferent dacă aparține vreunei denominațiuni sau nu, indiferent de „națiune, cel ce se teme de Dumnezeu și lucrează în neprihănire, este acceptat de El”.

2. „Discursurile sale publice și afirmațiile publicate, care s-au bucurat de o largă răspândire, arată atitudinea sa ca fiind opusă lucrării organizate a denominațiunii.”

Aici nu se specifică care dintre „discursurile publice și afirmațiile publicate” sunt avute în vedere. Dar este drept să presupunem că se face referință în mod deosebit la cele care ating acest subiect. Și adevărul este că aceste discursuri și afirmații nu au fost publicate, nici scrise și nici măcar rostite până când nu mi s-a cerut *a doua oară* de către această Conferință Generală să informez „poporul” despre poziția mea. Este de asemenea adevărat că până la această oră, aceste discursuri și afirmații nu ar fi fost făcute publice și nici discutate în mod privat de mine, dacă acești oameni nu mi-ar fi cerut să informez „poporul” despre poziția mea. Dacă nu doreau aceasta, atunci de ce au făcut-o? Și dacă au dorit atât de mult încât au solicitat și *a doua oară*, atunci de ce nu au fost mulțumiți? Dar nu; acest comitet a trebuit să se grăbească a tipări o „respingere”, care a fost mai mult o mărturisire și o cerere a unor dovezi din partea mea, și să le spun „cum” de știu toate acestea. Ca răspuns, le-am oferit dovezile și le-am spus „cum” de am știut. Și că dovezile și informațiile au fost suficiente este dovedit de faptul că singurul răspuns pe care l-au oferit a fost cel al *forței*, această acțiune necivilizată, întreprinsă la Gland, Elveția. Nu a fost *acesta* motivul pentru care doreau să-mi cunoască poziția? Dacă aveau alte motive, atunci de ce nu au folosit declarațiile mele *în alt scop*? Este chiar spiritul inchiziției acela de a pretinde de la un om și de a-l forța să-și afirme poziția și apoi să-l pedepsești pentru aceasta.

Este opusă?

Iar acum, referitor la adevărul denominațional, este adevărat că atitudinea mea este *opusă* denominațiunii sau lucrării organizate a denominațiunii. Este această atitudine sănătoasă potrivit standardului vostru publicat – nu potrivit publicațiilor pe care le-am scris eu, ci aceluia care pretindeți că sunt, și eu admit că sunt, scrise prin Spiritul Profeției? Nu ar trebui ca scrierile autorizate ale denominațiunii să constituie un standard suficient prin care acest lucru să fie lămurit? Pentru a face acest test, îngăduiți-mi să citesc câteva pasaje scurte din „Marea luptă”. Mai întâi, pagina 324:

„Sufletul care este predat lui Hristos, devine propria Sa fortăreață pe care El o menține în mijlocul unei lumi revoltate și *în care El intenționează să nu fie cunoscută nici o altă autoritate în afară de a Sa.*”

Acest paragraf afirmă în mod clar tot ceea ce eu am pretins: că *Hristos intenționează* ca în sufletul care este predat Lui să nu fie *cunoscută* nici o altă *autoritate* în afară de *a Sa*. Acesta este adevărul cel veșnic. Eu îl cunosc și îl voi predica întotdeauna, pretutindeni, fiecărui suflet. Și, în ceea ce mă privește, doresc ca intenția Domnului Isus să fie împlinită.

Urmează pagina 414:

„Capul fiecărui om este Hristos.’ Dumnezeu, care a așezat toate lucrurile sub picioarele Mântuitorului, I-a dat să fie Capul tuturor lucrurilor în biserica ce este trupul Său, plinătatea Celui care împlinește totul în toți’. Biserica este ridicată pe Hristos ca temelie; ea trebuie să se supună lui Hristos drept Cap al său. Nu trebuie să depindă de oameni sau să fie controlată de oameni.”

Acesta este adevărul. Aceasta este poziția mea și aceasta este ceea ce predic; că biserica nu trebuie să depindă de oameni sau să fie controlată de oameni. Citesc mai departe următoarea propoziție:

„Mulți pretind că o poziție de încredere în biserică le conferă autoritatea de a dicta ce trebuie să creadă și ce nu trebuie să creadă alt om. Această pretenție nu este autorizată de Dumnezeu.”

Acesta este poziția mea și aceasta este ceea ce predic din Biblie: că o poziție de încredere în biserică nu conferă niciodată nici unui om și nici unui grup de oameni, nici o autoritate de a dicta ce ar trebui sau nu să creadă un om. Și atunci când oamenii cu poziții din biserică au o asemenea pretenție sau când se comportă ca și când ar pretinde acest lucru, cum că au autoritatea de a dicta sau de a decide ce ar trebui să creadă sau ce ar trebui să facă oamenii, atunci sunt gata să le spun oamenilor exact ceea ce scrie în această carte: „Această pretenție nu este autorizată de Dumnezeu.”! Este adevărul veșnic; și eu o să-l mențin și o să-l predic.

Citesc mai departe următoarea propoziție:

„Mântuitorul spune: ‚Voi toți sunteți frați’. Toți sunt supuși ispitei și pasibili de greșeli. Noi nu putem depinde pentru călăuzire de ființe mărginite. Stânca credinței este prezența vie a lui Hristos în biserică.”

Este adevărul desăvârșit al lui Dumnezeu că „noi nu putem depinde pentru călăuzire de ființe mărginite”. Iar eu nu voi depinde *pentru călăuzire* de vreo ființă mărginită, ci *numai de Spiritul infinit al Ființei infinite*. Și voi face tot ce îmi va sta în putință, prin predicarea cuvântului, prin rugăciune și prin îndemnuri, ca fiecare suflet să primească acel Spirit infinit și să învețe *cum* să depindă în mod desăvârșit numai de *El* pentru călăuzire.

Este adevărul lui Dumnezeu că „stânca credinței este prezența vie a lui Hristos în biserică”. Și tot ceea ce cer de la orice persoană și de la orice denominațiune este ca locul care aparține prezenței celei vii a Hristosului Celui viu în biserică, să-I fie dat Lui în propria Sa Persoană vie. Citesc din nou la pagina 668:

„Așa cum Hristos a trăit legea în trup omenesc, tot așa vom face și noi dacă ne vom prinde de Tăria tuturor puterilor. Dar *nu trebuie să lăsăm responsabilitatea* datoriei noastre *altora* și să *așteptăm ca ei să ne spună* ce să facem. Nu putem depinde pentru sfat de ceea ce este omenesc...”

Este adevărul lui Dumnezeu că „nu putem depinde pentru sfat de ceea ce este omenesc”. Domnul Isus este „Sfătătorul” divin pe care ni l-a dat Dumnezeu. Prin Spiritul Său divin, El vine și locuiește personal cu fiecare credincios ca fiind Capul său și „Totul în Tot” care îi aparține.

Acesta este creștinism; iar eu îl voi predica și îl voi preda pretutindeni. Și de ce ar fi acest lucru opus oricărei „lucrări organizate”? Citesc din nou, următoarea propoziție:

„Domnul ne va arăta datoria noastră tot atât de bucuros cum i-o va arăta oricărei alte persoane. Dacă venim la El în credință, El ne va descoperi nouă personal tainele Sale.”. Acesta este adevărul. Acesta este creștinismul. Domnul îți arată ție datoria ta tot atât de bucuros cum i-o va arăta oricărei alte persoane. Și va fi *cu mult mai bucuros* să-ți arate ție datoria ta, decât de a arăta datoria ta altcuiva. Credeți-L, credeți în El. Trăiți cu El. Vorbiți cu El. Încredeți-vă în El; așteptați să facă ce a spus; și apoi lăsați-L pe El să vă „descopere *vouă* personal tainele Sale”. Aceasta este ce predic și aceasta este ceea ce predau oriunde și oricui. Acesta este adevărul creștinismului, iar eu îl voi predica.

Este suficient la faza aceasta; cu toate că există mult mai mult. Trec la următoarea: citesc acum de la pagina 450. Este vorba despre Isus și despre conducătorii bisericii din timpul Lui:

„Pentru a evita un conflict inutil cu *conducătorii de la Ierusalim*, El Și-a redus lucrarea la Galileea. Neglijarea aparentă a marilor adunări religioase și dușmănia manifestată față de El de către preoți și rabinii au constituit atât *pentru popor*, cât și pentru proprii Săi apostoli și pentru rudele Sale, o **cauză de nedumerire** referitor la persoana Sa. În învățăturile Sale, El a subliniat binecuvântarea supunerii față de legea lui Dumnezeu și totuși El însuși părea a fi atât de indiferent față de serviciul care fusese stabilit în mod divin. Faptul că se amesteca printre cârciumari și printre alții care aveau o reputație proastă, indiferența Sa față de ceremoniile rabinice și libertatea cu care a pus de-o parte cerințele tradiționale referitoare la Sabat, toate păreau să-L așeze în opoziție cu *autoritățile religioase*, cauzând multe discuții. Frații Lui *credeau că greșește* prin faptul că se îndepărtează de oamenii mari și învățați ai națiunii. Ei simțeau că aceștia trebuie să aibă dreptate și că Isus *greșea* așezându-Se în opoziție cu ei.” A fost o greșală din partea Lui că s-a îndepărtat de marii oameni învățați ai națiunii? Nu! Isus „greșea așezându-se în opoziție cu ei”? Nu! Dar iată-i pe cei ce credeau că greșește. De ce gândeau ei astfel? Oh, numai pentru că „*simțeau* că aceștia trebuie să **aibă** dreptate”. Și de ce simțeau că acești oameni trebuie să aibă dreptate? Oh, numai pentru că ei erau „*autoritățile religioase*”, „*conducătorii de la Ierusalim*”. Numai datorită faptului că acești oameni ocupau acea poziție și acel loc, ei „*trebuie* să aibă dreptate”; și, *bineînțeles*, numai *datorită acestui fapt*, Isus trebuie că „*greșea*” așezându-Se în opoziție față de ei. Dar în toate acestea, Isus nu greșea în nici cea mai mică măsură. El a fost veșnic drept; iar adevărata opoziție nu a fost de partea Sa.

De aceea, neînțelegerea cu conducătorii bisericii, disidența față de „*autoritățile religioase*”, chiar a avea o atitudine de opoziție față de ei, nu este niciodată în sine o dovadă de eroare sau de greșală. Nici un om, nici o asociație sau adunare de oameni nu va avea niciodată vreo autoritate datorită unei poziții oficiale sau a unui loc în biserica lui Hristos sau în vreo biserică ce se pretinde a fi biserica lui Hristos. Și atunci când vreo persoană sau vreo adunare deține această autoritate în vreo biserică, este pentru că acea biserică aparține numai oamenilor și nu lui Hristos. „*Conducătorii neamurilor (păgânii) îi au în stăpânire și conducătorii lor exercită autoritate asupra lor; dar nu așa trebuie să fie între voi.*” Printre creștini nu este așa. Și orice biserică în care este astfel, este o biserică păgână; căci numai printre „*neamuri*” sunt înfăptuite astfel de lucruri. Citesc din nou la pagina 550:

„În regatele lumii, poziția însemna mărime de sine. Poporul exista în beneficiul clasei conducătoare. Influența, sănătatea, educația erau tot atâtea mijloace pentru a câștiga controlul maselor în folosul conducătorilor. Clasa cea mai de sus trebuia să gândească, să decidă, să se bucure și să conducă; clasa cea mai de jos trebuia să se supună și să slujească. Religia, asemenea tuturor celorlalte lucruri, era o chestiune de autoritate. Poporul trebuia să creadă și să practice așa cum le dictau superiorii. *Dreptul* omului de a *gândi* și a *acționa* pentru *sine* era pe deplin nerecunoscut.

Hristos a stabilit o împărăție pe principii diferite. El a chemat oamenii *nu* la autoritate, ci la *servire*, cei puternici să poarte nevoile celor slabi. Puterea, poziția, talentul, educația îi confereau deținătorului o obligație mai mare de a-i *servi pe semenii săi*. Celor mai de jos apostoli ai lui Hristos li s-a spus: „*Toate lucrurile sunt pentru beneficiul vostru*”. În chestiuni de conștiință, sufletul trebuie lăsat liber. *Nimeni* nu trebuie să *controleze mintea altcuiva*, să *judece pentru altul*, să-i *prescrie*

datoria. Dumnezeu oferă fiecărui suflet libertatea de a gândi și de a-și urma propriile sale convingeri. ‚Fiecare dintre voi va da socoteală despre sine lui Dumnezeu.’ Nimeni nu are dreptul de a contopi propria sa individualitate în cea a altuia. În toate chestiunile care implică principiile, ‚lăsați ca fiecare să fie convins în propria sa minte’. În împărăția lui Hristos nu există opresiune ierarhică; nu există mecanism de constrângere. Îngerii cerului nu au venit pe pământ pentru a dicta și pentru a stoarce omagii, ci ca mesageri ai milei, pentru a coopera cu oamenii în procesul de înnobilare a umanității.”

Aceasta este exact poziția mea; și aceasta este tot ceea ce am predicat din Biblie; împărăția lui Dumnezeu, așa cum este în ea însăși „neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt”; împărăția lui Dumnezeu așa cum a adus-o Hristos în lume; împărăția lui Dumnezeu așa cum este în sufletul individual; împărăția lui Dumnezeu așa cum este în *biserica lui Dumnezeu*; împărăția lui Dumnezeu așa cum este prezentată, acoperind pământul precum apele marea; împărăția lui Dumnezeu cu consimțământul celor supuși ei și în care, în ceea ce-i privește pe cei supuși, singurul principiu este autoguvernarea în Dumnezeu și cu Dumnezeu potrivit cu voia lui Dumnezeu; acea împărăție în care, astfel, nefiind loc ca unul să-l stăpânească pe celălalt, singurul teren de activitate este *servirea în dragoste* unul pe celălalt; acea împărăție în care sufletul este liber; acea împărăție în care nimeni nu caută să controleze mintea altuia, să gândească pentru altul sau să-i arate care este datoria sa; acea împărăție în care fiecare suflet se bucură de libertatea pe care o are de la Dumnezeu de a gândi și de a-și urma propriile convingeri; acea împărăție în care fiecare îi dă socoteală despre sine numai lui Dumnezeu; acea împărăție în care nu există nici o opresiune ierarhică și nici un mecanism de constrângere. Aceasta este ceea ce predic. Chiar aceasta am predicat și aceasta este ceea ce voi continua să predic; căci Împărăția lui Dumnezeu și Evanghelia acelei Împărății este ceea ce trebuie predicat în toată lumea ca martor tuturor națiunilor; apoi va veni sfârșitul. Următorul pasaj este la pagina 826:

„În instrucțiunea dată apostolilor Săi, Hristos nu numai că a schițat lucrarea, dar le-a și dat solia. ‚Învățați pe toți oamenii’, a spus El, ‚să păzească toate lucrurile pe care vi le-am poruncit’. Apostolii trebuiau să predice *ceea ce Hristos i-a învățat*. Aici este inclus nu numai ceea ce a vorbit atunci când a fost prezent în Persoană, dar și ceea ce a oferit prin toți profeții și învățătorii Vechiului Testament. *Învățătura omenească este îndepărtată*. Nu există nici un loc pentru *tradiție*, pentru *teoriile și concluziile oamenilor* sau pentru *legislație bisericească*. Nici un set de *legi decretate de autoritatea eclesiastică* nu este inclus în această instrucțiune. *Nimic din toate acestea nu trebuie predicate de servii lui Hristos*. ‚Legea și profeții’, alături de înregistrarea propriilor Sale cuvinte și fapte, constituie măsura încredințată apostolilor pentru a fi dată lumii. *Numele lui Hristos* este cuvântul test pentru ei, simbolul lor, legătura dintre ei, autoritatea acțiunilor lor și sursa succesului lor. *Nimic din ceea ce nu poartă atestarea Sa nu trebuie recunoscut în împărăția Sa*.”

În învățătura pe care mi-a încredințat-o mie Hristos nu există nici un loc pentru tradiție, nu există nici un loc pentru teoriile și concluziile oamenilor, nu există nici un loc pentru vreo *legislație bisericească*, nu există nici un loc pentru „legi decretate de autoritatea eclesiastică”. „Nimic din toate acestea nu trebuie să fie predicate de servii lui Hristos.” Atunci, la ce bun și pentru ce scop există „legislația bisericească” ce vă aparține, constituțiile, legile și rezoluțiile – sau toate celelalte „legi decretate de autoritatea eclesiastică” ce vă aparțin? „Nimic din toate acestea nu trebuie să fie predicate de servii lui Hristos.” Atunci, cu ce drept îmi cereți să predic asemenea lucruri?

Acum, toate aceste citate din „Marea luptă”, fără nici o explicație sau calificare, constituie exact atitudinea mea în toate publicațiile mele și în afirmațiile mele publicate și în toate predicile mele. Sunt acestea „opuse lucrării organizate”? Dacă da, care este motivul? Și chiar dacă este adevărat, ce aș putea eu face? Acesta este adevărul așa cum este în Biblie și în Isus.

Și aceasta nu este încă totul din propriul vostru standard publicat. Iată „Mărturii Speciale Seria B, Numărul 10”, „Iehova este Regele nostru.” I-am spus președintelui Conferinței voastre Generale și altora, și acum vă spun și vouă, că sunt pe deplin de acord cu acest material exact așa cum este exprimat; și dacă aceasta este ceea ce veți crede, atunci nu poate exista nici o diferență, cu atât mai puțin opoziție, între noi ca organizație.

Această solie afirmă următoarele:

„Dumnezeu declară: ‚Eu voi fi slăvit în poporul Meu’; dar *administrația plină de sine* a oamenilor a determinat *alungarea lui Dumnezeu și acceptarea născocirilor oamenilor.*” Paginile 16, 17.

Eu nu am făcut niciodată o afirmație atât de tare ca aceasta. Eu nu am spus niciodată ceva mai „opus lucrării organizate” decât o face această afirmație. Este această Mărturie opusă lucrării organizate? Sau este opus lucrării organizate să predici din Biblie soluția de prevenire a ceea ce Mărturia indică drept sursă care „a determinat alungarea lui Dumnezeu și acceptarea născocirilor oamenilor”? Atunci când Dumnezeu este alungat de către oamenii din biserică, iar în locul Său sunt acceptate născocirile oamenilor, atunci eu știu ce înseamnă aceasta. Voi nu știți? Iar eu nu doresc așa ceva. Voi doriți?

Împărăția lui Iehova și scopul ca fiecare să-L găsească pe *Dumnezeu* ca Regele său în *Împărăția lui Dumnezeu*, în locul împărăției *oamenilor*, în *locul* lui *Dumnezeu* – aceasta este exact ceea ce predic pretutindeni și ceea ce voi continua să predic.

Această Mărturie afirmă în atât de multe cuvinte:

„Această solie este oferită bisericilor noastre în *fiecare loc*” și „aceste cuvinte... sunt necesare în *fiecare loc* în care se *înființează o biserică.*” Pag. 19, 33, 34.

Și totuși, adevărul este că bisericile din orice loc abia dacă au avut ocazia de a ști că această afirmație există. De ce? Și cu toate că a fost tipărită de un an și jumătate, Societatea Tratatelor nu a avut-o și nici nu i-a fost oferită; și singura cale de a intra în posesia ei, era de a trimite direct la Pacific Press 5 cenți pentru o copie. De ce? Nu pentru că și această Mărturie este privită de aceleași persoane ca fiind „opusă lucrării organizate”? Aceasta afirmă mai departe:

„Ani de-a rândul s-a observat la oamenii care au poziții de răspundere o creștere a tendinței de a stăpâni peste moștenirea lui Dumnezeu, răpind astfel membrilor Bisericii sentimentul înfocat de nevoie după călăuzire divină și al aprecierii privilegiului de a primi sfat de la Dumnezeu referitor la datoria lor. *Această ordine a lucrurilor trebuie schimbată. Trebuie să existe o reformă.*” Pag. 13.

Schimbarea ordinii lucrurilor și reforma este tot ceea ce am cerut. Și de ce este acest lucru opus lucrării organizate? Citesc mai departe:

„În primele mele experiențe în solie, am fost chemată să fac față acestui rău. Pe parcursul lucrării desfășurate de mine în Europa și în Australia și de curând în tabăra de la San Jose din 1905, a trebuit să aduc mărturia de avertisment împotriva acestui lucru, deoarece *sufletele au fost conduse să privească la oameni* pentru înțelepciune, în loc *de a privi la Dumnezeu* care este înțelepciunea noastră, sfințirea noastră și neprihănirea noastră. Și acum (1907) *aceeași solie mi-a fost dată*, mai hotărât și mai decisiv, pentru că nu a existat *o ofensă mai gravă la adresa Spiritului lui Dumnezeu.*” Idem.

Citesc din nou:

„Scriu pentru că mi-a fost arătat că predicatorii și profesorii sunt din ce în ce mai ispitiți de a se încrede în omul mărginit pentru înțelepciune și de a face din carne brațul lor susținător. Președinților de Conferință și celor din poziții de răspundere le aduc această solie: rupeți legăturile și cătușele care au fost puse peste poporul lui Dumnezeu. Vouă vă este adresat cuvântul: ‚Rupeți fiecare jug!’ Dacă nu încetați lucrarea de a-i face pe oameni supuși oamenilor, dacă nu vă umiliți inimile și dacă nu învățați voi înșivă calea Domnului asemenea copilașilor, Domnul vă va lepăda din lucrarea Sa.” Pag. 16.

Este adevărat că „legăturile și cătușele” „au fost puse peste poporul lui Dumnezeu”? Nu eu am afirmat aceasta. Dar Mărturia *spune că așa este și aceasta* la finele lui octombrie 1907; și voi pretindeți a crede că acestea sunt instrucțiuni de la Dumnezeu. Sunt acestea opuse lucrării organizate? Fără a le spune oamenilor că au fost puse peste ei legături și cătușe, eu am continuat și voi continua să-i învăț pe oameni cum să se elibereze din astfel de lucruri ca legăturile, cătușele și jugurile. Este aceasta opus lucrării organizate? Dacă este, ce pot face eu?

După ce le spune astfel președinților de conferință și oamenilor din poziții de răspundere ce ar trebui să facă; după ce spune *tuturor bisericilor* că această conducere a oamenilor încrezători în sine a rezultat în alungarea lui Dumnezeu și acceptarea născocirilor oamenilor, după ce le-a spus tuturor că Hristos „dorește ca nici o putere care le obstrucționează libertatea în servirea Sa, să nu fie pusă

asupra lor”; că El „nu a numit niciodată pe cineva conducător peste moștenirea Lui”; și că „adevărata religie a Bibliei va conduce la *control de sine*, nu la *controlul unuia de către celălalt*”; se întoarce apoi și le spune indivizilor ce trebuie să facă. Iată numai una din aceste afirmații:

„*Fiecare membru al bisericii ar trebui să înțeleagă că Dumnezeu este singurul către care ar trebui să privească pentru înțelegerea datoriei individuale. Este adevărat că frații ar trebui să se sfătuiască împreună; dar atunci când oamenii aranjează ce „trebuie să facă frații” lor, aceștia să răspundă că L-au ales pe Domnul ca Sfătuitoare al lor. Cei care Îl vor căuta cu umilință, vor descoperi că harul Său este suficient. Dar atunci când un om îi îngăduie altuia să pășească între el și datoria pe care i-a descoperit-o Dumnezeu, oferindu-i omului încrederea sa și acceptându-l pe el drept călăuză, atunci se îndepărtează de la adevărata temelie și intră pe o altă falsă și periculoasă. Un astfel de om, în loc să crească și să se dezvolte, își va pierde spiritualitatea. Nu există nici o putere în nici un om pentru a remedia un caracter defectuos. Încrederea și speranța noastră trebuie să fie în mod individual în Cel care este mai mult decât om.*”

Acum, vă rog să rețineți că nu am citit aceste pasaje din „Marea luptă” și „Iehova este Regele nostru” ca dovadă că ceea ce cred și predic este adevărul. Eu știu lucrul acesta din Biblie și îl predic din Biblie. Motivul pentru care am citit aceste afirmații din aceste două publicații autorizate ale denominațiunii este numai pentru a arăta că din propriile voastre publicații autorizate există suficiente motive pentru a pune la îndoială faptul că atitudinea mea este „opusă lucrării organizate” în vreun alt fel decât a fost atitudinea lui Isus opusă „autorităților religioase” și „conducătorilor din Ierusalim” – „lucrării organizate” din timpul Lui.

Așadar:

Caracterul moral nu constituie standardul pentru o atitudine bună aici; este altceva.

Integritatea doctrinară nu constituie standardul pentru o atitudine bună aici; este altceva.

Armonia cu standardul și cu publicațiile autorizate ale denominațiunii nu constituie standardul pentru o atitudine bună aici; este totuși altceva.

Dar atunci când ajungem dincolo de acestea, încă la altceva ca standard, atunci acel altceva nu poate fi decât voința arbitrară și „autoritatea” oamenilor care pretind a fi biserica. Și unul dintre primele principii protestante este „opozitie față de autoritatea arbitrară a bisericii”.

Dar acum, referitor la această situație, eu sunt dispus să renunț la toate obiecțiile și să răspund cu dreptate acelei acuzații că sunt „opus lucrării organizate”.

Ce este lucrarea organizată?

Ce este această „lucrare organizată a denominațiunii” în ceea ce se pretinde a fi și care este definiția oficială? De fapt, nu numai că s-a mărturisit, dar este scris în mod oficial și publicat în mod oficial că pretinsa „organizație” a adventiștilor de ziua a șaptea este aceea a ordinii mozaice. În declarația oficială și în publicarea acestui fapt, ordinea mozaică este astfel rezumată la opt puncte. Apoi, pe baza acelei schițe a ordinii mozaice în exclusivitate, declarația oficială afirmă:

„Planul general al organizației adoptat de adventiștii de ziua a șaptea este foarte similar celui schițat mai sus.”

Apoi, pentru a expune acest caracter „foarte similar”, el este redactat și expus în șase puncte, o schiță paralelă a ordinii mozaice. Și apoi, această declarație oficială afirmă:

„Această comparație poate merge și mai departe, dar ce s-a afirmat va dovedi suficient de clar că există o foarte mare asemănare între acel simplu, desăvârșit și eficient sistem de organizare oferit pentru biserica înființată de Moise și organizația concepută pentru rămășița bisericii chemată afară prin întreita solie din Apocalipsa 14:6-14.” Președintele Conferinței Generale în „Review and Herald” 16 mai 1907, pag. 4, 5.

Astfel, nu există absolut nici un motiv de îndoială că forma de organizare a denominațiunii adventiste de ziua a șaptea se pretinde a fi cea a ordinii mozaice. Și aceasta excluzând ordinea creștină; pentru că în toată această declarație, Hristos nu este nicăieri menționat și nici nu se face vreo referire la El; și nici nu există vreo referire la cel puțin un verset al Noului Testament – cu

excepția celui din Apocalipsa 14. Noul Testament însuși nu este nici măcar menționat, cu excepția insinuării false că *ordinea mozaică* a existat „pentru îndrumarea și guvernarea bisericii *atât în timpul Vechiului cât și al Noului Testament*”.

Adevărul este că ordinea mozaică a organizării nu a fost pentru îndrumarea și guvernarea bisericii în timpul Noului Testament mai mult decât a fost Moise însuși îndrumătorul și guvernatorul bisericii în timpul Noului Testament. Moise însuși a fost pentru timpul mozaic sau pentru timpul Vechiului Testament. Iar *Hristos Însuși* este pentru creștini sau pentru timpul Noului Testament. *Ordinea* mozaică a fost numai pentru îndrumarea și guvernarea bisericii în timpul mozaic sau al Vechiului Testament; și nu are și nici nu poate avea nici un loc în biserica creștină sau în timpul Noului Testament. Ordinea creștină și numai ordinea creștină este pentru îndrumarea și guvernarea bisericii în timpul creștin al Noului Testament.

A ne întoarce la Moise și la ordinea mozaică pentru un asemenea scop ca cel afirmat în declarația oficială a organizației adventiștilor de ziua a șaptea, nu este altceva decât a-L abandona în întregime pe Hristos și ordinea creștină. A-L ignora pe Hristos și Biserica creștină, așa cum face această declarație oficială, reprezintă un abandon direct a lui Hristos și al ordinii creștine în favoarea lui Moise și a ordinii mozaice.

„Ordinea mozaică” în secolul al doilea

Eu nu voi fi niciodată de acord cu aceasta. Eu știu ce presupune; pentru că s-a încercat **o dată și eu** știu ce a **însemnat** atunci. Aceasta este exact traiectoria care a fost urmată în secolele doi și trei după Hristos, în primii pași ai papalității. Acest lucru poate fi verificat de oricine care va *răsfoi paginile istoriei bisericii* de la acea dată. Și dacă nu va fi privită ca *prea* personală, voi încerca să citez aici ceea ce am scris într-un alt loc despre acea primă încercare de adoptare a ordinii mozaice în timpurile creștine. Iată ce am scris referitor la acea încercare de atunci:

„Dar din nou se produce o cădere. Din nou este abandonat Dumnezeu ca rege. Hristos drept ‚Conducător și Comandant al poporului’ și Singurul care are dreptul la slavă era lăsat de-o parte. Oamenii, ‚dorind să aibă slava’, s-au așezat pe locul Lui. Spiritul Sfânt, ca Suveran și Călăuză în și pentru Biserică, înlocuit cu născocirile și mașinăria omenească; din nou ‚ca toate popoarele’.

Dar acest lucru nu a fost făcut printr-o desconsiderare deschisă și fățișă la adresa lui Dumnezeu. Totul a fost făcut sub acoperirea Scripturii și ca o manifestare a chiar ordinii divine. Această amăgire a fost făurită prin pretinsa adoptare a *ordinii mozaice de organizare*. Dar a merge înapoi la ordinea mozaică nu era *în sine* nimic altceva decât desăvârșita abandonare *dintr-o dată* a ordinii creștine.

Acest lucru ar fi fost adevărat chiar și în condițiile în care ordinea mozaică ar fi fost cu adevărat adoptată. Dar adevărata adoptare a ordinii mozaice era pur și simplu imposibilă. Sub ordinea mozaică poporul era o masă compactă, despărțită de toate celelalte popoare, care locuia în triburi cu limitări specifice și minuțioase; aria întregii națiuni fiind mai puțin de o șesime, iar poporul fiind de patru până la șase sau chiar *opt* ori mai mult decât Connecticut. A ne gândi la aplicarea *acelei ordini* în cazul unui popor care este *împrăștiat pe toată suprafața pământului*, locuind amestecat printre toate popoarele lumii, unul aici, altul acolo, doi sau trei aici și patru sau cinci acolo, o mică adunare într-un oraș și nici una pe o rază de multe mile – a ne gândi la a aplica ordinea și organizarea mozaică într-o asemenea situație ca aceasta, nu ar putea fi nimic altceva decât un veritabil nonsens umanist și sălbatic.

Și, de fapt, nu a fost niciodată adoptată sau aplicată *cu adevărat*. Mașinația nu a fost decât un pretext, o uneltire pentru a salva aparențele. Dar a servit ambițiilor clericilor ca mijloc de a orbi poporul și le-a oferit o fațadă de investire divină a propriei lor autorități asumate de a stăpâni împotriva lui Hristos și în locul lui Dumnezeu. Deoarece, cât era de ușor și natural sub acea ‚ordine mozaică’ să invoci în fața poporului aroganța și moartea lui Core, Datan și Abiram și a altora, ca fiind ‚teribilul avertisment divin’ pentru toți oamenii care ‚ar îndrăzni orice împotriva episcopului’; căci ‚noi trebuie să-l privim pe episcop ca pe Domnul Însuși’.

Și acest lucru umanist care, de la început, nu a fost decât o invenție rea a minților oamenilor pervertiți; acest lucru care a fost în întregime rodul apostaziei; acest lucru care s-a născut numai din abandonarea ordinii creștine și adoptarea unei fraude pe baza ordinii mozaice; acest lucru care nu a fost decât rodul respingerii lui Hristos pentru Moise și astfel înlocuirea lui Hristos cu *ei înșiși*; acest lucru complet anticreștin; cei care l-au inventat, au numit singura și adevărata biserică, „Împărăția lui Dumnezeu”! Dar nu a fost niciodată nimic altceva decât împărăția *omului în locul lui Dumnezeu*.”

De aceea este perfect adevărat că în această pretinsă adoptare fățișă a ordinii mozaice a Vechiului Testament pentru organizație, denominațiunea adventistă de ziua a șaptea a făcut același pas deschis și distinct pe chiar calea papalității. Acest lucru nu poate fi negat; paralela este perfectă. În „*Review and Herald*”, scriind despre acest subiect, oficialii Conferinței Generale au expus în esență și aproape cuvânt cu cuvânt argumentele lui Ignățius și ale lui Ciprian și chiar a novicei papalități. Chiar și o astfel de afirmație ca aceasta: „În Petru, ca și în frații conducători pe care Dumnezeu îi folosește acum, aceste adunări de credincioși au fost unite în Duhul Sfânt.” „*Review and Herald*” 2 mai 1907, pag. 10.

„În Petru”! „În Petru... aceste adunări de credincioși au fost unite în Duhul Sfânt”! Gândiți-vă la aceasta! Aceasta este exact, chiar în intenție, pretenția papalității în favoarea lui Petru; și acum, în favoarea Episcopului Romei ca „succesor al binecuvântatului Petru”. Și iată, chiar „ca și” „în Petru”, tot la fel și în frații din conducerea de acum, „aceste adunări de credincioși au fost unite în Duhul Sfânt”. Nu este adevărat. În Hristos, Cel răstignit – în *Hristos* și *numai* în Hristos sunt credincioșii vreodată uniți în Duhul Sfânt. Dar nu am timp să merg mai departe cu această idee complet falsă. Voi credeți așa? Voi sprijiniți această poziție?

Pretinsa „organizație” adventistă de ziua a șaptea nu este în realitate după ordinea mozaică; nu este și nu a fost decât o pretenție greșită. Acest lucru a fost demonstrat prin faptul că, în acest caz, această pretinsă „lucrare organizată” după ordinea mozaică, a desconsiderat în mod absolut cuvintele clare a chiar primului principiu al dreptății așa cum apare în ordinea mozaică. Și cine a auzit despre conducători și bătrâni ai lui Israel care să facă o constituție și o lege pentru ei înșiși? În loc ca această „lucrare organizată” adventistă de ziua a șaptea să fie cu adevărat după ordinea mozaică, nu este decât repetarea exactă a aceluși sistem al preținsei organizații care a rezultat din abandonarea ordinii Noului Testament în secolele doi și trei; și acesta a fost cel dintâi stadiu spre deplina dezvoltare și stăpânire a Papalității. Dacă aveți cuvinte mai bune decât mine în această chestiune, vă prezint următorul citat din D’Aubigne, care face atât de clară această chestiune, încât nimeni nu poate să nu o vadă:

„Trei mari sisteme”

„De fapt, trei mari sisteme s-au succedat în biserică dinaintea Reformei.

Primul. Cel *evangelic*, care este *sistemul primitiv*, dar care s-a extins *numai până la începutul celui de-al doilea secol*. *Domnia Cuvântului lui Dumnezeu era supremă* și o credință vie în harul pe care îl proclama Cuvântul era privită ca deplin suficientă pentru a-l mântui pe păcătos. Dar, la debutul celui de-al doilea secol, golul lăsat de moartea apostolilor și *invadarea casei lui Dumnezeu de către elementul uman* a produs o *alterare generală* în *spiritul* și în *organizarea* Bisericii; și a rezultat cea mai mare criză.

Al doilea. Apoi a urmat sistemul catolic sau episcopal. Fără îndoială că mai târziu, sistemul episcopal a început să fie privit ca divină formă necesară a societății creștine; acest lucru nu s-a produs decât atunci când legătura cu un episcop care provenea din apostoli prin succesiunea continuă a început să fie privită ca o condiție pentru mântuire; dar, *datate din cel de-al doilea secol*, aceste idei au început să capete formă, iar *episcopatul congregațional al lui Ignățius* a pregătit calea pentru *episcopatul ierarhic al lui Ciprian*. Acel sistem, cu anumite deosebiri, a existat în Biserică până aproape de secolul opt.

Al treilea. Aproape în această epocă a debutat cel de-al *treilea sistem, papalitatea*.

A fost într-un proces de dezvoltare pentru mult timp, iar mândria papilor a constituit temelia suveranității. Atunci când biserica din Vest a simțit nevoia unui conducător, acea imensă ierarhie, deodată seculară și religioasă, care a fost fondată în decursul perioadei precedente, a admis pretențiile Romei. *Catolicismul* s-a transformat în *Romanism*, iar regimul *monarhic* a luat loc celui *aristocrat* care îl precedase.

Aceste trei sisteme, care au urmat unul după celălalt înaintea Reformei, *au dezbinat creștinismul până* la marea revoluție din secolul al șaisprezecelea; și toți cei ce poartă numele de creștini sunt *acum grupați sub unul din aceste trei forme*.

Mai bine de jumătate dintre reformatori l-au ales pe cel de-al doilea în favoarea celui de-al treilea. Și nu mai este nevoie să spun că *primul* dintre **cele trei** este *cel preferat de mine*.

Unitatea *internă și spirituală* a Bisericii *invizibile*, constând în *credință și dragoste* în vremurile de început, *s-a amestecat* cu unitatea exterioară a bisericii *vizibile* care se manifestă în diferite *forme*. Acest lucru a fost înfăptuit de Ciprian în ceea ce a scris despre unitatea Bisericii. O *reprezentare exterioară* a acelei unități *s-a dorit întotdeauna* și a fost râvnită în vederea unei superiorități față de apostoli, fiind pretinsă în numele Sfântului Petru – o superioritate opusă Cuvântului lui Dumnezeu și esenței economiei creștine exprimată în aceste cuvinte: ‚Voi toți sunteți frați’.

Aceeași distanță care desparte papalitatea de catolicismul episcopal, *desparte de asemenea și catolicismul episcopal de creștinismul evanghelic*.

Nu vreau ca prin acestea să spun că în cel din urmă sistem nu pot exista predicatori numiți episcopi care exercită anumite funcții speciale; ceea ce resping este dogma episcopalității, nu episcopalitatea constituțională.

Ceea ce resping este ideea potrivit căreia, pentru ca un om să fie membrul al trupului lui Hristos, nu este suficient să fie unit cu Mântuitorul printr-o credință vie.

Ceea ce numesc erezie este opinia stranie potrivit căreia, *pentru a aparține lui Hristos*, o persoană trebuie să fie legată de o *organizație exterioară* care ajunge sau mai degrabă pretinde că ajunge până la apostoli.

Sistemul *evanghelic* reprezintă *ridicarea spiritului* deasupra formei; sistemul *catolic* reprezintă *înălțarea formei* deasupra *spiritului*. Potrivit *primei* afirmații, în legătura sufletului *cu Hristos* este implicată legătura sufletului *cu biserica*; potrivit celei de-a doua afirmații, legătura sufletului cu biserica este cea care deține și oferă legătura sufletului cu Isus Hristos.

Aceeași diferență se manifestă atunci când avem de-a face cu predicatorii lui Dumnezeu. Potrivit *sistemului evanghelic*, harul, capacitatea spirituală, este cea care legitimează pe cineva să fie predicator; spre deosebire, potrivit *sistemului catolic*, *dimpotrivă*: porunca, ordinarea sfântului predicator este cea care transmite harul – capacitatea spirituală.

Mai departe, la fel este și cu *originea bisericii*: potrivit *papalității și catolicismului*, mai întâi există *biserica vizibilă* – mai întâi, Hristos a fondat un anumit organism eclesiastic care ar trebui, în virtutea anumitor privilegii, să acționeze asupra chestiunilor interioare, adică spirituale. Potrivit *creștinismului evanghelic*, *dimpotrivă*, *Biserica internă* există mai întâi – Hristos, *prin Spiritul Său*, salvează mai întâi sufletul; îl convertește; și aceste suflete convertite se unesc într-o comuniune, formând biserica externă, vizibilă.

Viața spirituală reprezintă legătura reală a membrilor comunității creștine, *potrivit sistemului evanghelic*; adeziunea la *unitatea ierarhică* reprezentată de episcopie, formează această legătură, *potrivit doctorilor papali și catolici*.

Egalitatea religioasă există în sistemul evanghelic fără a ține seama de aristocrația oficialilor săi; căci slujbele cu care sunt investiți reprezintă mai puțin o mărire și mai mult o *slujire*, iar *autoritatea lor* provine *nu de la persoanele în cauză*, ci de la Cuvântul lui **Dumnezeu** și din *acțiunea Spiritului*. Dar în sistemul catolic, ca și în cel papal, *egalitatea religioasă dispăre*; *autoritatea oficialilor* ia locul autorității *Cuvântului*; episcopul devine canalul exclusiv al favorurilor divine și stă astfel ca mijlocitor între Dumnezeu și poporul creștin.

Pentru a spune adevărul, catolicismul este în principiile sale mai depărtat de creștinismul evanghelic decât sistemul papal însuși.” – „Eseu introductiv” la „*Ranke’s History of the Popes*”.

În fața acestei clare și adevărate deosebiri dintre *creștinismul evanghelic* pe de o parte și *catolicism și papalitate* pe de cealaltă parte, este timpul ca adventiștii de ziua a șaptea să se întrebe pe ei înșiși cu profundă îngrijorare, dacă sunt cu adevărat *creștini evanghelici* sau dacă sistemul pretinsei „organizații” cu care vă identificați și în care sunteți uniți, reprezintă ordinea *evanghelică* sau sistemul pseudomozaic-catolic care tinde spre cel papal.

Ordinea evanghelică

Ordinea evanghelică, ordinea creștină a Noului Testament, este Hristos, Hristos Cel viu și prezent, „totul în toți”.

Ordinea creștină a Noului Testament este Dumnezeu în Hristos, Ziditorul bisericii Sale – nu Moise și nici alți oameni în locul și cu numele lui Moise.

Ordinea creștină a Noului Testament este Hristos Însuși în Persoană prin Spiritul Sfânt, Capul fiecărui om în mod *individual* și personal – nu colectiv prin intermediul ierarhiei centralizate.

Despre ordinea creștină, în Noul Testament sunt scrise următoarele:

1. Că prin „singurul Spirit” este „*același* Dumnezeu care lucrează *totul* în toți”.

2. Că „manifestarea Spiritului” este oferită „fiecărui om”; și este oferită „fiecărui om spre folosul altuia”.

3. Că „toate aceste” daruri, manifestări și îndemnuri – „Toate *acestea* lucrează după cum singurul și același Spirit le împarte *fiecărui* om (individual, personal, separat) după cum *dorește*.” – După cum *dorește*; nu după cum *dorește* un președinte sau un comitet.

4. Că, El fiind Ziditorul propriei Sale biserici care este trupul lui Hristos, „Dumnezeu a așezat ca membri *pe fiecare dintre ei* în trup (biserica) după cum *I-a plăcut*”. – După cum *I-a plăcut* Lui – nu după cum *i-a plăcut* comitetului sau „lucrării organizate”.

Ordinea creștină a Noului Testament este ordinea Împărăției lui Dumnezeu, unde Dumnezeu în Hristos prin Spiritul Sfânt este singurul Rege, singurul Domn, în și peste fiecare în mod *individual* – „*împărăția lui Dumnezeu* este în voi”; și în și peste biserica lui Hristos care este ridicată de Dumnezeu „pentru locuirea lui Dumnezeu prin Spiritul”. „Împărăția Cerurilor este asemenea unui om care a făcut o călătorie lungă și care și-a chemat servii și le-a oferit bunurile sale... *fiecăruia* potrivit abilităților sale (individuale, personale, separate).”

Această Biserică a lui Hristos este organizată *de El*, numai prin Spiritul Sfânt. Efes. 4:16, 17; Coloseni 2:19; 1 Corinteni 12:18. Potrivit acestei ordini creștine și a Noului Testament, oricine aparține lui *Hristos* prin „credință personală, *prin aceasta aparține Bisericii lui Hristos*” „care este trupul Său”, „Biserica celor întâi născuți care sunt scriși în cer”.

Unitatea acestei biserici și a membrilor săi este de aceea divină „unitate în Spirit”, în legătura Tatălui și a Fiului: – nu o unitate „organizată” și nici chiar o unitate a asocierii. Ioan 17:21-23; Efeseni 1:9, 10; 1 Ioan 1:3, 6.

Ceea ce este necesar pentru creștini și pentru bisericile de pretutindeni nu este mașinăria omenească, ci *Spiritul Sfânt* în plinătatea Sa și în tot ceea ce *dorește* să fie, pentru *individ* și pentru *Biserică*. Și tot ceea ce cer și ceea ce predic oriunde este ca acel loc al Spiritului Sfânt să fie recunoscut în *individ* și în *biserică*; și ca acest loc să-I fie dat în întregime și în mod absolut.

Aceasta este ordinea creștină a Noului Testament. Și faptul că această ordine este cu adevărat opusă „lucrării organizate” a denominațiunii adventiștilor de ziua a șaptea, nu poate fi negat *atât timp* cât „lucrarea organizată” este susținută în mod oficial a fi ordinea mozaică a Vechiului Testament. Dar atât timp cât eu cred în *Hristos* în locul lui Moise și în ordinea *creștină* în locul celei mozaice; și atât timp cât denominațiunea adventiștilor de ziua a șaptea se prinde a fi după cea a lui Moise și a ordinii mozaice, această opoziție nu poate fi evitată. Hristos și ordinea creștină trebuie să rămână. Hristos și ordinea creștină trebuie să fie predicată. Și Hristos și ordinea creștină *vor învinge*.

Pe care o veți avea? Aceasta este acum întrebarea pentru această Conferință Generală și pentru fiecare adventist de ziua a șaptea.

Ordinea Noului Testament refuzată

În 1901 denomiñațiunea a fost adusă chiar pe pragul ordinii creștine a Noului Testament. Dar, în loc de a intra pe deplin prin ușa deschisă în creștinismul evanghelic, în 1902 întreaga ordine a fost întoarsă. Și iată dovada!

În raportul prezentat acestei Conferințe de președintele vostru, în cadrul secțiunii „Organizația”, este exprimată ideea că ceea ce aveți aici și acum nu este decât continuarea consecventă a ceea ce s-a început în și de către Conferința Generală din 1901. Dar prin chiar propriile sale cuvinte rostite în mai 1902 în explicarea a ceea ce s-a început în 1901 oricine poate vedea și înțelege că o asemenea idee nu este corectă.

Nu va fi nevoie să intru în detaliile acestei chestiuni. Tot ce trebuie făcut este de a cita opt rânduri. Căci în aceste opt rânduri el expune un principiu care constituie pivotul acestei întregi chestiuni și care descoperă toată ideea principală referitor la ceea ce s-a întâmplat atunci și la ceea ce se întâmplă acum. Așa cum este tipărit în Buletinul Conferinței Europene de Uniune din Londra, Anglia, mai 1902, cel care este președintele vostru a rostit despre „Organizație” următoarele cuvinte:

„Referitor la reprezentare, nimeni nu poate reprezenta pe altcineva, decât propria sa persoană. Toți ar trebui să fie reprezentanții Domnului; dar nimeni nu poate reprezenta o altă persoană sau o biserică. O biserică este ‚pe deplin reprezentată’ într-o conferință atunci când toți membrii ei sunt prezenți; dar nimeni nu poate delega mintea sa sau conștiința sa altuia. Dacă o persoană este prezentă la o întâlnire, nu trebuie ca cineva să vorbească pentru ea.” Pagina 2.

Acesta este adevărul. Este o declarație minunată a principiului creștin fundamental. Și în mai 1902, acest lucru a fost afirmat de el în cadrul consiliului ca fiind principiul de organizare din 1901 și de *atunci*. Și acesta este adevărul. Acesta este principiul din 1901. Și în prezența aceluiași principiu, prezentul sistem din 1903 nu poate exista pentru nici un moment. Sunteți voi, cei 328 de delegați adunați acum pentru acel principiu potrivit căruia „nimeni nu poate reprezenta o altă persoană sau o biserică”? Această mare adunare *de oameni* prezentă la fiecare sesiune a Conferinței – sunt *cu toții* de acord cu principiul potrivit căruia „dacă o persoană este prezentă la o întâlnire, nu are nevoie ca altcineva să vorbească pentru el”? Este această Conferință sau este vreo altă Conferință a adventiștilor de ziua a șaptea condusă în vreun fel de acest principiu? Sinceri față de realitate, prezentul sistem este în directă opoziție față de acel principiu din 1901.

Acum, președintele vostru, alături de toți ceilalți oameni, are deplinul drept de a se răzgândi și de a-și schimba aceste principii oricând dorește. Dar atunci când s-a răzgândit și când și-a schimbat principiile, nu are nici un *drept* de a insista că principiile schimbate reprezintă continuarea consecventă a principiului original. O asemenea acțiune reprezintă învâlmășeala desăvârșită a tuturor principiilor. Și dacă vreo persoană insistă asupra corectitudinii acestei decizii, aceasta este dovada că și-a pierdut întreaga capacitate de orientare.

De asemenea, în acel raport este exprimată ideea că greșeala majoră care a determinat necesitatea reorganizării care a început în 1901 a fost dimensiunea „cercului administrativ” – „cercul era prea mic”. De asemenea acest lucru este incorect. Cercul administrativ nu era nicidecum principala problemă; ci *ceea ce era* în acel *cerc*. Cuvântul care a fost oferit este că în acel cerc „este înscăunat un rege”. Acolo unde „este înscăunat un rege”, fie că cercul conține cinci *sute* sau numai cinci persoane, principiul rămâne același.

Cuvântul care a fost atunci dat este: „Domnul dorește ca Duhul Sfânt să fie Rege”. Aceasta este ceea ce El dorește acum și întotdeauna și pentru totdeauna. Îi veți îngădui Domnului să aibă ce dorește? Veți lăsa ca Duhul Sfânt să fie Rege? Pe baza principiului din 1901, așa cum a fost exprimat de cel care vă este acum președinte, Duhul Sfânt putea cu ușurință să fie Rege. Dar sistemul din 1903 și de acum, acela al reprezentanților și al delegaților, poartă întregul principiu al infailibilității papalității. Și pe baza *acelui* principiu nu există niciodată vreun loc sau vreo șansă ca „Duhul Sfânt să fie Rege”.

Acest lucru l-am cerut pretutindeni – pur și simplu ca Duhului Sfânt să-i fie permis să fie Rege. Și acum, acesta este marele subiect al Soliei Îngerului al Treilea. Căci aici se găsește marea

mișcare a Federațiilor bisericilor și religia pentru întreaga omenire, care se dă drept „Împărăția lui Dumnezeu”. Și singura posibilitate prin care pot fi de acord cu aceasta este numai dacă este cu adevărat Împărăția lui Dumnezeu. Acea mișcare a Federației Bisericilor este numai împărăția omului în locul lui Dumnezeu. Iar păzirea duminicii reprezintă semnul și simbolul ei, în timp ce Sabatul este semnul Domnului și simbolul Împărăției lui Dumnezeu în propriul *Său loc* ca Dumnezeu.

Adevărata Împărăție a lui Dumnezeu sau Împărăția lui Dumnezeu cea falsă – aceasta este acum principalul subiect al Soliei Îngerului al Treilea.

Adevărata Împărăție a lui Dumnezeu este *Dumnezeu în propriul Său loc* ca Dumnezeu, totul în toți.

Împărăția lui Dumnezeu cea falsă, a Federației Bisericilor și a religiei, este omul în locul lui Dumnezeu, dându-se pe sine drept Dumnezeu.

Sabatul Domnului este semnul Împărăției lui Dumnezeu și al lui Dumnezeu ca adevărat Rege în acea adevărată Împărăție a lui Dumnezeu. Păzirea Duminicii este semnul falsei Împărății a lui Dumnezeu și a omului ca rege fals în locul lui Dumnezeu. Și toți cei care nu îl *cunosc* și nu îl *au pe Dumnezeu ca Rege personal* în adevărata Împărăție a lui Dumnezeu vor face compromis și vor păzi duminica pentru a satisface legea și autoritatea omului. Cu alte cuvinte, toți cei care îl recunosc pe om în locul lui Dumnezeu vor primi semnul omului în locul lui Dumnezeu; și vor purta acel semn fie pe mână, fie pe frunte.

Aceasta este acum marea problemă centrală și problema *finală* care se grăbește a Soliei Îngerului al Treilea și a întregii lumi. Cine va fi Rege – Dumnezeu sau *omul în locul lui Dumnezeu*? Semnul cărei împărății îl vei avea? Nu le poți avea pe amândouă.

Știu că se exclamă cu un aer de groază: „Potrivit celor spuse de tine, totul ar fi ca o frânghie de nisip”. Eu răspund: Nu! Potrivit celor spuse de mine, Spiritul Sfânt este singurul Suveran, Rege, Călăuză și totul în toți. Și când i se îngăduie să fie astfel, atunci, prin marea putere a aceluia divin Spirit, nisipul este modelat într-o mare de sticlă care reflectă chipul și slava lui Dumnezeu și pe care stau răscumpărații Domnului cântând biruitori imnul răscumpărării. Fără Spiritul Sfânt, natura umană și toate combinațiile naturii umane *în interiorul bisericii*, TREBUIE SĂ FIE numai o frânghie de nisip. Dumnezeu să ferească a fi o frânghie de cânepă sau de oțel american care să lege poporul lui Dumnezeu în legături, cătușe și juguri.

Repet: în 1901, denomițiunea a fost adusă pe pragul ordinii creștine a Noului Testament. Dar, în loc de a pași pe deplin pe acea ușa deschisă în creștinismul evanghelic, în 1902 toată ordinea a fost schimbată. În 1903 această schimbare a fost confirmată de Conferința Generală. Iar *acum*, așa cum au scris și publicat oficialitățile, denomițiunea este deschisă și pe deplin încredințată *pretinsei* ordinii mozaice, dar, *de fapt*, primului pas către ordinea papală.

(În cadrul aceleiași Conferințe Generale din 1909 de la Takoma Park, Washington, D. C., la 26 mai, în cadrul celei de-a 21-a întâlniri a Conferinței, procedurile, așa cum au fost publicate în mod oficial, confirmă tot ceea ce am afirmat aici referitor la tendința papală. Subiectul de după Conferință a fost exprimat în Rezoluțiile 10 și 11, afirmând că „va fi numit un editor de carte de către Comitetul Conferinței Generale” și avertizând poporul împotriva lecturării oricărei literaturi care nu deține bunul de tipar al denomițiunii AZȘ. Notele conțin următoarele:

„D. W. Farnsworth: Cât de extinsă va fi puterea editorului? El va avea de-a face numai cu erorile gramaticale și maniera de exprimare sau va face din ea o carte cu totul nouă?

W. C. White: Eu înțeleg că un *serv* trebuie să facă *ceea ce i se cere* și *ce s-a angajat să facă*; și dacă nu o face satisfăcător, *cel care l-a angajat îl instruieste*. *Această persoană*, care va fi *angajată de către Conferința Generală*, va lucra sub îndrumarea Comitetului Conferinței Generale, mai ales prin Departamentul de Publicații. Evident că va face ceea ce i se va cere; iar *lucrarea sa* va fi *prezentată membrilor care supraveghează lucrarea sa, pentru aprobare*. Ar fi *imposibil* pentru această *denomițiune* să *informeze un editor* referitor la cât de departe să meargă în critica literară sau în cea teologică, dar *membrii care stau aproape de el îi vor oferi instrucțiuni*, iar lucrarea sa va fi, înțeleg, consultativă și va fi supravegheată de Comitetul Conferinței Generale.

W. C. White: Nu este timpul de a spune poporului nostru că bunul de tipar al unei case de-a

noastră înseamnă ceva? Bunul de tipar al uneia din casele noastre de editură înseamnă ceva. Bunul de tipar al conferințelor noastre înseamnă ceva. În anuarul nostru sunt douăzeci și două de case de editură recunoscute. *Nu ar trebui ca poporul nostru să-și ia timp pentru a se uita la Anuar și să vadă ce înseamnă acel bun de tipar?* Altfel, cum vom urma în lucrarea de publicare aceleași principii pe care le afirmăm în doctrina punerii mâinilor, așa cum este aplicată slujbașilor bisericii, slujbașilor conferinței și profesorilor din școlile noastre? Aceasta este lucrarea care constituie scopul acestei rezoluții și sunt sigur că sunteți de acord cu ea... Se intenționează ca poporul nostru să fie instruit a verifica bunul de tipar al literaturii pe care o primesc și să verifice dacă este *literatură adventistă de ziua a șaptea* sau nu, înainte de a o consuma sau de a o da și altora spre consum.”

Aș putea caracteriza cele de mai sus și să le demasc caracterul; dar acest lucru a fost făcut de chiar „*Review and Herald*” astfel încât mă voi rezuma la a cita ce spunea ziarul cu o săptămână după ce fuseseră făcute afirmațiile de mai sus în cadrul Conferinței Generale. În „*Review and Herald*” din 3 iunie 1909, pe prima pagină a editorialului, există următorul articol intitulat

„Subjugând mintea”

„Cucerirea minții omenești a constituit unul dintre primele scopuri ale dușmanului omului pe parcursul întregii campanii a nelegiuirii. Au fost folosite multe metode pentru realizarea lui; dar scopul a fost unul singur. Pentru a subjuga mintea trebuie câștigat individul care o posedă. Lucifer a avut în vedere acest lucru în inaugurarea fiecărui sistem al închinării false, ca și în cadrul altor mișcări care nu erau religioase.

În hipnotism, cel care operează nu poate face nimic până când subiectul nu-și predă intelectul în vederea controlului unei alte minți. În cadrul Spiritismului, ‚spiritele’ nu pot face nimic până când medium-ul nu se găsește într-o stare ‚receptivă’. În știința creștină... în mișcarea Emanuel, este purtată aceeași campanie împotriva sinelui conștient, în timp ce sinele subliminal sau sinele unei alte ființe este trecut dincolo de gândurile sau acțiunile sale.

În aceeași categorie intră și Biserica Romană, *anatemizând opinia privată și libertatea de conștiință și căutând să-i silească pe oameni să gândească și să vorbească numai așa cum dictează biserica*. Dr. O. R. Brownson, în prefața luării sale de poziție în sprijinul Eseurilor Bisericii Catolice, afirmă:

„Articolele (care alcătuiesc cartea), *înainte de a fi tipărite în Quarterly Review*, au fost supuse verificării unui *teolog competent* și nu am nici un motiv să cred că ele conțin ceva care nu ar fi în concordanță cu credința și morala catolică; dar ele sunt republicate în supunere față de *autoritatea competentă* și am fost foarte bucuros să corectez orice eroare de orice gen care mi-a fost adusă în mod *autoritar* la cunoștință. *Nu este competența mea de a preda; tot ceea ce am voie să fac este de a reproduce cu atență fidelitate ceea ce am fost învățat.*

Aceasta este poziția care trebuie să fie adoptată de fiecare scriitor loial catolic.”

Altminteri, cartea sa este plasată la *Index Expurgatoriux*, iar *el este anatemitizat dacă persistă în opinia sa*. Fiecare carte care poartă ‚*bunul de tipar*’ al unui arhiepiscop aparține unui individ a cărui minte este supusă dominației unei autorități afară de sine; și de fiecare dată când o astfel de autoritate este îngăduită, Dumnezeu este jefuit de supunerea care I se datorează. Atunci când întreaga omenire se apleacă în fața unui singur conducător pământesc, chiar dacă este împodobit cu insigna de vicerege a lui Hristos, aceasta își va fi declarat capitularea intelectuală și religioasă în fața puterilor întinericului și a renunțat ca Soarele Neprihănitului să mai strălucească în slava Tatălui ce va veni.”

Nu știi dacă acest editorial din „*Review and Herald*”, 3 iunie, a fost supus acelei proceduri papale a Conferinței Generale de cu o săptămână înainte. Sper că da. Dar fie că a fost sau nu, nu se putea să lovească mai bine în acea procedură a Conferinței Generale.

Căci, care poate fi diferența în principiu sau în practică între „bunul de tipar” al unui arhiepiscop Catolic și „bunul de tipar” al Conferinței sau Casei de Publicații adventiste de ziua a

șaptea, atunci *când* „bunul de tipar” poate **veni** numai de la Conferința Generală prin editorul său, care, **ca** „serv”, trebuie să facă numai ceea ce este instruit și însărcinat să facă de către Comitetul Conferinței Generale sau „de membrii care stau aproape de el” „pentru a-l instrui”?

Care ar putea fi diferența în principiu, în practică sau în consecințe între *poporul* Bisericii Catolice care a fost instruit să verifice „bunul de tipar” al literaturii pe care o primește și să facă acest test pentru a vedea dacă este *literatură catolică* sau nu, înainte de a o consuma sau de a o da altora spre consum – care poate fi diferența între aceasta și instruirea adventiștilor de ziua a șaptea de a „verifica *bunul de tipar* al literaturii pe care o primesc și să facă acest test pentru a vedea dacă este *literatură adventistă de ziua a șaptea* sau nu, înainte de a o consuma sau de a o oferi altora spre consum”?

Care este diferența între poziția și condiția scriitorului catolic a cărui competență este numai de a reproduce *ceea ce el este învățat* de către *superiorii săi* eclesiastici – care este diferența între *acel om* și *acest* presupus editor al Conferinței Generale de la care se așteaptă să fie „un serv care să facă ceea ce este instruit” de către Comitetul Conferinței Generale să facă și a cărui „lucrare trebuie să fie supusă membrilor care supraveghează lucrarea sa *pentru aprobare*”?

Și nota: „Ar fi imposibil pentru această *denominațiune* să *informeze un editor* referitor la cât de departe să meargă în critica literară sau în cea teologică, DAR *membrii care stau aproape de el pentru a-i oferi instrucțiuni...*” – Da, bineînțeles! *Vouă* v-ar fi imposibil să faceți așa ceva. Dar iată! *Noi, cei câțiva care suntem superiori*, „care stăm aproape de el” – NOI putem face acest lucru într-un mod perfect!

Nu voi continua cu analiza acestui fapt. Voi mai adăuga că niciodată în întregul Ev Mediu nu s-a propus o idee mai papală decât aceasta care a fost înaintată de Conferința Generală a adventiștilor de ziua a șaptea în 26 mai 1909. Citiți întreaga procedură la paginile 173-175 din Buletinul Conferinței Generale și recitiți *de multe ori* editorialul citat aici din „*Review and Herald*”, 3 iunie 1909.

Se va supune *poporul* adventist de ziua a șaptea acestui lucru care subjugă și face sclavi, așa cum face *poporul catolic*? Se va supune? Vă veți supune? Evident că oficialitățile adventiste de ziua a șaptea se vor supune, asemenea oficialităților catolice; căci ei au inventat acest lucru. Și cu adevărat, ei s-au și supus; căci din toți cei 328 de delegați nu a existat nici un vot împotriva. *Ei* au făcut-o; acum, se va supune și *poporul*?

„Un serv trebuie să facă ceea ce este instruit și angajat să facă.” Da, așa este. Dar *al cui serv este?* Fiecare *creștin* trebuie să fie servul lui Hristos, să facă ceea ce este instruit și angajat de Hristos să facă. Iar Hristos a spus acest lucru: „Nu fiți servii oamenilor!”. Ai cui servi sunteți *voi*?

Prin această acțiune a Conferinței Generale în sesiune, fiecare adventist de ziua a șaptea se găsește în mod definitiv în fața unei decizii, de a se hotărî pentru sine, *al cui serv dorește să fie*. Este servul lui Hristos pentru a face ce este instruit și angajat de Hristos să facă? Sau va fi *servul oamenilor* pentru a face ceea ce este instruit și angajat să facă de un comitet sau de câțiva superiori „care stau aproape de el pentru a-i oferi instrucțiuni”?

De asemenea, prin această acțiune a Conferinței Generale, fiecare adventist de ziua a șaptea trebuie să decidă pentru sine care este testul adevărului. Este „*Spiritul Adevărului*” care este oferit pentru „*a vă călăuzi în tot adevărul*”? Sau este un anumit „bun de tipar” stabilit de oameni?

În fața acestor două alegeri, să sune clar pretutindeni Cuvântul divin: „Ați fost cumpărați cu un preț; nu slujiți oamenilor.”)

În cadrul Conferinței Generale din 1903, am spus, în legătură cu aceasta, că Israel a încercat de câteva ori să revină în Egipt, dar nu a ajuns niciodată acolo. Dar acum trebuie spus că dacă acest sistem pretins a fi Mozaic, dar care este de fapt papal, va fi confirmat de această Conferință Generală, atunci veți fi ajuns acolo; veți fi înapoi în Egipt; și legăturile, cătușele și jugurile „care au fost puse peste *poporul lui Dumnezeu*” vor fi întărite în loc de a fi distruse. Pe cât de adevărat este acest lucru, pe atât de adevărat este că atunci va veni din partea lui Dumnezeu mărețul cuvânt: „Lasă pe *poporul Meu* să plece, pentru ca să-Mi slujească MIE.”

Va confirma această Conferință Generală acest adevăr? Nu va sprijini această Conferință Generală și fiecare adventist de ziua a șaptea din lume pe Hristos și ordinea creștină acum și pentru

totdeauna?

Nu este adevăr protestant

Această pretinsă „lucrare organizată” nu este de fapt mozaică; nu este nici protestantă. Primul dintre principiile protestante este „dreptul la gândire privată” în materie de *religie*; și astfel, desăvârșita individualitate în religie. Dar acest prim principiu protestant nu este nici recunoscut și nici îngăduit de „lucrarea organizată” a adventiștilor de ziua a șaptea. Principiul este recunoscut, dar în legătură cu *Statul*; dar nu este îngăduit în legătură cu *biserica* și nici nu este îngăduit în denomi-națiunea AZȘ.

„Lucrarea organizată” va cheltui mult mai mult timp, efort, bani, lungi călătorii în multe locuri pentru a sprijini și apăra dreptul fiecărui individ de a crede pentru sine, fără nimic dictat sau interpus de către Stat. Și este foarte bine. Dar acest principiu nu este *cu adevărat* protestant.

Principiul protestant se aplică în *primul rând bisericii*. Nu trebuie uitat niciodată că acest principiu, așa cum a fost expus pentru prima dată, nu a făcut nici o referire *la Stat*, ci numai *la biserică și la „lucrarea sa organizată”*. *Apoi a făcut legătura cu Statul, deoarece Statul era numai un instrument al bisericii*. Și atunci când, prin Constituția Statelor Unite, biserica și Statul au devenit despărțite, principiul se aplică, desigur, și la Stat ca și la biserică.

Dar în primul rând, în istoria protestantă, principiul se aplică la *biserică*. Și acum, pentru adventiștii de ziua a șaptea sau pentru oricine altcineva, a-l restrânge în mod exclusiv sau în primul rând la *Stat* și a nega că se aplică *bisericii*, este o pervertire a sa; și se repetă desigur aceeași pervertire a fiecărei denomi-națiuni de dinainte.

De aceea, atunci când denomi-națiunea adventiștilor de ziua a șaptea și „lucrarea organizată” aplică acest principiu al protestantismului în primul rând *la Stat*, așa cum o face, și refuză să-l aplice *bisericii*, așa cum o face, este absolut inconsecventă în sine și neprotestantă față de *principiu*. Nu este deloc protestant să protestezi împotriva Romei și apoi să urmezi chiar calea Romei. Nu este deloc protestant să protestezi chiar numai *împotriva unor aspecte* ale protestantismului apostat, în timp ce repeți alte lucruri care sunt la fel de false și mai papale. Căci cine a mai auzit de alți preinși protestanți care să predice că „în Petru... erau uniți credincioșii în Duhul Sfânt”?

Mai departe: voi susțineți că atunci când *Statul* menține acest principiu al libertății desăvârșite și individuale în religie, *aceasta* este potrivit principiului creștin. Dar nu veți îngădui ca *propria voastră biserică* să aibă această atitudine, pe care insistați ca *Statul* să o aibă. Atunci, prin aceasta pretindeți ca *Statul* să fie mai creștin decât *propria voastră biserică*. Orice limitare sau amestec al *Satului* în acest drept deplin și corect al individului, „lucrarea organizată” a adventiștilor de ziua a șaptea o va ataca vehement la Capitol Hill. Dar voi o *întreprindeți* pentru *propria voastră biserică* aici la Takoma Park Hill.

Voi insistați ca *propria voastră biserică să dețină și să exercite* chiar această putere pe care o negați *Statului*. Atunci este clar că, așa cum se prezintă „lucrarea organizată” a adventiștilor de ziua a șaptea, pentru toți este mai bine să fie în afara ei ca *cetățeni ai Statelor Unite*, decât ca *membri ai Bisericii Adventiste de Ziua a șaptea*. Căci, atât timp cât sunt numai cetățeni ai Statelor Unite, „lucrarea voastră organizată” va cheltui mai mulți bani, timp și energie pentru a menține dreptul lor desăvârșit în exersarea dreptului lor privat la gândire și al propriei lor individualități în religie. Dar în clipa în care devin membri ai denomi-națiunii adventiste de ziua a șaptea, acest drept este în mod absolut negat; și dacă încearcă să-l exercite, atunci „lucrarea organizată” va cheltui timp, bani și energie pentru a nega vehement dreptul și pentru a-i denunța, pentru a-i îndepărta, chiar și fără vreo citație sau audiență.

Și toate acestea în ciuda faptului că acest principiu protestant este mărturisit de propriile voastre scrieri autorizate. În „Marea luptă” la paginile 292, 293, este menționat „acel măreț principiu, lăstarul Noului Testament, care Îl indică pe Dumnezeu ca SINGUR JUDECĂTOR al *credinței oamenilor*”; și apoi urmează aceste cuvinte puternice și pertinente:

„Doctrina potrivit căreia Dumnezeu a încredințat bisericii dreptul de a controla conștiința și de

a defini și sancționa erezia, reprezintă una dintre cele mai adânci înrădăcinate erori papale.”

Este această eroare papală atât de adânc înrădăcinată în denomi-națiunea adventiștilor de ziua a șaptea și în „lucrarea organizată” încât nu poate fi dezrădăcinată? Este atât de adânc înrădăcinată acolo încât trebuie să rămână și să se dezvolte într-un alt copac papal al despotismului religios în biserică? Chiar dacă trebuie să fie așa, nu trebuie uitat Cuvântul divin potrivit căruia „Fiecare plantă pe care nu a sădit-o Tatăl Meu, va fi dezrădăcinată”. Frații mei, ar fi cu mult mai bine să îngăduiți ca această eroare papală să fie dezrădăcinată *acum* prin harul tandru al Spiritului Sfânt decât să refuzați lucrul acesta *acum* și apoi să fie dezrădăcinat de teribila mână a puternicului Dumnezeu în acea mare și grăbită zi. Oh! Alegeți *acum* de a o dezrădăcina, chiar acum.

Federația Bisericilor

„Lucrarea organizată” a adventiștilor de ziua a șaptea, așa cum este acum, nu se poate niciodată opune pe baza principiului și nici pe cea a *Scripturii*, marii și teribilei mișcări a Federației Bisericii; căci „organizația” adventistă de ziua a șaptea este mai mult o federație și o confederație acum decât va fi peste cinci ani de acum înainte. Nici un adventist de ziua a șaptea din „lucrarea organizată” nu se va putea vreodată opune Federației Bisericii pe temeiul *principiului*, căci acum se demască același lucru în propria voastră federație.

Acest lucru este confirmat de un raport al celor consumate în „Departamentul Libertății Religioase”, „Întâlnirea tinerilor, 25 mai, ora 08:00”. Acest raport afirmă că „Prof. W. W. Prescott a ocupat prima jumătate de oră a întâlnirii cu o cuvântare despre subiectul ‚Mișcării Federației interBiserici și legătura noastră cu ea’. Apoi raportul afirmă:

„Biserica Catolică”, a spus el, „nu are nevoie de o astfel de mișcare; pentru că ele *sunt deja federalizate.*”

Acum, Biserica Catolică este *singura biserică* ce are o singură organizație proprie și o lucrare proprie, separată de toate celelalte biserici. De aceea, tot atât de sigur pe cât este că Biserica Catolică este o federație, tot așa este și că Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, fiind o singură biserică și lucrarea ei fiind organizată ca o singură organizație separată de toate celelalte biserici, *este în același fel o federație*. Este pur și simplu imposibil de a socoti Biserica Catolică federație și de a scăpa în mod logic de a socoti Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea în aceeași măsură o federație.

Acesta este adevărul. Biserica Catolică este o federație. Și tot federație este orice biserică ce este „organizată” pe baza planului și pe baza principiului Bisericii Catolice.

Dacă vreunul dintre voi nu crede că dacă vă opuneți Federației Bisericilor pe baza principiului vă veți expune propria voastră federație, încercați numai; și veți vedea cât de curând veți descoperi că „atitudinea *voastră* este opusă lucrării organizate”. Și în aceasta nu trebuie să menționați sau să vă referiți la adventiștii de ziua a șaptea sau la „lucrarea lor organizată”. Dar a te opune, și a demasca pe baza principiului și pe baza *Scripturii*, acelei mari mișcări a Federației Bisericilor, este chiar *Solia Îngerului al Treilea* așa cum acea solie avertizează *acum* împotriva fiarei și a *chipului* ei. Cât despre mine, eu voi predica această solie.

Concluzie

În final: eu nu am făcut recurs din vreun motiv de nemulțumire; pentru că nu am fost nemulțumit. Eu nu am făcut recurs pentru vreo reintegrare; pentru că nu am fost înlăturat. Eu nu am făcut recurs în vederea înapoierii scrisorii de acreditare; căci adevărata scrisoare de recomandare nu mi-a fost luată; tot ce mi-a fost luat a fost o simplă bucată de hârtie. Eu nu am făcut recurs pentru ca acțiunea să fie întoarsă în *favoarea* mea și nici pentru a se întreprinde vreo acțiune în *favoarea* mea. Am făcut recurs numai de dragul dreptății, al dreptului creștin și al adevărului creștin. Nu am fost jignit în nici un fel. Voi – această Conferință Generală în sesiune; „lucrarea organizată” a

denominațiunii, denominațiunea însăși, care contează mult mai mult decât mine însumi sau decât orice este legat de mine; știu că această Conferință Generală, că „lucrarea organizată” a denominațiunii, că denominațiunea însăși – trebuie să stea față în față cu aceste probleme și sunt implicate în chestiunea de față, care cere cugetare serioasă, considerare plină de rugăciune și cercetare deschisă și completă. Nu vă permiteți să tratați aceste lucruri cu ușurință și nici superficial. Mai mult decât atât, nu vă permiteți să le tratați cu mândrie sau sfidător.

Și acum, în încheiere, nu știu dacă aș putea finaliza această alocuțiune mai bine, decât cu câteva cuvinte prin care am răspuns la 21 iunie 1907 Comitetului Conferinței Generale, când am primit declarația referitoare la acțiunea pe care au întreprins-o la Gland, Elveția.

„Dragii mei frați, nu era nevoie ca la Gland, Elveția, să formulați acea ‚declarație’ lungă, ‚recomandarea’, ‚protestul’ și formularul oficial al comitetului pentru a vă asigura de returnarea recomandării la care v-ați referit. Tot ceea ce trebuia să faceți, era să formulați o declarație sau o sugestie sau chiar o *aluzie* la aceasta, iar recomandarea v-ar fi fost de îndată returnată și aceasta ar fi constituit finalul întregii chestiuni în ceea ce mă privește.

Apropo! În timp ce scriam paragraful precedent, mi-a parvenit numărul din 20 iunie al ‚*Review*’ în care citesc declarația fratelui Fant, ultimul preot al Bisericii Romane, că acea Biserică ‚l-a muștră pentru tendințe liberale și a fost dat afară’. Acum, prietenii mei și frații ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea; a făcut Biserica Romană un act de dreptate prin aceasta? Evident că veți răspunde ‚Da!’, deoarece ceea ce voi ați făcut cu mine este *de fapt* același lucru.

Dar eu spun că Biserica Romană a făcut o greșală, așa cum afirm și că *voi* ați făcut o greșală procedând astfel. Eu spun că Biserica Romană ar fi trebuit să asculte în mod cuviincios ceea ce acel frate Fant avea de spus, să ia în considerare în mod atent cele prezentate de el și să le compare în mod înțelept cu Scriptura și cu realitatea, căutând în mod nepărtinitor adevărul și dreptatea chestiunii și rugându-se ca Spiritul Sfânt să-i călăuzească în adevărul curat al Cuvântului lui Dumnezeu și în adevărul curat al faptelor, cu toții fiind gata să urmeze drumul adevărului curat, de îndată ce acesta se făcea descoperit din Scriptură și din realitatea faptelor.

Aceasta este ceea ce Biserica Romană ar fi trebuit să facă cu fratele Fant; și aceasta este ce trebuia să faceți voi cu mine. Dar, dacă Biserica Romană ar fi procedat astfel cu fratele Fant, aceasta ar fi atras după sine ruina întregului ei sistem și Roma știe aceasta. Acum, fraților: voi de ce n-ați procedat astfel cu mine? Ruina întregului sistem Roman, *realizată pe această cale*, ar fi fost cel mai bun lucru care s-ar fi realizat, atât pentru Roma, cât și pentru întreaga lume. Dar Roma gândește că a face acest lucru nu înseamnă decât să îndemne la anarhie și la ruina întregului univers. Dar în toate aceste lucruri, Roma greșește cu desăvârșire și se află pe o poziție eronată. Frații mei, de ce mergeți pe calea pe care o urmează Roma în mod orb și greșit? De ce nu procedați cu mine așa cum *ar fi trebuit* să procedeze Roma cu fratele Fant?

Vă rog să nu gândiți că pledez acum pentru mine însumi în această chestiune; pledez numai pentru *adevăr* și pentru *adevăratul principiu*. Și *mai mult decât atât*, vă rog să nu credeți că pledez în vreun fel pentru păstrarea recomandării Conferinței Generale; sunteți bineveniți să primiți ceea ce ați cerut. Deoarece:

1. Potrivit principiilor generale, nu mă interesează deloc recomandarea și nici nu mi-a păsat de ea.

2. Eu am predicat Solia Îngerului al Treilea pentru o bună perioadă de timp, nu numai înainte de a deține o astfel de recomandare, dar și atunci când Comitetul Conferinței Generale a refuzat recunoașterea unei autorizații; și voi continua să predic această solie acum când comitetul Conferinței Generale îmi refuză recunoașterea recomandării.

3. Nu am deținut o astfel de recomandare timp de un an întreg după ce mi-ați cerut-o și *v-am înapoiat-o*. Și ceea am vrut să spun prin ‚orice astfel de recomandări’ este că timp de un an întreg înainte de 1905, nu am avut nici o recomandare nici de la Conferința Generală și nici de la vreo Conferință a vreunui Stat și nici din vreo altă sursă pământească.

4. Fiind fără vreo astfel de recomandare timp de un an înainte de 1905 nu am cerut-o niciodată pe aceasta pe care o cereți voi acum și nici nu aș fi cerut-o vreodată și nici vreuna asemănătoare.

„Protestul” vostru „referitor la acest caz” se datorează faptului că eu, „pe parcursul acelei perioade de reținere a recomandărilor sacerdotale” etc. De ce aș fi făcut aceasta? Eu nu am primit nici o înștiințare că nu ar trebui s-o rețin. Și nu am avut nici o dorință și nu am nici acum, de a mă despărți de frații mei din lucrare sau de denominațiune. Oricum, se cade să afirm aici ceea ce am afirmat în adunările Conferinței Generale și în multe alte locuri, că nu am întrebat vreodată și nici nu voi întreba ce crede „denominațiunea” sau ce a crezut sau ce a făcut. Tot ceea ce am întrebat sau voi întreba este: ce dorește Cuvântul lui Dumnezeu ca eu (și „denominațiunea” de asemenea) să *credem*; și, potrivit aceluși Cuvânt, ce trebuie ca eu (și „denominațiunea” de asemenea) să *facem*.

În ceea ce privește puterea voastră, prin această acțiune m-ați despărțit de „denominațiune”. Prin această acțiune ați renunțat la întreaga legătură „denominațională” cu mine ca predicator al Evangheliei. În ceea ce vă privește, prin această acțiune, referitor la poziția mea în legătură cu „denominațiunea” ca predicator al Evangheliei, m-ați pus pe același loc cu oricare al predicator metodist sau baptist. Eu nu iau acest lucru în nume de rău; nici nu voi contesta acțiunea voastră, cu toate că nu aveți nici un drept de a face ceea ce ați făcut. Dar întreb și am dreptul de a întreba: îmi veți da voie să predic solia pe care trebuie s-o predic, fără nici o hărțuire sau denunțare din partea voastră sau a „denominațiunii”, așa cum le permiteți predicatorilor bapțiști și metodiști să predice solia pe care o doresc fără a-i hărțui sau denunța? Dacă nu, de ce? Nu aveți nici un motiv să procedați altfel, pentru că v-am spus cu mai mult de un an în urmă că nu am nici o dorință de „a mă opune celor întreprinse de voi pe vreo altă cale, decât aceea de a predica Evanghelia”. Lucrul acesta este adevărat acum și tot ceea ce voi predica va fi Evanghelia așa cum este ea în Solia Îngerului al Treilea *astăzi* și așa cum va fi pe măsură ce timpul va trece.

Dar prin chiar fiecare cuvânt al acțiunii pe care ați întreprins-o, atât cât v-a stat în putere, m-ați despărțit de toate legăturile cu „denominațiunea” ca predicator. Prin aceasta, atât cât v-a stat în putere, m-ați eliberat de întreaga responsabilitate față de „denominațiune” ca predicator și ați așezat „denominațiunea” AZȘ exact în aceeași poziție în care se găsesc și celelalte denominațiuni. Eu am o solie pentru toate celelalte denominațiuni – da, o solie către fiecare națiune, neam, limbă și popor. Este Solia Îngerului al Treilea. De aceea, până acum, am avut o solie pentru toate celelalte denominațiuni; și acum am această solie și am să le-o transmit. Și acum, pentru că ați așezat „denominațiunea” adventiștilor de ziua a șaptea în aceeași poziție față de mine pe care celelalte denominațiuni au avut-o întotdeauna față de *noi*, rezultă în mod clar că acum solia mea pentru adventiștii de ziua a șaptea va fi aceeași ca și pentru toate celelalte denominațiuni. De aceea, mă veți lăsa *nehărțuit și nedenuțat* pentru a predica această solie celor din „denominațiunea” adventistă de ziua a șaptea care vor dori să o audă, tot așa cum, fără a fi hărțuit sau denunțat, o pot predica celorlalte denominațiuni și tuturor oamenilor?

Sau le veți spune oamenilor din „denominațiune” nici să nu asculte atunci când o voi predica, așa cum și predicatorii din celelalte denominațiuni le spun celor din denominațiunea lor atunci când voi sau alți predicatori ai denominațiunii adventiste de ziua a șaptea merg să predice? Și dacă veți proceda astfel cu mine, nu au predicatorii celorlalte denominațiuni dreptul de a proceda la fel față de voi și de alți predicatori sau membri ai denominațiunii adventiste de ziua a șaptea?

Dacă ar trebui să nu fiu ascultat atunci când predic solia, atunci nu este drept ca nici voi să nu fiți ascultați atunci când o predicați? Și dacă nimeni nu ar trebui să creadă solia atunci când o predic eu, atunci nu e drept ca nimeni să nu o creadă atunci când o predicați voi?

Sau vă așteptați că mă voi opri din a predica Solia Îngerului al Treilea numai pentru că mi-ați cerut recomandarea pe care mi-a dat-o Conferința Generală? De ce vă așteptați să mă opresc din predicarea acestei solii atunci când ați cerut recomandarea pe care a dat-o Conferința Generală, când eu am predicat solia cu mult timp înainte de a primi vreo recomandare și atunci când Comitetul Conferinței Generale a refuzat recunoașterea recomandării?

Eu am primit această solie și recomandarea și însărcinarea de a o predica, înainte de orice recunoaștere din partea „denominațiunii”. Am predicat această solie având adevărata recomandare, cu mult înainte ca „denominațiunea” să-mi ofere vreo recomandare și atunci când Comitetul Conferinței Generale a refuzat recunoașterea ei. Și acum, faptul că Conferința Generală a ajuns la același punct din nou pentru mine nu contează mai mult decât a contat înainte. Nu am nici un

resentiment și nici nu am avut vreun resentiment față de *ei* atunci și nici față de *voi* acum. Merg direct să predic solia așa cum am făcut la început și cu același spirit de „pace pe pământ și bună voință tuturor oamenilor”, așa cum am făcut la început.”

Timp de aproape doi ani, dacă nu timp de chiar doi ani, le-am spus celor de la conducerea Conferinței Generale că eu nu *caut* să predic *astfel* adventiștilor de ziua a șaptea și că voi refuza să predic în casele de adunare ale adventiștilor de ziua a șaptea. Am acționat potrivit aceluia cuvânt tot timpul. Singurele locuri în care am predicat în casele lor de adunare au fost numai cinci: și aceasta pentru că dacă aș fi refuzat aș fi cauzat mai mult rău. Dar acum vă spun tuturor cu nu noi mai *refuza*. Nu voi mai cere permisiunea și nici nu le voi spune altora să o facă. Dar *atunci când oamenii mă vor chema* acolo, o voi face ca și în oricare alt loc. Evanghelia pe care o predic este pentru toți și toți cei care o doresc trebuie s-o aibă fără plată. Și acei adventiști de ziua a șaptea care doresc să o audă vor avea privilegiul acesta ca oricare alții.

Și de ce să nu o audă la fel ca și ceilalți? Potrivit cuvintelor celui care vă este acum președinte – propriilor sale cuvinte rostite în Londra, Anglia, mai 1902 – este drept. Potrivit scrierilor voastre autorizate este drept. Potrivit adevărului istoriei este drept. Potrivit adevăratei autorități protestante este drept. Potrivit principiului fundamental protestant este drept. Potrivit adevărului Scripturii este drept. Potrivit ordinii creștine din Noul Testament este drept. Potrivit existenței creștinismului ca religie separată este drept. Este drept, pentru veșnicie drept. De aceea, trebuie să fie predicată fiecărei națiuni, neam, limbă și popor. Și ea va învinge.

Acum, fraților, rămas bun; și „Dumnezeul păcii, care, prin sângele legământului celui veșnic, a ridicat din morți pe Domnul nostru Isus, marele Păstor al oilor, să vă facă desăvârșiți în orice lucru bun, ca să faceți voia Lui și să lucreze în voi ce-I este plăcut, prin Isus Hristos. A Lui să fie slava în vecii vecilor! Amin”.

La 31 mai 1909, Conferința Generală în sesiune și-a dat acordul pe deplin pentru această acțiune, acest proces și această procedură a comitetului și consiliului lor de la Gland, Elveția din mai 1907; și au făcut-o pe aceleași principii false pe care le-a avut comitetul însuși. Notele acțiunii Conferinței Generale pentru acordul dat reflectă faptul că această decizie a fost luată ca fiind „concluzia necesară” a ceea ce s-a întreprins la Berrien Springs, Mich., mai 1906, unde s-a afirmat că problema a fost pe deplin „considerată”.

**925 E. ST. AND MD. AVE.,
WASHINGTON, D.C.**

12 mai 1921

Dragă frate Holmes,

Răspunsul meu la scrisoarea ta plină de întrebări din 12 aprilie a fost amânat de multe lucruri. Iar acum nu cred că pot să răspund la tot în timpul pe care-l am la dispoziție. Acea întâlnire și conferință de la Minneapolis a presupus și însemnat mult mai mult decât ce s-a petrecut în cadrul acelei întâlniri și conferințe. Într-un fel, ea a constituit culminarea unui număr de lucruri de dinaintea ei și a constituit de asemenea originea multor lucruri de după ea.

Din 1885 până în 1888, fratele Waggoner și cu mine am lucrat împreună la „Signs of the Times” și la „American Santinel” în Oakland California, fiecare dintre noi predând la Colegiul Healdsburg și predicând mai ales în biserici, eu în San Francisco, iar el în Oakland. Fiecare dintre noi a urmat propriul său studiu individual al Bibliei, predând și predicând. Niciodată în viața noastră nu am petrecut nici măcar o oră în studiu împreună asupra unui subiect sau a tuturor subiectelor. Dar am fost călăuziți tot timpul în desăvârșită înțelegere în adevărurile Bibliei. Pentru a exemplifica: într-unul din Sabate, fratele Waggoner a fost plecat din Oakland la o adunare de tabără, iar eu am predicat în locul său în biserica din Oakland. Subiectul meu a fost „Neprihănirea prin credință”. Următorul Sabat el a fost acasă și a predicat la biserica din Oakland, iar eu în San Francisco. Duminică dimineața, atunci când am mers la biroul de la „Signs” pentru a începe munca, i-am spus fratelui Bollman: „Despre ce a predicat fratele Waggoner ieri?”. El a răspuns: „Același lucru pe care l-ai predicat tu”. Am spus: „Ce linie a urmărit? Ce exemplificări?”. El a răspuns: „Aceleași pe care le-ai folosit tu”.

Și așa a fost tot timpul. Oh, da; un alt exemplu dovedește lucrul acesta. Fratele Prescott și soția lui au mers în Anglia, plecând de la Battle Creek. După câte îmi amintesc, ei au plecat seara după Sabat. În acel Sabat eu am predicat în biserică. Ei au ajuns la Londra următorul Sabat și au mers la adunarea din Londra, ajungând acolo la mijlocul predicii pe care o susținea fratele Waggoner. Iar el predica același subiect despre care predicasem și eu cu un Sabat înainte în Battle Creek. Și a predicat paralel cu mine, încât sora Prescott mi-a spus ulterior că atunci când fratele Waggoner a terminat predica și când întâlnirea se terminase, ei au vorbit cu el și i-au spus: „Apreciem predica ta, frate Waggoner. Dar ar fi fost nouă dacă nu am fi auzit-o de la fratele Jones Sabatul trecut în biserica de la Battle Creek”.

Fratele Waggoner și cu mine aveam aceleași vederi asupra Evangheliei neprihănirii prin credință, care includea cărțile Galateni și Romani; dar acest lucru nu era în concordanță cu vederile lui Butler și ale celorlalți conducători de la Conferința Generală; Butler și ceilalți și-au imaginat că „acești doi tineri” – fratele Waggoner și cu mine – au scornit un plan pentru a revoluționa doctrina denominațiunii și pentru a duce denominațiunea pe noi terenuri care erau, evident, „eretice”. Căci, alături de adevărul și „erezia” neprihănirii prin credință al cărei cap era privit a fi fratele Waggoner, eu am susținut la „Signs of the Times” un studiu despre cele patru fiare și zece regate din Daniel 7. Urmărind cele zece regate pentru a le afla locul exact în istorie, am descoperit că vechea listă tradițională a acestor zece regate așa cum era prezentată de denominațiune era incorectă. Când am început studiul, fratele Uriah Smith mi-a scris că era bucuros că aveam de gând să studiez, căci el nu făcuse niciodată acest lucru; dar că lista care fusese folosită în mișcarea 1844, a fost pur și simplu dusă mai departe de către denominațiune fără nici o încercare de a o verifica. Dar când am făcut cunoscut adevărul că lista nu era corectă, fratele Smith nu a mai fost deloc bucuros; și s-a opus și a apărut vechea listă. Acest lucru m-a transformat în capul unei noi „erezii”, iar fratele Waggoner era capul celeilalte; iar acest lucru constituia o dublă dovadă pentru ceilalți că fratele Waggoner și cu mine am inventat o nouă doctrină pentru denominațiune și că la Conferința de la Minneapolis o vom proclama ca fiind doctrina denominațională tradițională. Dar nici fratele Waggoner și nici eu,

singuri sau împreună, niciodată în viața noastră nu ne-am gândit la așa ceva. Tot ceea ce făceam în tot timpul era să studiem Scriptura pentru a cunoaște adevărul.

A fost fixată o întâlnire de trei sau patru săptămâni care să preceadă Conferința Generală care urma să se desfășoare la Minneapolis. Cu puțin timp înainte de a începe această întâlnire, C. H. Jones, managerul general al „Pacific Press”, W. C. White și alții, ne-au rugat pe fratele Waggoner și pe mine să studiem împreună Scripturile referitor la aceste subiecte „eretice” care urmau evident să fie abordate în cadrul întâlnirii și al conferinței. O adiere despre acest lucru nevinovat a ajuns la frații de la Battle Creek ca o confirmare a punctului lor de vedere că fratele Waggoner și cu mine, în pregătirea planului pentru a revoluționa doctrina denominațiunii, atrăgeam și alți frați în planul nostru pentru a veni la întâlnire și la Conferința Generală de la Minneapolis atât de întăriți încât să ne putem impune planul. Nu am știut până după întâlnire și după conferință că cei de la Conferința Generală din Battle Creek gândeau astfel despre noi, iar noi, negândind în viața noastră un asemenea lucru, am mers la întâlnire și la conferință neștiind ceea ce aceștia își imaginau despre ceea ce gândeam noi. Și astfel, în toată nevinovăția, am mers la întâlnire, așteptându-ne la nimic altceva decât la un studiu biblic pentru a cunoaște adevărul. Prezbiterul Butler a fost bolnav și nu a participat nici la întâlnire și nici la conferință. Dar a avut oameni instruiți și prin intermediul corespondenței și al telegrafului și-a menținut mâna peste lucrurile de acolo.

Atunci când întâlnirea a început, eu am fost invitat sau numit să conduc studiile despre profeții, iar acest lucru a adus în discuție, evident, cele zece regate. Dar nimeni nu a putut să ofere vreun studiu istoric în opoziție cu ceea ce am prezentat eu, căci nici unul dintre ei nu cunoștea suficient de bine istoria; deci tot ceea ce au putut face a fost să apeleze la tradiție. Iar prezbiterul Butler a telegrafiat de la Battle Creek: „Rămâneți la pietrele de hotar”. Astfel, adevărata controversă din cadrul întâlnirii și al conferinței s-a mutat asupra subiectului „Îndreptățirea prin credință”. Fratele Waggoner a condus studiile despre acesta. Prezbiterul J. H. Morrison a fost ales de către cei de la Conferința Generală pentru a conduce opoziția. Și a făcut-o; și a fost neprihănire prin orice altceva decât prin credință.

Acum nu pot să numesc pe nimeni care a acceptat în mod categoric și deschis adevărul despre neprihănirea prin credință. Dar în perioada care a urmat, nu pot relata numărul celor care au mărturisit că adevărata lor experiență creștină în Evanghelie a debutat cu studiul despre neprihănirea prin credință din acea întâlnire. În cadrul acelei întâlniri și al conferinței, calea pe care evenimentele urmau să meargă a fost trasată de ceea ce unul dintre conducătorii de la Battle Creek a spus într-o zi unui grup de oameni după studiile fratelui Waggoner. El a afirmat: „Acum putem spune Amin la toate acestea, dacă aceasta ar fi totul. Dar de aici înainte mai urmează ceva. Și aceste lucruri ne vor conduce tocmai la aceasta. Și dacă vom spune Amin la acestea, va trebui să spunem Amin la celelalte când vom fi prinși”. Astfel, ei nu au spus Amin la ceea ce știau că este adevărat de teama a ceea ce va urma, la care oricum nu vor spune Amin – și care nici nu a urmat, căci nici nu există așa ceva, și astfel s-au jefuit pe ei înșiși de ceea ce propriile inimi le-a spus că este adevărat; și luptându-se împotriva a ceea ce și-au imaginat numai, s-au așezat în opoziție cu ceea ce ar fi trebuit să accepte prin Amin.

Opozanții au fost Geo I. Butler, J. H. Morrison și toți cei care au putut fi prinși de influența Conferinței Generale.

Dar, așa cum știi, sora White a luat poziție deschisă și puternică tot timpul de partea neprihănirii prin credință; și, după conferință, am predicat neprihănirea prin credință împreună cu ea și fratele Waggoner de-a lungul întregii ierni care a urmat, de către ea și mine direct în Battle Creek și a fost adăugată putere și mai mare de solia libertății religioase care a fost sprijinită în cadrul acelei conferințe și care, prin rezoluția conferinței trebuia să ajungă la Comitetul Senatului din Washington, în opoziție cu legea duminicală Blair. Acest lucru s-a consumat din iarnă până în primăvară. Atunci, când a sosit timpul adunărilor de tabără, noi toți le-am vizitat cu solia neprihănirii prin credință și a libertății religioase; uneori toți trei în aceeași adunare. Acest lucru a schimbat cursul atitudinii oamenilor și a majorității celor din conducere. Dar acesta din urmă a fost numai aparent; nu a fost niciodată real, căci tot timpul în Comitetul Conferinței Generale și printre alții a existat o opoziție secretă; și care a câștigat supremația în Daniells, Spicer și ceilalți și a oferit

spiritului și dispușei de la Minneapolis și oamenilor supremația, iar broșura pe care am atașat-o îți va demonstra acest lucru. (Broșura se intitulează „Evanghelia veșnică și legământul cel veșnic al lui Dumnezeu”).

Te rog să citești cu grijă această broșură și când vei ajunge la locul subliniat de la pagina 51 vei cântări ceea ce este afirmat acolo. Căci vei vedea că ce este afirmat acolo reprezintă un rezumat a ceea ce am scris aici.

Și eu personal știu că dacă o mărturie care a fost scrisă în 1902 și mi-a fost citită mie de către însăși sora White, care a fost adresată lui Daniells și Prescott, ar fi fost vreodată publicată sau dacă alte mărturii ar fi fost vreodată publicate, acești doi oameni cu acea bandă nu ar fi influențat cursul evenimentelor așa cum au făcut-o. Dar, după câte știu, nici unei copii a acelei mărturii nu i s-a îngăduit să iasă din casa ei; și știu lucrul acesta pentru că W. C. White nu este într-o mică măsură responsabil. Nu știu dacă și Daniells sau Prescott au văzut vreodată vreo copie. Chiar dacă au fost trimise copii, mă îndoiesc în mod serios că au fost așa cum mărturia a fost scrisă în original și citită mie; căci din punct de vedere moral este sigur și, fizic, practic imposibil, ca în cazul în care ar fi fost făcută publică asemenea celorlalte mărturii importante, așa cum a fost scrisă în original, să nu fi adus o achitare a campaniei împotriva doctorului Kellogg pe care au început-o la Battle Creek în noiembrie 1902.

Când m-am întors de la acea întâlnire de la Battle Creek în California, ea m-a rugat să intru în casă. Am intrat și m-a întrebat: „Ce s-a făcut în acea întâlnire de la Battle Creek?”. Am spus: „Nu știi? Dacă nu știi, eu nu-ți voi spune”. Ea a spus: „Exact lucrul acesta l-a spus și Knox”. Apoi a început să-mi spună ce s-a întâmplat la acea întâlnire, chiar așa cum i-aș fi povestit eu. Apoi mi-a citit o mărturie către Daniells și Prescott. Și ceea ce mi-a spus despre ce s-a petrecut acolo și mărturia pe care o scrisese pentru Daniells și Prescott, îi pune pe Daniells și Prescott în adevărata lumină, exact în poziția pe care au avut-o în acea întâlnire, exact cum au fost.

Pe bună dreptate, fratelui J. H. Morrison i-ar trebui acordată încredere datorită faptului că după un timp după încheierea Conferinței de la Minneapolis, nu aș putea spune exact anul, s-a disociat de toate legăturile cu acea opoziție; și s-a așezat pe deplin alături de adevărul și binecuvântarea neprihănirii prin credință prin una dintre cele mai frumoase și nobile mărturisiri pe care am auzit-o vreodată.

Dorindu-ți mereu toate binecuvântările, rămân pentru totdeauna,

Semnat:
Alonzo T. Jones